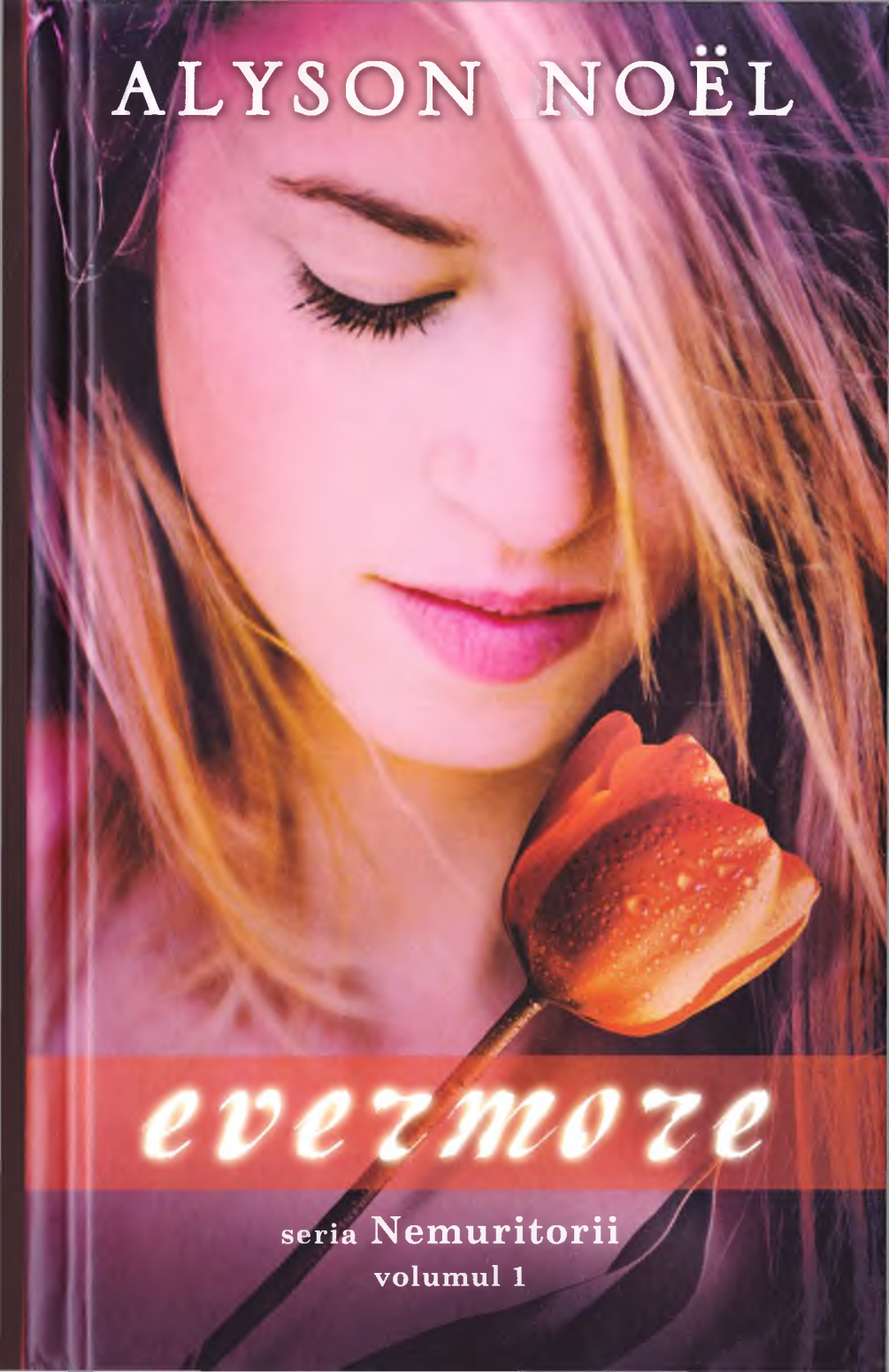
ALYSON NOËL
evermore
seria Nemuritorii
volumul 1

NR. 1 NEW YORK TIMES BESTSELLER!

Prima carte din extraordinara serie a lui Alyson Noël...
De când un teribil accident a curmat viețile membrilor familiei ei,
Ever poate vedea aure, auzi gândurile oamenilor
și afla întreaga poveste a unui om doar printr-o simplă atingere.
Încercând cu disperare să își înăbușe abilitățile
și să evite contactul cu oamenii, ea ajunge să fie văzută
ca o ciudată la școală... dar totul se schimbă în momentul
în care îl întâlnește pe Damen.
Damen Auguste este splendid, exotic și bogat. Este singurul
care poate face să amuțească toate sunetele din capul ei,
țesând o magie atât de intensă încât îi citește direct în suflet.
Pe măsură ce Ever este atrasă din ce în ce mai adânc în lumea lui
plină de mistere și secrete, ea constată că întrebările
sunt mai multe decât răspunsurile. Ea nu știe cine e el cu adevărat...
sau ce e el cu adevărat. Singura ei certitudine
e faptul că s-a îndrăgostit de el fără speranță.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-92676-9-1

www.rao.ro
www.raobooks.com

ALYSON NOËL

evermore

seria Nemuritorii
volumul 1

Traducere din limba engleză
SHAUKI AL-GAREEB

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOËL, ALYSON
Evermore / Alyson Noël ; traducere: Shauki Al-Gareeb – București: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-92676-9-1

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com;
www.rao.ro

ALYSON NOËL
Evermore
© 2009, Alyson Noël, LLC
Prin înțelegere cu autorul
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-92676-9-1

Pentru Jolynn „Cicălitoarea" Benn –
prietena mea în multe vieți de-acum
(În următoarea vom fi vedete!)

Mulțumiri

Nu aș fi putut scrie această carte fără înțelepciunea și generozitatea infinite a următoarelor persoane: Brian L. Weiss, M.D. și Christina Gikas, care mi-au arătat un trecut pe care nu mi l-aș fi putut imagina vreodată; James Van Praagh, care m-a învățat să privesc lumea într-un mod cu totul inedit; agentul meu, Kate Schafer, care mă ghidează cu o impresionantă dăruire; editorul meu, Rose Hilliard, care îmi prelucrează cărțile cu o grijă nemărginită; copy-editorul meu a multor cărți de-acum, NaNá V. Stoelzle, care nu mă lasă să mă fac de râs din cauza tuturor tipurilor de rușini gramaticale; și, ca întotdeauna, Sandy, unul dintre ultimii bărbați ai Renașterii!

Culorile aurelor

Roşu: Energie, forţă, mânie, sexualitate, pasiune, frică, ego

Portocaliu: Autocontrol, ambiţie, curaj, chibzuinţă, lipsă de voinţă, indiferenţă

Galben: Optimism, fericire, intelectualitate, prietenie, incertitudine, maleabilitate

Verde: Liniște, vindecare, compasiune, înșelătorie, gelozie

Albastru: Spiritualitate, loialitate, creativitate, emotivitate, bunătate, capriciu

Violet: Spiritualitate intensă, înțelepciune, intuiție

Indigo: Mărinimie, intuiție profundă, căutare

Roz: Dragoste, sinceritate, prietenie

Gri: Depresie, tristețe, epuizare, energie scăzută, scepticism

Maro: Lăcomie, autoimplicare, înfumurare

Negru: Lipsă de energie, indispoziție, moarte amenințătoare

Alb: Echilibru perfect

Singurul secret pe care oamenii îl păstrează / Este nemurirea.
– Emily Dickinson

Unu

– Ghici cine-i?

Palmele calde și lipicioase ale lui Haven sunt apăsate cu putere pe obrajii mei, în timp ce marginea metalică a inelului ei cu un craniu de argint îmi lasă o amprentă pe piele. Și, cu toate că ochii îmi sunt acoperiți și închiși, știu că părul ei vopsit negru este cu cărare pe mijloc, corsetul negru din vinilin este purtat pe deasupra unei bluze cu guler colant (în conformitate cu politica de vestimentație a școlii noastre), fusta ei nouă-nouță, din satin negru, ce mătură podeaua, are deja o gaură aproape de tiv, unde și-a prins-o cu vârful cizmelor Doc Martens, iar ochii par a fi aurii, dar asta doar din cauză că poartă lentile de contact galbene.

De asemenea, mai știu că tatăl ei nu e chiar plecat cu „afaceri" așa cum a spus, antrenorul personal al mamei ei e mai mult „personal" decât „antrenor", iar fratele mai mic i-a stricat CD-ul cu Evanescence, dar îi este prea frică să-i spună.

Dar nu știu toate astea din cauză că aș fi spionat sau aș fi tras cu ochiul și nici nu mi s-a spus. Știu astea deoarece sunt medium.

– Repede! Ghicește! Clopoțelul e pe cale să sune! spune ea, vocea fiindu-i aspră și răgușită de parcă ar fuma un pachet pe zi, cu toate că n-a încercat să fumeze decât o singură dată.

Trag de timp, gândindu-mă la ultima persoană cu care ar vrea să fie vreodată confundată.

– Cumva Hilary Duff?

– Ihh. Ghicește din nou!

Apasă mai tare, fără să știe că eu nu am nevoie să *văd* pentru a *ști*.

– E doamna Marilyn Manson?

Râde și-mi dă drumul, lingându-și degetul mare, îndreptându-l spre tatuajul de murdărie pe care l-a lăsat pe obrazul meu, însă ridic mâna și o opresc. Nu deoarece sunt scârbită gândindu-mă la saliva ei (vreau să zic, *știu* că e sănătoasă), ci din cauză că nu vreau să mă atingă din nou. Atingerea este prea revelatoare, prea obositoare, așa că încerc să evit asta cu orice preț.

Mă apucă de gluga hanoracului și mi-o dă jos de pe cap, apoi aruncă o privire spre căștile mele și întreabă:

– Ce asculți?

Bag mâna în interiorul buzunarului pentru iPod, pe care l-am cusut la toate hanoracele mele, ascunzând acele fire albe omniprezente, apoi i-l întind și îi văd ochii mărindu-i-se când spune:

– Ce *naiba?* Vreau să zic, ar putea *fi* și mai tare de-atât? Și cine sunt ăștia?

Bălăngăne iPodul între noi pentru a-l putea auzi amândouă pe Johnny Rotten urlând despre anarhia din Regatul Unit[1]. Și adevărul e că nu știu dacă Johnny este pentru sau împotriva ei. Pur și simplu, știu că e destul de tare pentru a-mi diminua mult-prea-exageratele simțuri.

– Sex Pistols, spun eu închizându-l și vârându-l în compartimentul meu secret.

– Sunt surprinsă că poți să mă și auzi.

Râde în timp ce clopoțelul sună.

Dar eu doar ridic din umeri. Nu am nevoie să *ascult* pentru a *auzi*. Cu toate că nu menționez asta. Îi zic doar că o să ne vedem la prânz și mă îndrept spre clasă, croindu-mi drum de-a lungul campusului și

[1] Referire la cântecul *Anarchy in the U.K.* al trupei Sex Pistols (n.tr.)

dând înapoi când îi simt pe acei doi tipi care se furișează în spatele ei, călcându-i tivul fustei, făcând-o aproape să cadă. Însă când se întoarce și le arată semnul răului (bine, nu e chiar semnul răului, este doar ceva ce a fost inventat de ea) și le aruncă o privire dușmănoasă cu ochii ei galbeni, aceștia se dau imediat înapoi și o lasă în pace. Iar eu scot un oftat de ușurare în timp ce mă grăbesc spre clasă, știind că nu va dura mult până ce energia de durată a atingerii lui Haven va pieri.

Mă îndrept către locul meu din spate, evitând geanta pe care Stacia Miller a pus-o în mod intenționat în calea mea, în timp ce îi ignor serenada zilnică *„Raatatăăă!"* pe care o croncăne șoptit. Apoi, mă așez pe scaunul meu, îmi scot din geantă cartea, caietul de notițe și stiloul, îmi introduc casca în ureche, îmi trag înapoi gluga pe cap, îmi trântesc ghiozdanul pe locul gol de lângă mine și aștept să apară domnul Robins.

Domnul Robins întârzie întotdeauna. Îndeosebi deoarece îi place să ia câteva sorbituri între ore din sticluța sa argintie. Dar asta doar din cauză că soția sa țipă la el tot timpul, fiica lui crede că e un ratat și își cam urăște viața. Am aflat toate astea în prima zi la această școală, când mâna mea l-a atins din greșeală, în vreme ce i-am dat biletul cu transferul meu. Așa că acum, ori de câte ori am nevoie să îi dau ceva, îi pun lucrul respectiv pe marginea catedrei.

Îmi închid ochii și aștept, degetele mele umblând încontinuu prin interiorul hanoracului, schimbând cântecul urlător al lui Johnny Rotten cu un altul mai lent și mai calm. Toate sunetele acelea tari nu mai sunt necesare acum că sunt în clasă. Presupun că acea corelație elev-profesor stăpânește cumva energia de medium.

Nu am fost dintotdeauna o anormalitate. Am fost o adolescentă normală. Tipul de fată care mergea la dansurile școlare, se îndrăgostea de vedete și care era foarte orgolioasă în privința părului ei lung și blond pe care nici măcar nu visa să-l strângă la spate într-o coadă de cal și să-l ascundă sub hanoracul mare cu glugă. Am avut o

mamă, un tată, o surioară pe nume Riley și un frumos labrador bej – Buttercup. Am locuit într-o casă drăguță, într-un cartier bun din Eugene, Oregon. Am fost populară, fericită și de-abia așteptam să înceapă clasa a unsprezecea deoarece tocmai devenisem majoretă. Viața mea era perfectă, iar cerul era limita. Și, cu toate că ultima parte e un clișeu, este, de asemenea, ironic de adevărată.

Și totuși, toate alea sunt doar vorbe în vânt, din câte știu eu. Deoarece, de când cu accidentul, singurul lucru pe care mi-l pot aminti cu acuratețe este moartea.

Aveam ceea ce ei numesc EAM sau „experiență aproape de moarte". Numai că se întâmplă ca *ei* să se înșele. Deoarece, crede-mă, nu a fost nimic „aproape" în asta. Pur și simplu, într-o clipă, eu și surioara mea, Riley, stăteam pe bancheta din spate a jeepului tatei, capul lui Buttercup odihnindu-se în poala mea, în timp ce-și izbea cu putere coada de piciorul meu, iar următorul lucru pe care îl știu e că toate airbagurile erau umflate, mașina bușită rău, iar eu priveam totul din afară.

Am aruncat o privire spre rămășițe – parbrizul spart, portierele spulberate, amortizorul din față turtit de un pin într-o îmbrățișare mortală – întrebându-mă ce se întâmplase, în timp ce speram și mă rugam ca toată lumea să fi scăpat. După aceea, am auzit un lătrat cunoscut și m-am întors pentru a-i vedea rătăcind pe o cărare, cu Buttercup dând din coadă în fața lor.

M-am dus după ei. La început încercând să fug, ca să-i ajung din urmă, apoi încetinind și preferând să zăbovesc. Dorindu-mi să cutreier prin acel câmp vast și înmiresmat din pricina copacilor care pulsau și florilor care tremurau, închizându-mi ochii pe fundalul cetii albe ce reflecta și strălucea și făcea ca totul să sclipească.

Îmi promisesem că nu voi sta mai mult de o clipă. Apoi, aveam să mă duc repede să îi găsesc. Însă când, într-un sfârșit, m-am uitat,

a fost exact la timp pentru a-i vedea zâmbind și făcând cu mâna și traversând un pod, câteva secunde înainte ca ei să dispară.

M-am panicat. M-am uitat peste tot. Fugind încoace și-ncolo, dar totul arăta la fel – cald, alb, sclipitor, tremurător, frumos, stupid, ceața eternă. Și am căzut la pământ, pielea fiindu-mi înțepată de ceva rece, întregul meu corp contractându-se, plângând, urlând, blestemând, implorând, făcând promisiuni pe care știam că n-aș fi putut vreodată să le țin.

Și apoi, am auzit pe cineva spunând:

– Ever? Ăsta e numele tău? Deschide-ți ochii și uită-te la mine!

M-am împleticit înapoi spre suprafață. Înapoi unde totul era durere și nefericire, iar o umezeală usturătoare îmi rănea fruntea. Și l-am privit îndelung pe tipul care se înclina deasupra mea, m-am uitat în ochii săi negri, apoi am șoptit: „Eu sunt Ever", înainte să leșin din nou.

Doi

Cu câteva secunde înainte ca domnul Robins să intre, îmi dau gluga jos, închid iPod-ul și mă prefac că citesc cartea, neobosindu-mă să-mi ridic capul când spune:

– Copii, el e Damen Auguste. Tocmai s-a mutat aici din New Mexico. Bine, Damen, poți să te așezi pe locul acela liber din spate, cel de lângă Ever. Va trebui să împarți cartea cu ea până ce îți faci rost de un exemplar.

Damen este superb. Știu asta fără să ridic măcar o dată privirea. Pur și simplu, îmi concentrez atenția asupra cărții, în timp ce el vine către mine, de vreme ce deja știu mult prea multe despre colegii mei. Așa că, în ceea ce mă privește, un moment în plus în care sunt ignorată este o adevărată fericire.

Dar, conform celor mai lăuntrice gânduri ale Staciei Miller, care stă doar cu două bănci în fața mea, „Damen Auguste este cu adevărat supersexy".

Prietena ei cea mai bună, Honor, este perfect de acord.

La fel și Craig, iubitul lui Honor, dar asta este cu totul o altă poveste.

– Hei.

Damen se așază pe scaunul de lângă mine, ghiozdanul meu scoțând o bufnitură înăbușită când cade la podea.

Clatin din cap, refuzând să mă uit mai departe de cizmele sale negre și lucioase de motociclist. Tipul de ghete care sunt mai mult *militărești* decât moto Hells Angels. Genul care arată foarte nepotrivit printre multiplii șlapi multicolori care onorează în prezent podeaua cu mochetă verde.

Domnul Robins ne cere să ne deschidem cărțile la pagina 133, ceea ce-l face pe Damen să se aplece spre mine și să-mi spună:

Te superi dacă o împărțim?

Ezit, fiindu-mi teamă de apropiere, dar împing cartea prea mult, până ce se bălăngăne pe marginea băncii mele. Și, când își mută scaunul mai aproape, desființând micul gol dintre noi, mă trag spre cea mai îndepărtată parte a scaunului și mă ascund sub glugă.

Râde înăbușit, dar, de vreme ce nu mă uit la el, nu prea îmi dau seama ce înseamnă. Tot ceea ce știu este că a sunat ușor și amuzat, dar parcă mai conținea ceva.

Mă feresc și mai tare, sprijinindu-mi obrazul în palmă, cu ochii pe ceas. Hotărâtă să ignor toate privirile nimicitoare și comentariile critice aruncate către mine. Lucruri de genul: „Mi-e milă de bietul băiat nou și sexy, și superb care trebuie să stea lângă ciudata aia!" Astea vin dinspre Stacia, Honor și Craig, și aproape de la toți ceilalți din încăpere.

Ei bine, de la toți, în afară de domnul Robins, care își dorește la fel de mult ca mine să se sfârșească ora.

La prânz, toată lumea vorbește despre Damen.

„L-ai văzut pe băiatul acela nou, Damen? E atât de sexy... Foarte sexy... Am auzit că e din Mexic... Nu, cred că e Spania... Mă rog, e o țară străină... Cu siguranță, am să-i cer să-mi fie partener la Balul de Iarnă... Nici măcar nu-l cunoști... Nu-ți face griji, o voi face..."

– O, Dumnezeule! L-ai văzut pe băiatul acela nou, Damen?

Haven se așază lângă mine privind prin bretonul franjurat, șuvițele țepoase ajungându-i până aproape de buze.

– O, te rog, nu și tu.

Clatin din cap și mușc din măr.

Nu ai mai fi spus asta dacă ai fi fost destul de privilegiată ca să-l *vezi* cu adevărat, zice ea scoțându-și prăjitura cu vanilie din cutia roz de carton, lingând glazura, așa cum face de fiecare dată la prânz, cu toate că se îmbracă precum o persoană care mai degrabă ar bea sânge decât să mănânce prăjiturele dulci.

– Vorbiți cumva despre Damen? șoptește Miles așezându-se pe bancă și punându-și coatele pe masă, ochii săi căprui săgetându-ne, fața sa de bebeluș transformându-se într-un rânjet. *Superb!* I-ai văzut cizmele? Atât de *Vogue!* Cred că am să-i cer să-mi fie următorul iubit.

Haven îl privește fix cu ochii ei galbeni mijiți.

– Prea târziu, eu m-am abonat.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că ești non-gotică.

Zâmbește superior, dându-și ochii peste cap în timp ce își desface sendvișul.

Haven râde.

– Când arată așa, ai mei sunt. Jur că e ca un foc înăbușit, *trebuie* să-l vezi. Clatină din cap, enervată că nu mă pot alătura amuzamentului. Cum să-ți zic, e... *combustibil!*

– Nu l-ai văzut?

Miles strânge bine sendvișul și cască gura spre mine.

Privesc în jos, către masă, întrebându-mă dacă ar trebui să mint. Fac atâta tam-tam, încât bănuiesc că-i singura mea scăpare. Doar că nu pot. Nu cu ei. Haven și Miles sunt prietenii mei cei mai buni. Singurii mei prieteni. Și simt că deja ascund prea multe secrete față de ei.

– Am stat lângă el la engleză, spun eu în cele din urmă. Am fost forțați să ne uităm în aceeași carte. Dar nu l-am privit foarte atent.

– *Forțați?* Haven își dă bretonul al o parte, permițându-și să o vadă bine de tot pe ciudata care îndrăznește să zică un asemenea lucru. Oh, asta probabil că a fost îngrozitor pentru tine, a fost un

mare rahat. Își dă ochii peste cap și oftează. Jur, nu ai nici cea mai vagă idee cât de norocoasă ești. Și nici măcar nu apreciezi asta.

Care carte? întreabă Miles, de parcă titlul va dezvălui cumva ceva semnificativ.

La răscruce de vânturi.

Ridic din umeri, punând cotorul mărului în mijlocul șervețelului și împăturindu-i marginile.

Și gluga ta? Ridicată sau dată jos? întreabă Haven.

Îmi întorc gândurile înapoi la oră, amintindu-mi cum am ridicat-o de îndată ce a venit către mine.

Hm, ridicată, îi spun. Da, cu siguranță, ridicată.

Scutur din cap.

Ei bine, îți mulțumesc pentru asta, mormăie ea rupând în două prăjitura cu vanilie. Ultimul lucru de care am nevoie este concurență din partea zeiței blonde.

Mă trag înapoi și privesc masa. Mă rușinez când oamenii zic lucruri de genul ăsta. În mod evident, obișnuiam să trăiesc pentru acest tip de lucruri, dar nu mai vreau.

Ei bine, ce zici de Miles? Doar nu crezi că e concurență, nu? întreb eu, redirecționând atenția de la mine spre cineva care o apreciază cu adevărat.

Da. Miles își trece mâna prin părul său scurt și șaten și se întoarce pe-o parte, oferindu-ne profilul său cel mai bun. Pe mine mă scoateți din schemă.

Bine spus, zice Haven, îndepărtând firimituri albe din poala ei.

Damen și Miles nu sunt în aceeași tabără. Ceea ce înseamnă că înfățișarea lui spulberătoare de calitate-de-model nu se pune.

– De unde știi tu în ce tabără se află el? întreabă Miles, scoțând capacul sticlei de VitaminWater și mijindu-și ochii. Cum poți fi atât de sigură?

– Gaydar[1], spune ea, lovindu-și fruntea cu degetul. Și crede-mă, tipul ăsta nu intră aici.

Nu doar că Damen este la cursul meu de engleză și la cursul de pictură (nu s-a așezat lângă mine și nici nu m-am uitat, dar gândurile care curgeau prin încăpere, chiar și dinspre profesoara noastră, doamna Machado, mi-au spus tot ce aveam nevoie să știu), însă acum se pare că a mai și parcat lângă mine. Și, cu toate că am evitat să-i văd orice în afară de cizme, am știut că perioada mea de grație tocmai ajunsese la un sfârșit.

– O, Dumnezeule, uite-l! Chiar lângă noi! Miles scâncește cu acea șoaptă ascuțită și tărăgănată pe care o păstrează pentru cele mai încântătoare momente ale vieții. Și privește mașina aceea – BMW strălucitor și negru, geamuri de protecție extraîntunecate. Frumos, foarte frumos. OK, uite cum facem, mă duc să-mi deschid portiera și o lovesc *din greșeală* de a lui, așa că voi avea o scuză pentru a vorbi cu el.

Se întoarce, așteptându-mi încuviințarea.

– Să *nu* cumva să-mi zgârii mașina. Sau pe a lui. Sau oricare altă mașină, spun eu, clătinând din cap și scoțându-mi cheile.

– Bine. Se îmbufnează. Spulberă-mi visul, mă rog. Dar fă-ți o favoare și *privește-l!* Iar apoi uită-te în ochii mei și spune-mi că nu te face să înnebunești și să leșini.

Îmi dau ochii peste cap și mă strecor între mașina mea și între Volkswagenul broscuță prost parcat, care se află într-un unghi atât de ciudat, că arată de parcă încearcă să se cațăre peste Miata mea. Și tocmai când sunt pe cale să-mi descui portiera, Miles îmi dă jos gluga, îmi scoate ochelarii de soare și fuge către locul de lângă șofer de unde mă forțează, folosindu-se de niște mișcări din cap nu chiar

[1] *Gaydar* este un cuvânt format din *gay* și *radar* și se referă la capacitatea intuitivă a unei persoane de a stabili orientarea sexuală a cuiva (homosexual, bisexual sau heterosexual). (n.tr.)

subtile și gesturi făcute cu degetul mare, să mă uit la Damen, care stă în spatele lui.

Și îl ascult. Vreau să zic, nu aș putea să evit asta la nesfârșit. Așa că respir adânc și mă uit.

Și ceea ce văd mă face să nu pot vorbi, clipi sau mișca.

Și, cu toate că Miles începe să-mi facă mișcări cu mâna, privindu-mă încruntat, practic oferindu-mi toate semnalele posibile pentru a încheia misiunea și a mă întoarce la sediul central, nu pot. Vreau să zic, mi-aș dori să pot, deoarece știu că mă port precum ciudata care toată lumea e convinsă că sunt, dar este complet imposibil. Și asta nu doar din cauză că Damen este în mod incontestabil frumos, cu părul său strălucitor și negru ce îi atinge umerii și se răsucește în jurul maxilarului foarte proeminent, însă, când mă privește, când își scoate ochelarii de soare negri și îmi întâlnește privirea, văd că ochii săi migdalați sunt adânci, întunecați și mi se par îngrozitor de cunoscuți, fiind încadrați de niște gene atât de lungi, că par a fi false. Iar buzele lui! Buzele lui sunt cărnoase și ispititoare, numai bune de sărutat, desenate într-o arcuire perfectă. Iar corpul care le deține pe toate este înalt, slab, bine lucrat și învești mântat numai în negru.

– Hm, Ever? A-*lo!* Poți să te trezești acum. *Te rog.* Miles se întoarce spre Damen, râzând agitat. Scuz-o pe prietena mea, de obicei are gluga pe cap.

Nu e ca și cum n-aș ști că e cazul să mă opresc. Trebuie să mă opresc chiar acum. Însă ochii lui Damen sunt fixați pe ai mei, iar culoarea lor se intensifică în timp ce gura sa începe să se rotunjească.

Dar nu splendoarea sa completă m-a transfigurat. Nu are nici o legătură cu asta. Este în mare parte felul cum întreaga zonă care îi înconjoară corpul, începând cu capul său splendid și coborând până la vârfurile pătrățoase ale cizmelor sale de motociclist, nu conține nimic altceva în afară de un spațiu gol.

Nici o culoare. Nici o aură. Nici un spectacol de lumini pulsând.

*

Toată lumea are o aură. Orice vietate are vârtejuri de culori ce sunt emanate din corp. Un câmp energetic ca un curcubeu, de care ei nici măcar nu știu. Și nu e periculos sau înfricoșător, sau rău în vreun fel oarecum, ci este parte din câmpul magnetic vizibil (bine, vizibil pentru mine).

Înainte de accident, nici măcar nu am știut de lucruri ca acestea. Și, în mod sigur, nu am fost în stare să le văd. Dar, din momentul în care m-am trezit în spital, am observat culori peste tot.

– Te simți bine? m-a întrebat asistenta roșcată privind în jos îngrijorată.

– Da, dar de ce ești toată roz?

Am privit-o chiorâș, încurcată de pastelul strălucitor care o înconjura.

– De ce sunt *ce?*

S-a forțat să-și ascundă panica.

– Roz. Știi tu, este peste tot în jurul tău, în special în jurul capului.

– În regulă, scumpo, tu odihnește-te, iar eu am să mă duc să-l aduc pe doctor, a spus ea ieșind din cameră și fugind pe culoar.

Nu s-a întâmplat decât după examinări ale ochilor, scanări ale creierului și evaluări psihologice să aflu că trebuie să țin cercurile de culori numai pentru mine. Și, atunci când am început să aud gânduri, să aflu povești de viață doar prin atingerea cuiva și să mă bucur de vizite dese ale surorii mele moarte, Riley, am avut destulă minte încât să nu mai spun nimănui.

Cred că mă obișnuisem atât de mult cu acest stil de viață, încât uitasem că mai exista o altă cale. Dar, să-l văd pe Damen conturat de nimic altceva în afară de vopseaua strălucitoare și neagră a mașinii sale faine și scumpe era o vagă aducere-aminte a unor zile mai fericite și mai normale.

– Ever, da? spune Damen, fața sa transformându-se într-un zâmbet cald, etalând încă una dintre perfecțiunile sale – dinți orbitor de albi.

Stau acolo dorindu-mi ca ochii mei să se desprindă de ai săi, iar Miles face spectacol dregându-și vocea. Și, amintindu-mi cât de tare îi displace să fie ignorat, fac un semn către el și spun:

O, scuze! Miles, Damen, Damen, Miles.

Și în tot acest timp, ochii mei nu se mișcă deloc.

Damen aruncă o privire spre Miles, dând scurt din cap înainte să-și fixeze din nou atenția asupra mea. Și, cu toate că știu că asta mă nebunesc, în acea fracțiune de secundă în care ochii săi s-au mutat în altă parte, m-am simțit ciudat de rece și slăbită.

Însă din momentul în care privirea sa revine, totul e cald și bine din nou.

– Pot să-ți cer o favoare? Îmi zâmbește. Ai putea să-mi împrumuți exemplarul tău din *La răscruce de vânturi?* Trebuie să ajung la zi și nu voi avea timp să vizitez o librărie în seara asta.

Bag mâna în rucsac, îmi scot exemplarul jerpelit și îl țin cu vârfurile degetelor, o parte din mine tânjind să-i atingă vârfurile degetelor, pentru a lua contact cu acest străin frumos, pe când cealaltă parte, partea aceea puternică și înțeleaptă de medium dă înapoi – fiindu-i frică de îngrozitoarea clipă de aflare care vine cu fiecare atingere.

Însă, abia după ce și-a băgat cartea în mașină, și-a dat jos ochelarii și a spus: „Mersi, ne vedem mâine", mi-am dat seama că, în afară de o mică furnicătură în vârfurile degetelor, nu s-a întâmplat nimic. Și, înainte să-i pot răspunde, el iese din parcare și se îndepărtează.

– Scuză-mă, spune Miles clătinând din cap, în timp ce se suie lângă mine. Însă, când am spus să *înnebunești* când îl vezi, nu a fost o *sugestie*, nu a fost ceva ce trebuia luat ad litteram. Serios, Ever, ce s-a *întâmplat* acolo? Deoarece a fost o stângăcie megatensionată, un adevărat moment de genul: *„Bună, numele meu e Ever și am să fiu următoarea la hărțuitoare"*. Vorbesc serios, am crezut că vom avea nevoie să te *resuscităm*. Și, crede-mă, ești extrem de norocoasă că buna noastră prietenă Haven nu a fost aici să vadă asta, deoarece, urăsc să-ți amintesc, însă ea s-a abonat...

Miles continuă în felul ăsta, bodogănind întruna tot drumul spre casă. Însă, pur și simplu, îl las să vorbească în vreme ce navighez în trafic, trecând distrată degetul peste cicatricea roșie și groasă de pe frunte, cea care e ascunsă sub breton.

Vreau să zic, cum să-mi explic că, de când cu accidentul, singurii oameni ale căror gânduri nu le pot auzi, ale căror vieți nu le pot afla și ale căror aure nu le pot vedea sunt deja morți?

Trei

Intru în casă, iau o sticlă cu apă din frigider, apoi mă duc sus, în camera mea, de vreme ce nu trebuie să nu mă străduiesc prea tare pentru a afla că Sabine e încă la muncă. Sabine e mereu la muncă, ceea ce înseamnă că eu am la dispoziție toată această casă imensă cam tot timpul, cu toate că de obicei stau doar în camera mea.

Îmi pare rău pentru Sabine. Îmi pare rău că viața pentru care a muncit atât de mult a fost schimbată pentru totdeauna în ziua când s-a pricopsit cu mine. Dar, de vreme ce mama a fost singură la părinți și toți bunicii mei au murit când eu aveam doi ani, nu prea a avut de ales. Vreau să zic, trebuia ori să locuiesc cu ea – singura geamănă și singura soră a tatălui meu –, ori să mă adopte cineva până la vârsta de optsprezece ani. Și, cu toate că ea nu știe nimic despre creșterea copiilor, nici n-am ieșit bine din spital, că și-a vândut apartamentul, a cumpărat această casă mare și l-a angajat pe unul dintre cei mai cunoscuți decoratori din Orange County pentru a-mi aranja camera.

Vreau să zic, am toate lucrurile obișnuite, cum ar fi un pat, un dulap și un birou. Dar, de asemenea, mai am și un televizor cu plasmă, un dressing, o baie enormă cu jacuzzi și o cabină de duș separată, un balcon cu o minunată priveliște spre ocean și propria mea cameră de lucru/cameră de jocuri cu alt televizor cu plasmă, bar,

cuptor cu microunde, minifrigider, mașină de spălat vase, sistem stereo, canapele, mese, fotolii-puf, tot ce vrei.

E amuzant cum înainte aș fi dat orice pentru a avea o cameră ca aceasta.

Însă acum, aș da orice doar ca totul să fie ca înainte.

Bănuiesc că, de vreme ce Sabine își petrece cea mai mare parte a timpului prin preajma altor avocați și a tuturor acelor directori VIP pe care firma ei îi reprezintă, ea de fapt s-a gândit că toate aceste lucruri erau necesare sau ceva de genul acesta. Și nu am fost niciodată sigură că motivul pentru care ea nu are copii e că lucrează tot timpul și nu poate programa asta sau poate că încă nu l-a întâlnit pe bărbatul potrivit, sau poate că nu a vrut să aibă copii, sau poate o combinație din cele trei.

Probabil, pare că aș ști toate astea fiindcă sunt medium și toate alea. Dar nu pot vedea neapărat motivările unei persoane, deoarece ceea ce văd sunt de obicei evenimente. Ca un șir întreg de imagini ce reflectă viața cuiva, ca niște cartonașe cu poze sau cam așa ceva, doar că mai mult sub forma unui forșpan. Cu toate că uneori văd doar simboluri pe care trebuie să le decodez pentru a afla ce înseamnă. În felul cărților de tarot sau ca atunci când a trebuit să citim *Ferma animalelor* la cursul de literatură engleză de anul trecut.

Cu toate că e departe de a fi exact și câteodată le înțeleg complet greșit. Dar, oricând se întâmplă asta, pot să o iau de la început și mai e și faptul că unele poze au mai mult decât un înțeles. Ca atunci când am confundat o inimă mare ce avea o ruptură pe mijloc crezând că înseamnă o durere sufletească – până ce femeia a căzut la podea făcând un atac de cord. Câteodată, poate deveni puțin confuz încercând să descifrezi semnificațiile. Însă imaginile propriu-zise nu mint niciodată.

Oricum, nu cred că trebuie să fii clarvăzător pentru a ști că, atunci când oamenii visează să aibă copii, se gândesc, de obicei, la un ghemotoc de bucurie învăluit în culori, și *nu* la o adolescentă de

nouă-șaptezeci, cu ochi albaștri și păr blond, care posedă puteri de medium și o tonă de bagaje emoționale. Din această cauză încerc să fiu tăcută, respectuoasă și să nu stau în calea lui Sabine.

Și, în mod sigur, nu îi spun că vorbesc aproape în fiecare zi cu curioara mea decedată.

Prima dată când Riley a apărut, stătea la picioarele patului meu din spital, în mijlocul nopții, ținând o floare într-o mână și salutându-mă cu cealaltă. Încă nu sunt sigură ce anume m-a trezit, de vreme ce nu a vorbit și nici nu a scos vreun sunet. Bănuiesc că pur și simplu i-am simțit prezența sau ceva de genul ăsta, ca o schimbare în cameră sau în aer.

La început, am presupus că aveam halucinații – doar un alt efect secundar al medicamentului pe care îl luam contra durerii. Însă, după ce am clipit de mai multe ori și m-am frecat la ochi, ea încă era acolo, și bănuiesc că nu mi-a trecut prin minte să țip său să strig după ajutor.

Am privit-o cum a venit lângă pat, arătând spre ghipsurile care îmi acopereau mâinile și piciorul, râzând. Vreau să zic, a fost un râset scurt, dar totuși, nu e ca și cum m-aș fi gândit că era amuzant. Însă, de îndată ce mi-a observat chipul furios, și-a modificat expresia într-una de parcă întreba dacă mă durea.

Am ridicat din umeri, încă puțin supărată pe ea pentru că a râs și un pic înspăimântată de prezența ei. Și, cu toate că nu am fost pe deplin convinsă că era ea cu adevărat, asta nu m-a oprit din a întreba:

– Unde sunt mama și tata și Buttercup?

Și-a întors capul într-o parte, de parcă stăteau chiar lângă ea, dar tot ce puteam vedea era un spațiu alb.

– Nu înțeleg.

Însă ea a zâmbit, și-a împreunat palmele și și-a înclinat capul într-o parte, ca un îndemn că ar trebui să mă culc din nou.

Așa că mi-am închis ochii, cu toate că înainte nu aș fi ascultat vreun ordin de-al ei. Apoi, i-am deschis repede și am spus:

– Hei, cine ți-a spus că poți să-mi împrumuți puloverul?

Și tocmai atunci, ea a plecat.

Recunosc, mi-am petrecut restul nopții furioasă pe mine însămi pentru că pusesem o asemenea întrebare tâmpită și egoistă. Avusesem șansa să primesc răspunsuri cu privire la cele mai mari nedumeriri ale vieții, să capăt, probabil, tipul de intuiții despre care oamenii au tot făcut speculații de-a lungul timpului. Dar, în schimb, am ratat momentul, întrebând-o pe surioara mea decedată de ce dăduse iama prin garderoba mea. Bănuiesc că obiceiurile vechi chiar mor greu.

A doua oară când a apărut am fost atât de recunoscătoare să o văd, că nu am menționat deloc că purta nu doar puloverul preferat, ci și cei mai buni jeanși ai mei (care erau atât de lungi că manșetele îi depășeau cu mult gleznele) și brățara norocoasă pe care am primit-o la cea de-a treisprezecea aniversare și pe care am știut dintotdeauna că și-o dorea cu ardoare.

În schimb, am zâmbit doar și am clătinat din cap, și m-am purtat de parcă nu observasem, în timp ce m-am aplecat către ea și am privit-o chiorâș.

– Așadar, unde sunt mama și tata? am întrebat eu gândindu-mă că ar apărea dacă aveam să privesc destul de intens.

Însă Riley a zâmbit și și-a fluturat mâinile pe lângă corp.

– Vrei să spui că sunt îngeri?

Ochii mei s-au deschis larg.

Și-a dat ochii peste cap, apucându-și strâns talia când s-a aplecat din pricina unui isteric râs tăcut.

– OK, bine, mă rog. M-am trântit înapoi pe perne, crezând că întrecea măsura, chiar dacă era moartă. Așa că, spune-mi, cum e acolo? am întrebat, hotărâtă să nu mă cert. Îți place, ei bine, îți place să locuiești în rai?

Și-a închis ochii și și-a ridicat palmele de parcă balansa un obiect și apoi, de nicăieri, a apărut un tablou.

M-am aplecat în față, privind lung un desen care sigur era paradisul, mătuit în alburiu și prins într-o ramă elaborată, de aur. Oceanul era de un albastru intens, falezele neregulate, nisipul auriu, copacii înmuguriți și, pe o insuliță îndepărtată, o siluetă întunecată putea fi văzută la distanță.

– De ce nu ești acolo acum? am întrebat eu.

Și, când a ridicat din umeri, desenul a dispărut. Și ea la fel.

Am stat în spital mai bine de o lună, având oase rupte, o comoție, hemoragie internă, tăieturi și contuzii, și o frumoasă rană adâncă pe frunte. Așa că, atâta timp cât am fost bandajată și sedată, Sabine a fost împovărată cu sarcina ingrată de a goli casa, făcând pregătirile de înmormântare și împachetând toate lucrurile mele pentru marea mutare în sud.

Îmi ceruse să fac o listă cu toate lucrurile pe care voiam să le iau. Toate lucrurile pe care voiam să le târăsc din fosta mea viață perfectă din Eugene, Oregon, spre cea nouă din Laguna Beach, California. Dar, în afară de câteva haine, nu mai voiam nimic. Pur și simplu, nu mai puteam suporta nici măcar o singură amintire a tot ce pierdusem, de parcă o cutie tâmpită, plină cu nimicuri avea să-mi aducă vreodată familia înapoi.

În tot acest timp, am fost închisă într-o cameră albă, sterilă, am primit vizite regulate din partea unui psiholog, un intern trecut de vârsta corespunzătoare, cu un cardigan bej și un clipboard, care mereu începea ședințele cu aceeași întrebare stupidă despre cum mă descurcam cu „pierderea îngrozitoare" (cuvintele sale, nu ale mele). După care încerca să mă convingă să mă îndrept către camera 618, unde avea loc consilierea pentru cazurile de durere sufletească.

Dar, în nici un caz, nu aveam să mă duc acolo. Nici gând să stau într-un cerc cu o adunătură de oameni suferinzi, așteptându-mi

rândul pentru a le împărtăși povestea despre cea mai oribilă zi din viața mea. Vreau să zic, cum avea asta să mă ajute? Cum ar putea fi posibil să mă facă să mă simt mai bine o confesiune despre ceva ce deja știu – că nu numai că eram unica responsabilă pentru ceea ce i se întâmplase familiei mele, dar și că eram destul de proastă, destul de egoistă și destul de leneșă pentru a hoinări, a pierde vremea și a-mi amâna intrarea în eternitate?

Eu și Sabine nu am vorbit prea mult pe durata zborului din Eugene spre aeroportul John Wayne și m-am prefăcut că era din cauza necazului și a rănilor, dar aveam nevoie cu adevărat de ceva distanță. Știam totul despre emoțiile ei contradictorii, cum pe de-o parte își dorea din tot sufletul să facă totul cum trebuie și pe de altă parte nu se putea opri din a se gândi: „De ce eu?"

Cred că nu m-am întrebat niciodată: „De ce eu?"

De cele mai multe ori gândesc: „De ce ei, și nu eu?"

Dar, de asemenea, nu voiam să risc să o rănesc. După ce trecuse prin atâtea, luându-mă cu ea și încercând să-mi ofere un cămin frumos, nu puteam să risc să îi spun că toată munca ei grea și bunele intenții erau inutile pentru mine. Că ar fi putut să mă plaseze într-o dărăpănătură veche și ar fi fost tot aia.

Drumul spre noua casă a fost un amestec de soare, mare și nisip și, când Sabine a deschis ușa și m-a condus sus, în camera mea, i-am aruncat o privire rapidă, apoi am murmurat ceva sunând vag a „mulțumesc".

– Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, spusese ea, evident foarte nerăbdătoare să se întoarcă la biroul ei unde totul era organizat, consecvent și nu aducea deloc cu lumea fragmentată a unei adolescente traumatizate.

În momentul în care ușa s-a închis, m-am aruncat pe pat, mi-am îngropat fața în mâini și am început să urlu până mi-au ieșit ochii.

Până când cineva a spus:

– Oh, te rog, uită-te la tine! Ai văzut cumva locul ăsta? Televizorul cu plasmă, șemineul, cada care face baloane de săpun? Vreau să zic, *a-lo!*

Credeam că nu poți să vorbești. M-am răsucit și m-am încruntat la sora mea care, apropo, purta un trening roz Juicy, Nike aurii și o perucă ciclam deschis de păpușă chinezească.

– Bineînțeles că pot să vorbesc, nu fi ridicolă.

Și-a dat ochii peste cap.

– Dar ultimele dăți... am început eu.

– Pur și simplu, mă distram. Așa că, omoară-mă. S-a plimbat prin camera mea punându-și mâinile pe birou, pipăind noul laptop și iPod pe care Sabine probabil că le pusese acolo. Nu pot să cred că ai toate astea. Este atât de nedrept! Și-a pus mâinile pe șolduri și s-a încruntat. Și nici măcar nu apreciezi asta! Vreau să zic, ai văzut măcar balconul? Te-ai deranjat măcar oleacă să vezi priveliștea?

– Nu-mi pasă de priveliște, am spus eu încrucișându-mi brațele la piept și privind încruntată. Și nu pot să cred că m-ai păcălit în halul ăsta, pretinzând că nu puteai să vorbești.

Însă ea doar a râs.

– Ai să treci peste asta.

Am urmărit-o în timp ce a traversat camera, a tras perdelele și s-a străduit să descuie ușile franțuzești.

– Și de unde faci rost de hainele astea? am întrebat eu, analizând-o din cap până-n picioare, reîntorcându-ne la rutina noastră normală de certuri și invidii. Deoarece, la început ai apărut îmbrăcată cu lucrurile mele, iar acum porți Juicy și știu sigur că mama nu ți-a cumpărat niciodată treningul ăla.

A râs.

– Te rog, de parcă încă am nevoie de permisiunea mamei când pur și simplu mă pot îndrepta spre acel dressing mare și dumnezeiesc și să iau ceea ce vreau de acolo. *Gratis*, a spus ea întorcându-se pentru a-mi zâmbi.

– Serios? am întrebat eu, ochii mei deschizându-se larg, gândindu-mă că părea o situație destul de convenabilă.

Dar ea a clătinat din cap și mi-a făcut semn să o urmez.

– Haide, vino să vezi noua priveliște superbă.

Și chiar așa am și făcut. M-am dat jos din pat, mi-am șters ochii cu mâneca și m-am îndreptat spre noul meu balcon. Trecând fix pe lângă surioara mea în timp ce-am pășit pe podeaua placată cu piatră, am căscat ochii de uimire la vederea peisajului din fața mea.

– Asta trebuia să fie amuzant? am întrebat eu, privind ceva ce era o replică exactă a picturii înrămate în aur cu paradisul pe care mi-l arătase în spital.

Însă, când m-am întors să mă uit la ea, deja dispăruse.

Patru

Riley a fost cea care m-a ajutat să-mi recapăt amintirile. Ghidându-mă prin poveștile copilăriei și amintindu-mi de viața pe care o trăiam și prietenii pe care îi aveam, până ce totul a început să reapară la suprafață. M-a mai ajutat să-mi apreciez și noua viață pe care o duceam în California de Sud. Deoarece, văzând-o pe ea bucurându-se de noua mea cameră grozavă, de mașina mea decapotabilă, strălucitoare și roșie, de minunatele plaje și de noua mea școală, mi-am seama că, deși nu era viața pe care o voiam, era totuși bună.

Și, cu toate că încă ne batem și ne certăm, și ne călcăm pe nervi la fel de mult ca înainte, adevărul e că tânjesc după vizitele ei. Faptul că sunt în stare să o văd din nou înseamnă o persoană mai puțin pe lista celor cărora le duc dorul. Și timpul pe care îl petrecem împreună este cea mai bună parte a fiecărei zile.

Singura problemă este că ea știe asta. Așa că, de fiecare dată când aduc în discuție subiecte pe care ea le-a declarat inabordabile – gen „Când o să-i văd pe mama, tata și Buttercup?“ sau „Unde te duci când nu ești aici?“ – ea mă pedepsește plecând.

Însă, cu toate că refuzul ei de a-mi vorbi despre acestea mă enervează la culme, știu că nu trebuie să insist. Nu e ca și cum i-aș fi dezvăluit noile mele abilități de a detecta aure/de a citi gândurile sau cât de mult m-a schimbat asta, inclusiv modul în care mă îmbrac.

– N-ai să te împrietenești niciodată cu un băiat îmbrăcată în halul ăsta, spune ea tolănindu-se pe patul meu în vreme ce parcurg rapid rutina de dimineață, încercând să mă pregătesc de școală și să ies din casă – mai mult sau mai puțin la timp.

– Mda, bine, nu toți putem pur și simplu să închidem ochii și, pac!, să avem o nouă garderobă superbă, zic eu, vârându-mi picioarele în tenișii mei uzați și legând șireturile zdrențuite.

– Fii serioasă, de parcă Sabine nu ți-ar da cardul ei de credit și nu ți-ar spune să faci ce vrei cu el. Și ce e cu gluga? Ești cumva într-o gașcă?

– Nu am timp de asta, rostesc eu luându-mi cărțile, iPod-ul și rucsacul, îndreptându-mă apoi spre ușă. Vii?

Mă întorc să o privesc, răbdarea începând să-mi cedeze rapid pe când ea își strânge buzele și trage de timp încercând să se decidă.

– Bine, zice ea în cele din urmă. Însă numai dacă îți dai gluga jos. Pur și simplu, iubesc la nebunie cum adie vântul în părul meu.

– OK. Mă îndrept spre scări. Asigură-te că pleci când ajungem acasă la Miles. Mă îngrozește să te văd stând în poalele lui fără să ai permisiunea.

Când ajung la școală împreună cu Miles, Haven deja ne așteaptă la poartă, străfulgerându-ne cu privirea, scrutând campusul în timp ce spune:

– OK, clopoțelul e pe cale să sune în mai puțin de cinci minute și nici un semn că Damen ar fi aici. Crezi că a renunțat? Se uită la noi, în ochii galbeni având o privire alarmată.

– De ce ar renunța? Abia a început, zic eu, îndreptându-mă spre dulapul meu în vreme ce ea vine lângă mine, tălpile groase de cauciuc ale cizmelor ei lovind dușumeaua.

– Ah, deoarece nu facem nici două parale? Deoarece el e prea frumos ca să fie adevărat?

Dar trebuie să se întoarcă. Ever i-a împrumutat exemplarul ei din *La răscruce de vânturi*, ceea ce înseamnă că trebuie să i-l înapoieze, spune Miles înainte să îl pot opri.

Clatin din cap și formez cifrul încuietorii dulapului, simțind greutatea privirii încruntate a lui Haven când zice:

– Când s-a întâmplat asta? Își pune o mână pe șold și mă privește pătrunzător. Deoarece știi că eu m-am abonat, nu-i așa? Și de ce nu m-a informat nimeni? De ce nu mi-a spus nimeni despre asta? Ultima dată am înțeles că nici măcar nu îl văzuseși.

– Oh, l-a văzut prea bine. Aproape că a trebuit să sun la nouă-unu-unu că înnebunise rău de tot.

Miles râde.

Clatin din cap, închid ușa și mă îndrept spre coridor.

– Ei bine, e adevărat.

Miles ridică din umeri, mergând lângă mine.

– Lasă-mă să înțeleg: ești mai mult o povară decât o amenințare?

Haven mă privește atent cu ochii îngustați și machiați puternic, gelozia transformându-i aura într-un verde cețos care provoacă greață.

Respir adânc și îi privesc gândindu-mă că, dacă n-ar fi fost prietenii mei, le-aș spune cât de ridicolă era toată treaba asta. Vreau să zic, de unde și până unde poți să te abonezi la o persoană? În plus, nu e ca și cum aș fi de curtat în prezenta mea stare de auzit-voci, văzut-aure și purtat-hanorace-lălâi. Dar nu spun nimic din toate astea. În schimb, zic doar:

– Da, sunt o povară. Sunt un mare dezastru pe cale să se întâmple. Însă, în mod sigur, nu sunt o amenințare. Îndeosebi deoarece nu sunt interesată. Și știu că asta e probabil greu de crezut, el fiind atât de superb și minunat, și sexy, și foc înăbușit, și combustibil sau cum vrei să-i spui, dar adevărul e că *Nu-mi place de Damen Auguste* și nu știu cum să o spun altfel!

– Hm, nu cred că trebuie să mai spui și altceva, murmură Haven, fața ei fiind ca o stană de piatră când privește fix înainte.

Îi urmăresc privirea direct către locul unde stă Damen, cu părul său strălucitor și negru, ochii înflăcărați, corpul superb și zâmbetul cunoscut, simțindu-mi inima bătând în ritm accelerat, în timp ce el ține ușa deschisă și spune:

– Hei, Ever, după tine.

Mă îndrept ca o furtună spre banca mea, evitând la limită rucsacul pe care Stacia l-a pus în calea mea, în timp ce fața îmi arde de rușine, știind că Damen este chiar în spatele meu și că a auzit fiecare cuvânt oribil pe care l-am spus.

Îmi arunc rucsacul pe jos, mă așez pe scaun, îmi ridic gluga și dau drumul la iPod, sperând să acopăr zgomotul și să mă îndepărtez de ceea ce tocmai s-a întâmplat, asigurându-mă pe mine însămi că un tip ca acesta – un tip atât de sigur de sine, atât de superb, atât de minunat – este prea important pentru a-și bate capul cu niște cuvinte nepotrivite rostite de o fată ca mine.

Dar tocmai când sunt pe cale să mă relaxez, tocmai când *m-am* convins singură să nu-mi pese, sunt zdruncinată de un șoc nimicitor – o încărcătură electrică injectându-mi pielea, izbindu-mi venele și făcându-mi întregul corp să mă furnice.

Și e din cauză că Damen și-a pus mâna pe a mea.

Este greu să fiu luată prin surprindere. De când am devenit medium, Riley este singura care poate face asta și, crede-mă, niciodată nu obosește, găsind mereu noi modalități. Dar, când îmi mut privirea de la mâna mea la fața lui Damen, el doar zâmbește și spune:

– Am vrut să-ți restitui asta.

Apoi, îmi dă *La răscruce de vânturi.*

Și, cu toate că știu că asta sună ciudat și un pic mai mult decât o mică nebunie, când a vorbit, toată clasa a tăcut. Pe bune, de parcă într-o clipă era plină de sunetele gândurilor și vocilor aleatoare, iar în următoarea:

Știind cât de ridicolă e toată treaba asta, clatin din cap și zic:

– Ești sigur că nu vrei să o păstrezi? Deoarece chiar nu am nevoie de ea, știu deja cum se termină.

Și, cu toate că își ia mâna de pe a mea, mai durează puțin până ce toate furnicăturile dispar.

– Și eu știu cum se termină, spune el privindu-mă atât de intens, atât de insistent, atât de intim că imediat mă uit în altă parte.

Și, tocmai când sunt pe cale să îmi pun din nou căștile în urechi pentru a bloca sunetele constante ale comentariilor răutăcioase ce vin dinspre Stacia și Honor, Damen își pune din nou mâna pe a mea și mă întreabă:

– Ce asculți?

Iar întreaga încăpere devine din nou tăcută. Pe bune, pe durata acelor câteva secunde, nu s-a auzit nici un gând învârtejit, nici o șoaptă, nimic în afară de vocea sa blândă și melodioasă. Vreau să spun, când s-a întâmplat prima dată, am crezut că de vină eram eu. Dar, de data asta, *știu* că e real. Deoarece, cu toate că lumea încă vorbește și gândește, și face toate lucrurile obișnuite, totul este blocat de sunetul cuvintelor sale.

Arunc o ocheadă, dându-mi seama că trupul meu a devenit cald și electrizat, întrebându-mă ce ar putea să cauzeze asta. Vreau să spun, nu e ca și cum nimeni nu mi-ar mai fi atins mâna vreodată, însă nu am mai trăit niciodată ceva asemănător.

– Te-am întrebat ce asculți.

Zâmbește. Un zâmbet atât de personal și de intim, că îmi simt fața înroșindu-se.

– O, hm, e doar un mix gotic pe care l-a făcut prietena mea, Haven. În mare parte, sunt melodii vechi, de prin anii optzeci, știi tu, gen Cure, Siouxsie and the Banshees, Bauhaus.

Ridic din umeri, incapabilă să-mi îndepărtez privirea în timp ce mă holbez în ochii săi, încercând să le stabilesc culoarea exactă.

– Ești și tu gotică? întreabă el cu sprâncenele ridicate, ochii sceptici inventariind coada mea lungă și blondă, hanoracul albastru-închis și pielea nemachiată și curată.

– Nu, nu chiar. Haven e.

Râd – un sunet agitat, gâgâit și demn de milă care cutreieră întreaga încăpere și vine înapoi la mine.

– Și tu? Tu ce ești?

Ochii săi încă sunt pironiți asupra mea, expresia de pe fața sa fiind în mod clar amuzată.

Și tocmai când sunt pe cale să răspund, domnul Robins intră în clasă, cu obrajii înroșiți, și nu din cauză că a alergat, așa cum toată lumea crede. Apoi, Damen se așază înapoi pe scaun, iar eu respir adânc și îmi dau jos gluga, intrând înapoi în lumea sunetelor cunoscute de furie adolescentină, stres cauzat de test, controverse despre aspectul corpului, visuri ratate ale domnului Robins și Stacia, Honor și Craig întrebându-se unanim ce a văzut acest tip sexy la mine.

Cinci

Până să ajung la masa unde luăm prânzul, Haven și Miles se află deja acolo. Însă, când îl văd și pe Damen stând lângă ei, sunt tentată să fac cale-ntoarsă și să o iau la fugă.

– Poți să ni te alături, însă numai dacă promiți să *nu* te holbezi la noul băiat. Miles râde. Holbatul este foarte nepoliticos. Nu ți-a spus nimeni asta?

Îmi dau ochii peste cap și mă așez pe banca din fața lui, hotărâtă să arăt cât de blazată sunt de prezența lui Damen.

– Ce pot să spun, am fost crescută de lupi.

Ridic din umeri, făcându-mi de lucru cu fermoarul de la pachetul ce conține prânzul meu.

– Eu am fost crescut de un homosexual și de o scriitoare de cărți romantice, zice Miles, întinzându-se să fure o bomboană din vârful prăjiturii de pre-Halloween a lui Haven.

– Scuze, dar nu tu ai fost ăla, drăguță, ci Chandler din *Prietenii tăi*[1]. Haven râde. Eu, pe de altă parte, am fost crescută într-un sabat. Am fost o frumoasă prințesă-vampir iubită, adorată și admirată de toți. Am locuit într-un castel luxos și gotic și habar nu am cum de am

[1] Personaj din unul dintre cele mai de succes sitcomuri, *Friends*, ce a avut zece sezoane, din 1994 până în 2004. (n.tr.)

ajuns la această masă hidoasă în fibră de sticlă împreună cu niște ratați ca voi. Clatină din cap spre Damen. Și tu?

El ia o gură din băutura sa, un lichid roșu fluorescent dintr-un ambalaj de sticlă, apoi ne privește lung pe toți trei și spune:

– Italia, Franța, Anglia, Spania, Belgia, New York, New Orleans, Oregon, India, New Mexico, Egipt și alte câteva locuri între ele.

Zâmbește.

– Ai putea spune că ești un „copil de trupă".

Haven râde luând o bomboană de pe prăjitura ei și azvârlindu-i-o lui Miles.

– Ever a locuit în Oregon[1], spune Miles punându-și bomboana pe mijlocul limbii înainte să o înghită cu ajutorul unei sorbituri adânci din sticla de VitaminWater.

– În Portland[2], aprobă Damen, clătinându-și capul.

Miles râde.

– Nu era o întrebare, dar OK[3]. Ceea ce am vrut să zic e că prietena noastră de-aici, Ever, ei bine, a locuit în Oregon, spune el, smulgând o privire tăioasă din partea lui Haven care, chiar și după boacăna mea de dinainte, încă mă consideră cel mai mare obstacol din calea ei spre iubirea adevărată și nu apreciază nici o atenție care este direcționată către mine.

Damen zâmbește, ochii săi fiind pironiți asupra mea.

– Unde?

– Eugene, mormăi eu, concentrându-mi atenția asupra sendvișului, și nu asupra lui, deoarece, la fel ca în sala de clasă, de fiecare dată când vorbește, este singurul sunet pe care îl aud.

Și, de fiecare dată când ochii ni se întâlnesc, mi se face cald.

[1] Oregon este un stat din SUA, situat în partea de nord-vest, într-o regiune numită Pacific Northwest.

[2] Portland este un oraș din statul Oregon.

[3] Joc de cuvinte; „Ever lived in Oregon", în engleză în original, se poate traduce atât prin afirmația „Ever a locuit în Oregon", cât și prin întrebarea „Ai locuit vreodată în Oregon?".

Și, când piciorul său tocmai s-a izbit de al meu, întregu-mi corp m-a furnicat.

Și chiar începe să mă înspăimânte.

– Cum de ai ajuns aici?

Se înclină spre mine, făcând-o pe Haven să se apropie și mai tare de el.

Privesc fix masa strângându-mi buzele în felul meu obișnuit, agitat. Nu vreau să vorbesc despre vechea mea viață. Nu văd de ce aș povesti toate detaliile sângeroase. Să trebuiască să explic cum, cu toate că este numai vina mea că toată familia a murit, am reușit cumva să trăiesc. Așa că, într-un sfârșit, pur și simplu rup coaja sendvișului meu și spun:

– E o poveste lungă.

Pot să simt privirea pătrunzătoare a lui Damen – grea, caldă și îmbietoare –, care mă face să fiu atât de agitată, că palmele încep să-mi transpire și scap sticla din mână. Căzând atât de repede, nici măcar nu o pot opri, tot ce pot să fac este să aștept izbitura.

Dar, înainte să lovească masa, Damen deja a prins-o și mi-a înapoiat-o. Și stau acolo, holbându-mă la sticlă și evitându-i privirea fixă, întrebându-mă dacă sunt singura care a văzut cât de repede s-a mișcat, de parcă nici n-a existat vreo mișcare.

Apoi Miles întreabă de New York, iar Haven se apropie atât de tare, încât practic stă chiar în poala lui, iar eu respir adânc, îmi termin prânzul și încerc să mă conving că pur și simplu mi-am imaginat totul.

Când clopoțelul sună în cele din urmă, ne adunăm cu toții lucrurile și ne îndreptăm spre clasă, și, în clipa în care Damen nu mă mai poate auzi, mă întorc spre prietenii mei și spun:

– Cum de a ajuns la masa noastră?

Apoi, mă fac mică, fiindcă vocea mea a sunat atât de strident și acuzator.

– A vrut să stea la umbră, așa că i-am oferit un loc. Miles ridică din umeri, punându-și sticla în coșul de reciclat și conducându-ne către clădire. Nimic sinistru, nici un plan diabolic să te facem de rușine.

– Ei bine, aș fi putut să trăiesc și fără comentariul asupra holbatului, zic eu, știind că am părut ridicolă și mult prea supărăcioasă. Îmi doresc din tot sufletul să pot spune ceea ce gândesc cu adevărat, fără să vreau să-mi supăr prietenii cu întrebarea foarte validă, totuși nu prea amabilă: „De ce stă cu noi un tip ca Damen?"

Pe bune. Dintre toți copiii din școala asta, dintre toate găștile cărora li s-ar putea alătura, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar alege el să stea cu noi – cele mai inadaptate trei persoane?

– Calmează-te, a crezut că a fost amuzant. Miles ridică din umeri. În plus, o să vină la tine acasă în seara asta. I-am spus să sosească în jur de opt.

– I-ai spus *ce?*

Casc gura de uimire, amintindu-mi deodată cum pe toată durata prânzului, Haven s-a gândit la ce va purta, în vreme ce Miles s-a întrebat dacă va avea timp de un spray autobronzant, iar acum totul are o noimă.

– Ei bine, se pare că Damen urăște fotbalul la fel de tare ca noi, lucru pe care s-a întâmplat să-l aflăm pe parcursul interogatoriului lui Haven, care a avut loc cu câteva clipe înainte ca tu să vii.

Haven zâmbește în timp ce face un gest de curtoazie, genunchii ei înveșmântați în ciorapi de plasă îndoindu-se într-o reverență.

– Și, de vreme ce el e nou și nu cunoaște pe altcineva, am hotărât să-l ținem numai pentru noi și să nu-i oferim șansa să-și facă alți prieteni.

– Dar...

Mă opresc, nefiind sigură cum să continui. Tot ce știu este că nu vreau ca Damen să vină nici în seara asta, nici în altă zi.

– Am să ajung cândva după opt, spune Haven. Întrunirea mea se termină pe la șapte, ceea ce înseamnă că am destul timp să mă duc acasă să mă schimb. *Și,* apropo, eu mă abonez să stau lângă Damen în jacuzzi!

– Nu poți să faci asta! spune Miles clătinând nervos din cap. N-am să permit una ca asta!

Dar ea doar face cu mâna peste umăr în timp ce se duce spre clasă, iar eu mă întorc spre Miles și întreb:

– Ce întrunire are azi?

El deschide ușa sălii de clasă și zâmbește.

– Vineri e pentru cei care mănâncă mult.

Haven este ceea ce ai numi o pasionată de grupuri anonime de persoane dependente. Pe durata micii perioade de când o cunosc, a frecventat întruniri de douăsprezece etape pentru alcoolici, narcomani, codependenți, datornici, escroci, înnebuniți după cibernetică, consumatori de nicotină, fobici social, borfași și iubitori de vulgaritate. Din câte știu, astăzi e prima ei întrunire pentru cei care mănâncă mult. Dar totuși, la un metru șaizeci și opt, cu acel corp subțire și vioi ca al unei balerine dintr-o cutie muzicală, Haven nu este în mod sigur o persoană care mănâncă mult. De asemenea, nu e nici alcoolică, datornică, escroacă sau orice altceva din toate alea. Ea e pur și simplu doar foarte ignorată de către părinții ei nepăsători, ceea ce o face să caute iubire și înțelegere oriunde poate se le găsească.

Ca și cu toată chestia cu goticismul. Nu e chiar cu totul băgată în treaba asta, ceea ce e destul de evident după felul în care sare peste anumite lucruri care țin de gotic și după posterele cu Joy Division[1] care atârnă pe pereții de un roz pastelat din perioada destul de recentă de balerină (care, la rândul ei, a venit la scurt timp după perioada de colecționat cataloage J. Crew[2] din școala pregătitoare).

[1] Fostă formație de rock din Anglia (n.tr.)

[2] J. Crew Group este o companie americană de haine și accesorii cu vânzarea cu amănuntul. (n.tr.)

Haven însă a aflat că cel mai ușor fel de a ieși în evidență într-un oraș plin de blonde înveșmântate în Juicy este să te îmbraci ca Prințesa Întunericului.

Doar că nu funcționează precum a sperat. Prima dată când mama sa a văzut-o îmbrăcată așa, a oftat doar, și-a luat cheile și s-a dus direct la Pilates. Iar tatăl ei nu a dat pe acasă îndeajuns încât să o vadă bine. Fratele ei mai mic, Austin, s-a speriat, dar s-a obișnuit destul de repede. Și, de vreme ce aproape toții copiii de la școală au devenit destul de obișnuiți cu afișările de comportament imoral aduse anul trecut împreună cu camerele de filmat de la MTV, ei de obicei o ignoră.

Dar se întâmplă ca eu să știu că, pe lângă toate chestiile cu craniile, spinii și tot machiajul de rockeriță, ea este o fată care vrea doar să fie văzută, auzită, iubită și căreia să i se ofere atenție – ceva ce nu li s-a întâmplat încarnărilor ei anterioare. Așa că, statul în fața unei încăperi pline de oameni și crearea unei povești sentimentale despre lupta ei chinuită cu viciul *introdu-aici-viciul* din ziua respectivă o face să se simtă importantă. Ei bine, cine sunt eu să o judec?

În vechea mea viață, nu aș fi ieșit cu oameni ca Miles și Haven. Nu am fost conectată cu copiii problematici sau ciudați, copiii la care toată lumea se uita cu coada ochiului. Eu făceam parte din grupul celor populari, în care majoritatea dintre noi eram drăguți, sportivi, talentați, inteligenți, bogați, foarte plăcuți sau toate cele de mai sus. Am mers la petreceri școlare, am avut o prietenă foarte bună pe nume Rachel (care era majoretă, asemenea mie) și chiar am avut și-un iubit, Brandon, care se întâmplă să fie al șaselea băiat pe care l-am sărutat vreodată (primul a fost Lucas, dar asta s-a petrecut doar din cauza unei provocări din clasa a șasea, și, crede-mă, ceilalți nici nu merită să fie menționați). Și, cu toate că nu am fost niciodată rea cu cineva care nu făcea parte din grupul nostru, nu e ca și cum i-aș fi băgat în seamă vreodată. Pur și simplu, nu aveam nici o treabă cu copiii ăia. Așa că m-am prefăcut că erau invizibili.

Dar acum sunt și eu una dintre cei nevăzuți. Am știut-o din ziua în care Rachel și Brandon m-au vizitat la spital. Au părut atât de drăguți și de săritori pe dinafară, în timp ce pe dinăuntru gândurile lor spuneau o cu totul altă poveste. Erau îngroziți de micile pungi de plastic care picurau lichide în venele mele, de tăieturi și de contuzii, de membrele mele acoperite de ghips. Le părea rău pentru ceea ce se întâmplase, pentru tot ceea ce pierdusem, dar, în vreme ce încercau să nu se uite cu gura căscată la cicatricea roșie în zigzag de pe fruntea mea, ceea ce voiau cu adevărat era să fugă.

Și am privit cum aurele lor s-au alăturat, combinându-se în același maro cețos, știind că băteau în retragere și se apropiau unul de celălalt.

Așa că, în prima mea zi la Bay View, în loc să-mi pierd timpul cu obișnuitele ritualuri batjocoritoare ale găștii lui Honor și Stacia, m-am îndreptat direct către Miles și Haven, cei doi proscriși care mi-au acceptat prietenia fără să pună întrebări. Și, cu toate că probabil părem destul de ciudați pe dinafară, adevărul e că nu știu ce m-aș face fără ei. Să-i am prieteni pe ei este unul dintre puținele lucruri bune din viața mea. Având-u-i prieteni pe ei, mă simt aproape normală din nou.

Și exact din acest motiv trebuie să stau departe de Damen. Deoarece capacitatea sa de a-mi încărca pielea cu atingerea sa și de a face lumea să tacă cu vocea sa reprezintă o tentație periculoasă pe care nu o pot tolera.

Nu am să risc să-mi distrug prietenia cu Haven.

Și nu pot risca apropiindu-mă prea mult.

Șase

Cu toate că eu și Damen suntem colegi la două cursuri, singurul la care stăm unul lângă celălalt este cel de engleză. Așa că nu se apropie de mine decât după ce mi-am strâns lucrurile și mă îndrept spre ieșirea de la ora de pictură.

Fuge în urma mea, ținând ușa în timp ce mă furișez cu ochii pironiți de pământ, întrebându-mă cum aș putea să-l resping.

– Prietenii tăi m-au invitat să vin la tine în seara asta, spune el mergând în același ritm cu mine. Dar nu voi putea să ajung.

– O! exclam eu, luată complet pe nepregătite, regretând cum vocea m-a trădat, părând atât de fericită. Vreau să spun, ești sigur?

Încerc să par mai blândă, să fiu mai bună în postura de gazdă, ca și cum chiar aș vrea ca el să vină în vizită, cu toate că e prea târziu.

Mă privește fix, cu ochii strălucitori și amuzați.

– Mda, sunt sigur. Ne vedem luni, zice el, mărind pasul și îndreptându-se spre mașină, cea care e parcată în zona roșie, motorul său huruind inexplicabil.

Când ajung la Miata mea, Miles deja așteaptă cu brațele încrucișate, cu ochii îngustați, supărarea sa fiind afișată limpede în zâmbetul afectat.

– Ai face bine să-mi spui ce s-a întâmplat, deoarece treaba nu arată deloc bine, spune el intrând în mașină în vreme ce-mi deschid portiera.

– A renunțat. A zis că nu va putea ajunge.

Ridic din umeri întorcându-mi capul ca să dau în marșarier.

– Dar ce *i-ai spus* de l-a făcut să renunțe?

Mă privește sfidător.

– Nimic.

Zâmbetul devine și mai larg.

– Pe bune, nu sunt responsabilă că ți-am distrus seara. Ies din parcare și intru pe stradă, dar simțindu-l pe Miles încă privindu-mă fix, îl întreb: Ce e?

– Nimic. Își ridică sprâncenele și privește pe geam și, cu toate că știu ce gândește, mă concentrez asupra condusului. Apoi, desigur, se întoarce spre mine și spune: OK, promite-mi că nu ai să te superi.

Îmi închid ochii și oftez. *Începe.*

– E doar că... nu te înțeleg deloc. Nimic în legătură cu tine nu are sens.

Respir adânc și refuz să reacționez. În mare parte deoarece e pe cale să devină și mai rău.

– În primul rând, ești superb, mortal și înnebunitor de frumoasă – cel puțin cred asta, deoarece e destul de greu să-mi dau seama când tu ești mereu ascunsă sub acele hanorace urâte și lălâi. Vreau să zic, scuze că eu sunt cel care o spune, Ever, dar întreaga colecție este complet patetică, ca un camuflaj pentru vagabonzi, și nu cred că ar trebui să pretindem că nu e așa. De asemenea, urăsc să fiu cel care ți-o spune, dar să găsești un motiv pentru a-l evita pe noul tip sexy, care e atât de evident atras de tine, e pur și simplu aiurea.

Se oprește îndeajuns cât să-mi arunce o privire încurajatoare, în timp ce aștept ceea ce urmează.

– Doar dacă – desigur – nu ești lesbiană.

Cotesc la dreapta și inspir, recunoscătoare abilităților mele de medium probabil pentru prima dată, de vreme ce, în mod sigur, au atenuat un șoc.

– Deoarece este super dacă ești, continuă el. Vreau să zic, evident, de vreme ce eu sunt homosexual, nu aș avea cum să te discriminez, *corect?*

Râde, un fel de râset agitat de genul suntem-pe-teritoriu-virgin-acum.

Dar eu doar clatin din cap și apăs pe accelerație.

– Doar pentru că nu sunt interesată de Damen, asta nu înseamnă că sunt lesbiană, spun eu, dându-mi seama că am părut mult mai defensivă decât mi-am dorit. Există mai multe lucruri care te atrag la cineva, în afară de felul în care arată, știi?

„Cum ar fi atingeri calde și care te furnică, ochi adânci ca o flacără înăbușită și sunetul seducător al unei voci care poate face lumea să tacă..."

– E din cauza lui Haven? întreabă el, neînghițindu-mi povestea.

– Nu.

Strâng volanul și mă holbez la semafor, dorindu-mi să se schimbe din roșu în verde, pentru a-l putea lăsa pe Miles acasă și să termin cu toate astea.

Dar știu că am răspuns prea rapid fiindcă spune:

– Ha! Am *știut* eu! *E* din cauza lui Haven – deoarece ea s-a abonat. Nu pot să cred că tu chiar iei de bună toată chestia asta! Vreau să zic, îți dai măcar seama că dai cu piciorul șansei de a-ți pierde virginitatea cu acest tip cel mai sexy de la școală, poate chiar de pe *planetă*, toate din cauză că Haven s-a abonat?

– E ridicol, mormăi eu clătinând din cap în timp ce ajung pe strada sa, intru pe alee și parchez.

– Ce? Nu mai ești virgină? Zâmbește, în mod evident bucurându-se de toate astea. Ai ascuns asta de mine?

Îmi dau ochii peste cap și râd făcând mari eforturi.

Se uită la mine pentru o clipă, apoi își ia cărțile și se îndreaptă spre casă, întorcându-se destul de mult pentru a spune:

– Sper că Haven te apreciază ca pe o bună prietenă ce ești.

*

Așa cum se dovedește, seara de vineri a fost anulată. Ei bine, nu seara în sine, ci doar planurile noastre. Pe de-o parte, deoarece fratele lui Haven, Austin, s-a îmbolnăvit și ea era singura care să aibă grijă de el și, pe de altă parte, deoarece tatăl lui Miles, iubitor de sporturi, l-a târât la un meci de fotbal și l-a forțat să poarte culorile echipei, și să se comporte ca și cum i-ar păsa. Și, de îndată ce Sabine a aflat că voi fi singură acasă, a plecat devreme de la serviciu și s-a oferit să mă scoată la cină.

Știind că nu-mi aprobă pasiunea pentru hanorace și jeanși, și dorind să îi fac pe plac după tot ceea ce a făcut pentru mine, îmi introduc corpul în această rochie albastră și drăguță pe care mi-a cumpărat-o de curând, îmi vâr picioarele în pantofii cu tocuri, pe care mi i-a cumpărat ca să se asorteze cu ea, mă dau cu puțin gloss (o relicvă din vechea mea viață, când îmi păsa de lucruri ca acestea), îmi transfer obiectele indispensabile din rucsac în poșeta-plic metalică asortată cu rochia și îmi schimb coafura din obișnuita coadă de cal în păr lăsat pe spate în bucle lejere.

Și, tocmai când sunt pe cale să ies pe ușă, Riley apare în spatele meu și spune:

– Era și timpul să începi să te îmbraci ca o fată.

Aproape că am înghețat de spaimă.

– O, Doamne, m-ai speriat de moarte! șoptesc eu, închizând ușa pentru ca Sabine să nu poată auzi.

– Știu. Râde. Unde te duci?

– Un restaurant numit Stonehill Tavern. E în incinta hotelului St. Regis, spun eu, inima încă bătându-mi nebunește din cauza sperieturii.

Își ridică sprâncenele și clatină din cap.

– E elegant.

– De unde știi?

O privesc încordată, întrebându-mă dacă a fost acolo. Vreau să zic, nu e genul care să-mi spună unde-și petrece timpul liber.

– Știu o mulțime de lucruri. Râde. Mult mai multe decât tine.

Sare pe pat și rearanjează pernele înainte să se întindă.

– Mda, ei bine, nu prea pot să fac ceva în legătură cu asta, nu? comentez eu enervată când o văd că poartă aceeași rochie și aceiași pantofi ca și mine. Numai că, de vreme ce e cu patru ani mai mică și destul de pitică, arată ca și cum s-ar juca de-a îmbrăcatul.

– Pe bune acum, ar trebui să te îmbraci așa mai des. Deoarece urăsc să ți-o spun, lookul tău obișnuit nu e atrăgător *deloc*. Vreau să zic, crezi că Brandon ar fi ieșit cu tine dacă te-ai fi îmbrăcat în halul ăsta? Își încrucișează gleznele și mă privește lung, cu cea mai relaxată atitudine pe care ar putea să o aibă o persoană, vie sau moartă. Apropo de asta, știai că e cu Rachel acum? Da, sunt împreună de cinci luni. Asta e chiar mai mult decât durata relației voastre, nu?

Îmi strâng buzele și lovesc cu piciorul pe podea, repetându-mi obișnuita formulă sacră: „Nu o lăsa să-și bată joc de tine. Nu o lăsa să..."

– Și, o, Doamne!, ai să crezi asta, dar aproape că au ajuns mai departe! Pe bune, au părăsit petrecerea de absolvire, plănuiseră totul, dar apoi... ei bine... Face o pauză lungă pentru a râde. Știu că probabil n-ar trebui să repet asta, dar hai să spunem că Brandon a făcut ceva foarte regretabil și extrem de rușinos, care s-a dovedit a-i strica fetei cheful. Probabil că trebuia să fi fost acolo, dar, îți spun, a fost *hilar*. Vreau să zic, nu mă înțelege greșit, îți duce dorul și toate alea, și chiar a strigat-o din greșeală o dată sau de două ori cu numele tău, dar, cum zice lumea, viața merge înainte, corect?

Respir adânc și îmi mijesc ochii, privind-o cum se întinde pe patul meu precum Cleopatra pe lectica ei, criticându-mi viața, aspectul, de fapt totul despre mine, ca o autoritate prepuberă.

„Trebuie să fie frumos să apari oricând ai chef, să nu trebuiască să ajungi aici, în tranșee, și să faci toată treaba murdară așa cum facem noi!"

Și, dintr-odată, mă simt atât de enervată de vizitele ei neașteptate care sunt doar niște pure atacuri pe furiș, dorindu-mi să mă lase

pur și simplu în pace, să mă lase să trăiesc ceea ce a mai rămas din viața mea nesemnificativă fără fluviul ei constant de comentarii jignitoare, să mă uit fix în ochii ei, încât îi spun:

– Așadar, când ești programată la școala de îngeri? Sau te-au exclus deoarece ești foarte diabolică?

Mă privește lung, ochii ei îngustându-se din cauza unei ușoare furii în timp ce Sabine bate la ușă și mă întreabă:

– Ești gata?

O privesc lung pe Riley, provocând-o din privire să facă ceva stupid, ceva care o va alerta pe Sabine în legătură cu toate lucrurile cu adevărat misterioase care se petrec aici.

Însă ea doar îmi zâmbește.

– Mama și tata îți trimit toată dragostea, spune ea cu câteva secunde înainte să dispară.

Șapte

Pe drumul spre restaurant, nu mă gândesc decât la Riley, la remarca ei mișelească și cât de nepoliticos a fost să scoată porumbelul pe gură și să dispară. Vreau să zic, am implorat-o să-mi vorbească despre părinții noștri, rugând-o să-mi dea o informație cât de mică în tot acest timp. Dar, în loc să-mi spună ce voiam și ce aveam nevoie să știu, devine foarte agitată, se poartă foarte rezervat și refuză să-mi explice de ce nu au apărut încă.

Ai crede că, dacă o persoană e moartă, devine un pic mai de treabă, un pic mai bună. Dar nu e cazul lui Riley. Ea e la fel de nervoasă, răzgâiată și îngrozitoare ca atunci când era în viață.

Sabine lasă mașina în grija valetului și intrăm. În momentul în care văd imensul foaier marmorat, aranjamentele florale neobișnuit de mari și priveliștea minunată a oceanului, regret absolut tot ceea am gândit. Riley *avea* dreptate. Locul e foarte elegant. Foarte, foarte elegant. Genul de local unde îți aduci partenerul – în *nici un* caz nepoata ursuză.

Un ospătar ne conduce către masa noastră acoperită cu o față de masă frumoasă, decorată cu lumânări pâlpâitoare și solnițe și piperniță care seamănă cu niște pietricele argintii, și, după ce mă așez și arunc o privire în jurul încăperii, nici nu-mi vine a crede cât de fermecător e. În special comparativ cu tipul de restaurante cu care sunt obișnuită.

Dar, de îndată ce încep să gândesc asta, mă străduiesc să mă opresc. Nu are nici un rost să examinez fotografiile cu „înainte" și „după", să revăd clipul din creierul meu cu „așa au stat lucrurile". Cu toate că, uneori, fiind în preajma lui Sabine, e cam greu să nu fac comparații. Fiind geamăna tatei, este o reamintire constantă.

Sabine comandă vin roșu pentru ea și apă minerală pentru mine, apoi ne uităm în meniuri și ne hotărâm asupra felurilor de mâncare. Și, în clipa în care chelnerița noastră pleacă, Sabine își dă după urechi părul blond și lung până la bărbie, zâmbește politicos și spune:

– Ei, cum merg lucrurile? Școala? Prietenii tăi? Totul e OK?

Îmi iubesc mătușa, nu mă înțelegeți greșit, și sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce a făcut. Dar, doar pentru că poate să se descurce cu doisprezece jurați, asta nu înseamnă că e foarte bună la conversație. Însă mă uit la ea și îi zis:

– Da, toate-s OK.

Bine, poate că și eu sunt varză la conversație.

Își pune mâna pe brațul meu vrând să mai zică ceva, dar, înainte să poată vorbi, eu sunt deja în picioare.

– Mă întorc imediat, mormăi eu, aproape dărâmându-mi scaunul în timp ce o iau la goană pe drumul pe care am venit, fără să mă mai opresc să cer indicații, de vreme ce chelnerița de care tocmai m-am lovit mi-a aruncat o privire care exprima îndoială că voi reuși să ies pe ușă și să străbat holul în timp util.

Mă îndrept în direcția pe care, fără să știe, mi-a indicat-o, trecând printr-un coridor de oglinzi – oglinzi uriașe încadrate în niște rame suflate cu aur, toate aliniate într-un șir. Și, fiindcă e vineri, hotelul este plin cu invitații de la o nuntă care, din câte *văd*, nu ar fi trebuit să aibă loc vreodată.

Un grup de oameni trece dând peste mine, aurele lor roind de o energie plină de alcool care e atât de deranjantă că mă afectează și pe mine, ametindu-mă, producându-mi greață și făcându-mă să fiu

atât de aiurită încât, atunci că mă privesc în oglinzi, văd un grup de Dameni privindu-mă lung.

Intru în baie, strâng tejgheaua marmorată și mă lupt să-mi recapăt respirația. Forțându-mă să-mi fixez atenția asupra orhideelor foarte mici, loțiunilor parfumate și teancului de prosoape plușate așezat pe un suport mare de porțelan, încep să mă simt mai calmă, mai concentrată, liniștită.

Bănuiesc că m-am obișnuit atât de tare cu energia dezordonată pe care o întâlnesc pe oriunde merg, că am uitat cât de copleșitoare poate fi când protecțiile mele sunt oprite și iPod-ul e acasă. Însă șocul pe care l-am simțit când Sabine și-a pus mâna pe mine a fost plin de atâta singurătate imensă, atâta tristețe ascunsă, încât l-am simțit ca pe o lovitură în stomac.

În special când mi-am dat seama că eu eram de vină, eu eram cea vinovată.

Sabine este singură într-un fel pe care am încercat să-l ignor. Deoarece, cu toate că locuim împreună, nu e ca și cum ne-am vedea foarte des. Ea e de obicei la muncă, eu sunt de obicei la școală, iar nopțile și weekendurile le petrec hibernând în camera mea sau în oraș cu prietenii. Bănuiesc că uneori uit că nu sunt singurul om căruia îi lipsesc niște persoane, că, deși m-a luat la ea și a încercat să mă ajute, ea încă se simte la fel de singură și pustie ca în ziua când s-a întâmplat totul.

Dar, pe cât de mult mi-aș dori să o ajut, pe cât de mult mi-aș dori să îi ușurez durerea, pur și simplu nu pot. Sunt prea distrusă, prea ciudată. Sunt o ciudățenie care poate auzi gândurile oamenilor și poate vorbi cu morții. Și nu pot risca să se afle asta, nu pot risca să mă apropii prea mult de oricine, chiar și de ea. Tot ce pot face este să merg în continuare la liceu, ca să pot pleca la colegiu, pentru ca ea să-și poată recăpăta viața de dinainte. Poate că atunci va putea fi împreună cu tipul acela care lucrează în clădirea ei. Cel pe care încă nu-l cunoaște. Cel căruia i-am văzut fața în clipa în care mâna ei a atins-o pe a mea.

Îmi trec mâna prin păr, îmi dau din nou cu puțin gloss și mă întorc la masă hotărâtă să mă străduiesc un pic mai mult și să o fac să se simtă mai bine, toate astea fără să-mi risc secretele. Și, în timp ce mă așez pe scaun și iau o înghițitură din băutura mea, zâmbesc când îi spun:

– Sunt OK. Pe bune. Dau din cap, ca să creadă asta, înainte să adaug: Ia spune-mi, sunt ceva cazuri interesante la muncă? Ceva tipi drăguți prin clădire?

După cină, aștept afară în vreme ce Sabine se așază la rând pentru a-l plăti pe valet. Și sunt atât de captivată de drama care se desfășoară în fața mea între cea-care-va-fi-mâine mireasă și așa-numita ei domnișoară de „onoare", că pur și simplu sar când simt o mână pe mâneca mea.

– O, salut, zic eu, corpul meu inundându-se de căldură și furnicându-mă în clipa în care ochii mei îi întâlnesc pe ai săi.

– Arăți minunat, rostește Damen, privirea sa călătorind de sus, de la rochie, până jos, la pantofi, înainte să și-o pironească din nou asupra ochilor mei. Aproape că nu te-am recunoscut fără glugă. Zâmbește. Ți-a plăcut cina?

Clatin din cap a încuviințare, simțindu-mă atât de enervată, încât sunt efectiv uimită că pot să fac asta.

– Te-am văzut pe coridor. Aș fi vrut să te salut, dar păreai foarte grăbită.

Îl privesc lung, întrebându-mă ce face aici, singur, în acest hotel sic într-o seară de vineri. Îmbrăcat într-un sacou de stofă închis la culoare, o cămașă neagră deschisă la gât, jeanși de firmă și acele cizme – o ținută care pare mult prea rafinată pentru un tip de vârsta lui – și totuși, cumva, arată perfect.

– Vizitator din afara orașului, spune el, răspunzându-mi la întrebarea încă nerostită.

Și, tocmai când mă întreb ce să-i mai spun, apare Sabine. În timp ce ei dau mâna, eu zic:

– Hm, eu și Damen suntem colegi la școală.

„Damen e cel care îmi face palmele să transpire, stomacul să mi se strângă, iar gândurile îmi zboară numai la el!"

– Tocmai s-a mutat aici din New Mexico, adaug eu, sperând că va fi de ajuns până ce sosește mașina.

– Unde anume în New Mexico? întreabă Sabine.

Și, când zâmbește, nu pot să nu mă întreb dacă este și ea invadată, ca și mine, de același sentiment plăcut.

– Sante Fe, spune el zâmbind.

– O, am auzit că e drăguț. Mereu am vrut să merg acolo.

– Sabine e avocat, muncește mult, mormăi eu, uitându-mă în direcția din care va veni mașina în doar zece, nouă, opt, șap...

– Ne întoarcem acasă, dar desigur că poți să ni le alături, se oferă ea.

O privesc cu gura căscată, panicată, întrebându-mă cum de nu am văzut-o pe asta venind. Apoi, mă uit la Damen, rugându-mă să refuze în timp ce spune:

– Mulțumesc, dar trebuie să mă întorc.

Își ridică degetul mare peste umăr, iar ochii mei urmăresc acea direcție, oprindu-se asupra unei roșcate superbe îmbrăcate în cea mai mulată rochie neagră și pe cele mai înalte tocuri.

Ea îmi zâmbește, dar nu e deloc un zâmbet cald, bun. Doar niște buze date cu gloss roz, care se ridică și se curbează puțin, în vreme ce ochii îi sunt prea departe, prea distanți pentru a-i citi. Însă e ceva cu expresia ei, înclinarea bărbiei, care exprimă atât de vizibil batjocură, de parcă priveliștea cu noi stând împreună n-ar putea să fie decât una amuzantă.

Îmi întorc privirea înapoi la Damen, tresărind de uimire văzându-l atât de aproape, buzele sale fiind umede și deschise, la câțiva centimetri de mine. Apoi, mă mângâie cu degetele pe obraz, scoțând o lalea roșie din spatele urechii mele.

Următorul lucru pe care îl știu este că sunt singură, în timp ce el se duce înăuntru la partenera sa.

Și privesc lung la lalea, atingându-i petalele roșii ceroase, întrebându-mă de unde ar fi putut să iasă – în special fiindcă primăvara a fost acum două anotimpuri.

Abia târziu, când sunt în camera mea, îmi dau seama că roșcata nu avea nici ea aură.

Probabil că eram cufundată într-un somn profund, pentru că, în momentul în care aud pe cineva mișcându-se în camera mea, capul mi-e atât de amețit și întunecos că nici măcar nu-mi deschid ochii.

– Riley? mormăi eu. Tu ești?

Însă, când nu-mi răspunde, știu că pune la cale una dintre glumele ei obișnuite. Și, de vreme ce sunt atât de obosită ca să mă joc, apuc cealaltă pernă și mi-o pun pe cap.

Dar, când o aud din nou, spun:

– Uite, Riley, sunt extenuată, bine? Îmi cer scuze dacă am fost rea cu tine și îmi cer scuze dacă te-am supărat, însă chiar nu sunt în stare să fac asta la... Ridic perna și deschid un ochi, ca să mă uit la ceas. La trei patruzeci și cinci dimineața. Așa că, de ce nu te duci înapoi oriunde te duci tu când pleci și păstrează asta pentru o oră normală, OK? Poți până și să apari în rochia aia pe care am purtat-o la absolvirea din clasa a opta. N-am să comentez deloc, pe cuvânt de onoare.

Doar că, acum, că am spus toate astea, sunt trează. Așa că arunc perna la o parte și privesc lung la silueta ei întunecată care este întinsă pe fotoliul de lângă biroul meu, întrebându-mă ce poate fi atât de important și nu suferă amânare până mâine.

– Am spus că-mi cer scuze, OK? Ce mai vrei?

– Poți să mă vezi? întreabă ea, îndepărtându-se de birou.

– Bineînțeles că pot să te...

Apoi, mă opresc în mijlocul propoziției când îmi dau seama că vocea nu îi aparține ei.

Opt

Văd oameni morți. Tot timpul. Pe stradă, la plajă, în malluri, în restaurante, rătăcind pe coridoarele școlii, stând la rând la poștă, așteptând în cabinetul doctorului, însă niciodată la dentist. Însă, spre deosebire de fantomele pe care le vezi la televizor și în filme, acestea nu mă deranjează, nu-mi cer ajutorul, nu se opresc să facă conversație. Cel mai des lucru pe care îl fac este să zâmbească și să-mi facă cu mâna când își dau seama că au fost văzute. Ca majorității oamenilor, le face plăcere să fie văzute.

Însă vocea din camera mea în mod sigur nu aparținea unei fantome. Nici lui Riley. Vocea din camera mea era a lui Damen.

Și de aceea am știut că visez.

– Hei. Îmi zâmbește așezându-se pe locul său cu câteva secunde înainte să sune clopoțelul, însă, pentru că asta e ora domnului Robins, e ca și cum ar fi fost devreme.

Clatin din cap sperând să par nepăsătoare, neutră, fără să arăt vreun pic de interes. Sperând să ascund faptul că sunt plecată atât de departe, încât acum îl visez.

– Mătușa ta pare de treabă.

Se uită la mine bătând cu vârful creionului în bancă, scoțând acel constant *clic clic clic* care chiar mă enervează.

– Da, e super, mormăi eu blestemându-l mental pe domnul Robins care rătăcește prin baia profesorilor, dorindu-mi să-și ascundă sticla și să vină imediat să-și țină ora.

– Nici eu nu locuiesc cu familia mea, spune Damen, vocea sa reducând la tăcere încăperea, reducând la tăcere gândurile mele în timp ce el își rotește creionul cu buricele degetelor, învârtindu-l constant, fără să-l scape.

Îmi strâng buzele și scotocesc după iPod în compartimentul meu secret, întrebându-mă cât de nepoliticos ar părea dacă l-aș deschide și l-aș bloca și pe el.

– Sunt emancipat, adaugă el.

– Serios? spun eu, cu toate că mă hotărâsem să mențin conversația la un minim absolut.

Doar că n-am mai întâlnit pe nimeni care era emancipat și mereu am crezut că sună atât de singuratic și trist. Însă, după cum arată mașina sa, hainele sale și seara fermecătoare de vineri de la hotelul St. Regis, nu îmi pare că ar duce-o chiar atât de rău.

– Serios. Dă din cap a încuviințare. Și, în momentul în care se oprește din vorbit, aud șoaptele stridente ale Staciei și ale lui Honor făcându-mă ciudată și alte câteva lucruri mult mai rele decât asta. Apoi, îl privesc cum își azvârle creionul în aer, zâmbind în timp ce acesta descrie o serie de opturi încete și lenește înainte să ajungă din nou pe degetul său. Așadar, unde e familia ta? întreabă el.

Și e atât de ciudat cum toate zgomotele pur și simplu se opresc și pornesc, pornesc și se opresc, ca jocul acela de scaune muzicale[1]. Unul în care eu mereu rămân pe dinafară. Unul în care mereu sunt *eu*.

– Poftim?

[1] Un joc în care se pun în cerc un număr de scaune (cu unul în minus față de numărul de persoane care-l joacă), participanții trebuind să danseze în jurul lor cât cântă muzica, iar când se oprește, să se așeze toți, unul dintre ei rămânând în picioare. Jocul continuă până ce rămâne un singur scaun și două persoane care vor dansa în jurul lui, una din ele pierzând. (n.tr.)

Arunc o ocheadă, distrasă de creionul magic al lui Damen care acum plutește între noi în timp ce Honor râde de hainele mele, prietenul ei fiind de acord cu ea, cu toate că se întreabă în secret de ce ea nu se îmbracă niciodată ca mine. Și mă face să vreau să-mi ridic gluga, să dau drumul iPod-ului și să scap de toate. De absolut tot. Inclusiv de Damen.

În special de Damen.

– Unde locuiește familia ta? întreabă el.

Îmi închid ochii când vorbește – tăcere, superbă tăcere, pentru acele câteva secunde scurte. Apoi, mi-i deschid din nou și privesc fix în ai săi.

– Sunt morți, spun eu în vreme ce domnul Robins intră.

– Îmi pare rău.

Damen mă privește de cealaltă parte a mesei de prânz pe când eu mă uit în jur, nerăbdătoare să-i văd pe Haven și pe Miles sosind. Îmi deschid cutia care conține prânzul doar ca să găsesc o lalea roșie stând fix între sendviș și chipsuri – *o lalea!* La fel ca aceea de vineri seară. Și, cu toate că n-am nici o idee cum de a reușit să o facă, sunt sigură că Damen e cel responsabil. Însă nu trucurile sale magice mă deranjează, ci mai mult felul în care mă privește, felul în care îmi vorbește, felul în care mă face să mă simt...

– În legătură cu familia ta. Nu mi-am dat seama...

Mă uit în jos, la sucul meu, rotind capacul înainte și înapoi, înapoi și înainte, dorindu-mi doar să plece.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta.

Ridic din umeri.

– Știu cum este să-i pierzi pe cei pe care îi iubești, șoptește el întinzându-se peste masă și punându-și mâna peste a mea, corpul fiindu-mi străbătut de o senzație atât de bună, atât de caldă și atât de liniștitoare – îmi închid ochii și îi permit să mă cuprindă.

Îmi permit mie însămi să mă bucur de pacea provocată de el. Recunoscătoare să aud ceea ce spune, și nu ceea ce gândește. Ca o fată obișnuită... cu ceva mult mai bun decât un băiat obișnuit.

– Hm, scuzați-mă.

Îmi deschid ochii pentru a o vedea pe Haven sprijinindu-se de marginea mesei, ochii ei galbeni îngustați și ațintiți asupra mâinilor noastre. Îmi pare atât de rău că v-am întrerupt!

Mă trag înapoi, vârându-mi mâna în buzunar de parcă e ceva rușinos, ceva ce nu ar trebui văzut de nimeni. Dorindu-mi să explic că ceea ce a văzut nu era nimic, nu însemna nimic, cu toate că nu era deloc așa.

– Unde e Miles? întreb în cele din urmă, neștiind ce altceva să spun.

Haven își dă ochii peste cap și se așază lângă Damen, gândurile ei dușmănoase transformându-i aura dintr-un galben luminos într-un roșu foarte întunecat.

– *Miles îi trimite mesaje ultimei sale cuceriri de pe internet, tânăra*excitatdingdong307, răspunde ea evitându-mi ochii în timp ce își face de lucru cu prăjitura. Apoi, uitându-se lung la Damen, adaugă: Așadar, cum v-ați petrecut weekendurile?

Ridic din umeri, știind că nu mi se adresa chiar mie, privind-o în vreme ce gustă glazura cu vârful limbii, executând obișnuitul ei test de lins, cu toate că încă n-am văzut-o respingând vreuna. Și, când mă uit la Damen, sunt șocată să-l văd și pe el ridicând din umeri, deoarece, din câte am constatat, el a avut parte de un weekend mult mai bun decât al meu.

– Ei bine, cum probabil că ai ghicit, seara mea de vineri a fost de rahat. Mare rahat. Mi-am petrecut cea mai mare parte a ei curățând ce a vomitat Austin, fiindcă menajera se afla în Vegas, iar părinții mei nu s-au deranjat să vină acasă de oriunde dracu' se aflau. Însă sâmbătă mi-am luat revanșa. Vreau să zic, a fost *bestial!* Pe bune, a fost probabil cea mai tare seară din viața mea. Și cu siguranță că v-aș fi invitat și pe voi dacă nu ar fi fost o chestie de ultimă clipă.

Clatină din cap catadicsind să se uite din nou la mine.

– Unde ai fost? întreb eu încercând să par nepăsătoare, cu toate că tocmai am vizualizat un loc întunecat și înspăimântător.

– Un club incredibil de mișto la care m-a dus o fată din grupul meu.

– Care grup?

Iau o înghițitură de apă.

– Sâmbăta e pentru codependenți. Zâmbește. Oricum, tipa asta, Evangeline? E ca un caz fără speranță. E ceea ce ei numesc „donator".

– Cum? Cine e donatoare? întreabă Miles punându-și telefonul Sidekick pe masă și așezându-se lângă mine.

– Codependenții, spun eu făcându-i în mare viteză un rezumat.

Haven își dă ochii peste cap.

– Nu, nu ei, ci *vampirii*. Donatorii sunt persoane care le permit altor vampiri să se hrănească din ei. Știi tu, să le sugă sângele și chestii de genul ăsta, în timp ce eu sunt ceea ce ei numesc „cățeluș", deoarece mie îmi place doar să mă țin după ei. Nu las pe nimeni să se hrănească din mine. Ei bine, nu încă.

Râde.

– Să te ții după cine? întreabă Miles ridicându-și telefonul Sidekick și parcurgându-și mesajele.

– După vampiri! Dumnezeule, încearcă să ții pasul. Oricum, ceea ce spuneam este că tipa asta donator codependentă, Evengeline, care, apropo, este numele ei de vampir, nu numele real...

– Oamenii au nume de vampiri? întreabă Miles, punându-și telefonul pe masă așa fel încât să poată furișa câte o privire spre el.

– Desigur.

Încuviință din cap băgându-și degetul adânc în glazură, apoi lingându-l.

– E ca un nume de striper? Știi tu, ca numele primului tău animal din copilărie plus numele de domnișoară al mamei tale? Deoarece asta mă face pe mine Prințesa Slavin, îți mulțumesc foarte mult.

Zâmbește.

Haven oftează, străduindu-se să aibă răbdare.

– Ah, nu. Nu e așa. Vezi tu, un nume de vampir e ceva serios. Și, spre deosebire de majoritatea oamenilor, nici măcar nu trebuie să-l schimb pe al meu, deoarece Haven e ca un nume de vampir *organic*, sută la sută natural, fără aditivi sau conservanți. Râde. Ți-am spus că sunt o prințesă a întunericului. Oricum, ne-am dus la acest club mișto, numit Nocturn sau ceva de genul ăsta, undeva în L.A.

– Nocturna, zice Damen strângându-și sticla cu băutură în timp ce privirea lui se fixează asupra ochilor ei.

Haven își pune jos prăjitura și aplaudă.

– Iuhuu! În sfârșit, cineva interesant la masa asta, spune ea.

– Și cumva ai dat de vreun nemuritor? întreabă el încă privind-o lung.

– O mulțime! Locul era plin. Era până și o cameră VIP de sabat, în care evident că m-am furișat și am stat la barul de sânge.

– Ți-au cerut cumva actele, ca să vadă dacă ai vârsta corespunzătoare pentru a bea? întreabă Miles, degetele sale butonând cu viteză Sidekickul în timp ce se împarte între două conversații simultane.

– Râdeți cât vreți, dar vă spun că a fost foarte tare. Chiar și după ce Evangeline m-a cam abandonat pentru un tip pe care l-a întâlnit, am sfârșit prin a mă împrieteni cu altă fată, care era chiar și mai de treabă și care, apropo, tocmai s-a mutat aici. Așa că probabil vom ieși împreună și lucruri de genul ăsta.

– Ne dai papucii? spune Miles cu gura căscată, pe un ton ironic.

Haven își dă ochii peste cap.

– Mă rog. Tot ceea ce știu este că seara mea de sâmbătă a fost mai bună decât a voastră – ei bine, nu și a ta, Damen, de vreme ce pari să frecventezi și tu localuri din astea, dar, în mod sigur, mai reușită decât a ăstora doi, zice ea arătând spre mine și Miles.

– Așadar, cum a fost meciul?

Îi trag un cot lui Miles încercând să-l fac să fie din nou atent la noi, și nu la iubitul său electronic.

– Tot ceea ce știu este că e *mult* prea mult spirit de echipă, cineva a câștigat, cineva a pierdut, iar eu mi-am petrecut cea mai mare parte din timp în baie, trimițându-mi mesaje cu tipul ăsta care se pare că e *un mare mincinos!* Clatină din cap și ne arată ecranul. Uite, chiar aici! Îl lovește cu degetul. I-am tot cerut cât a fost weekendul de lung să-mi arate o poză, deoarece, în nici un caz, nu mă duc la întâlnire fără să știu cum arată. Și *asta* e ceea ce el îmi trimite. E un pozeur tâmpit și prefăcut!

Privesc chiorâș mica poză, fără să prea înțeleg de ce e atât de furios din pricina acestei chestii.

– De unde știi că nu e el? întreb eu, privindu-l pe Miles.

Apoi Damen spune:

– Deoarece în poză sunt eu.

Nouă

Aparent, Damen a fost fotomodel pentru o scurtă perioadă de timp, când a locuit în New York, și din acest motiv imaginea este peste tot pe internet, parcă așteptând să o descarce cineva și să afirme că îi aparține.

Și, cu toate că am trecut-o de la unul la celălalt și am râs cu toții foarte mult despre ciudata coincidență, există un singur lucru peste care nu prea pot să trec: dacă Damen tocmai s-a mutat aici din New Mexico, și *nu* New York, ei bine, nu e clar că ar fi trebuit să arate un pic mai tânăr în acea poză? Deoarece nu-mi amintesc să știu pe cineva care arată la șaptesprezece ani așa cum a arătat la paisprezece sau poate chiar la cincisprezece, și totuși acea poză mică de pe Sidekickul lui Miles îl înfățișează pe Damen ca fiind la fel ca acum.

Pur și simplu, nu se leagă.

Ajungând la ora de desen, mă duc glonț la vestiar, îmi iau toate lucrurile și mă îndrept spre șevaletul meu, refuzând să reacționez când îmi dau seama că Damen e așezat exact lângă mine. Doar respir adânc și îmi fac de lucru închizând nasturii halatului și alegând o pensulă, uitându-mă din când în când la pânza sa și încercând să nu rămân cu gura căscată la opera sa de artă în lucru – o transpunere incredibil de perfectă a picturii lui Picasso, *Femeie cu păr galben.*

Tema noastră este să imităm un mare pictor, să alegem una dintre acele picturi de referință și să încercăm să o recreem. Și cumva m-am gândit că acele învârtejeli ale lui Van Gogh vor fi floare la ureche, un lucru ușor de făcut, un zece luat cu ușurință. Dar, după cum arată dungile mele haotice și anapoda, se pare că am judecat totul greșit. Iar acum e prea târziu, nu mai e posibil să o salvez. Și nu am nici o idee ce să fac cu ea.

De când am devenit medium, nu mai trebuie să învăț. Nici măcar nu mai trebuie să citesc. Tot ce trebuie să fac este să-mi pun mâinile pe o carte, iar povestea îmi răsare în minte. Cum merge treaba la teste? Ei bine, să spunem că nu mai am nici o problemă cu ele. Pur și simplu, îmi trec degetele peste întrebări și răspunsurile îmi sunt imediat dezvăluite.

Însă la desen e complet diferit.

Deoarece talentul nu poate înșelat.

Din această cauză, pictura mea e destul de mult opusul celei lui Damen.

– *Noapte înstelată?* întreabă Damen arătând din cap spre pânza mea stupidă, patetică și pătată de albastru, în timp ce mă fac mică de rușine, întrebându-mă cum de a reușit să ghicească asta dintr-un amalgam tâmpit de culori.

Apoi, doar ca să mă torturez în continuare, arunc o altă ocheadă spre unduirile sale din pensulă pe care le face fără efort și le adaug pe lista interminabilă de lucruri la care e extrem de bun.

Pe bune, ca la ora de engleză, unde poate să răspundă la toate întrebările domnului Robins, ceea ce e destul de ciudat de vreme ce a avut la dispoziție o singură noapte pentru a trece prin toate cele trei sute și ceva de pagini din *La răscruce de vânturi*. Fără să mai spun că, de obicei, mai și include în discuție tot felul de fapte istorice întâmplătoare, vorbind despre acele zile de demult de parcă el chiar ar fi fost acolo. Mai e și ambidextru, ceea ce nu pare cine știe ce până ce nu îl vezi scriind cu o mână și cu alta pictând, fără ca vreuna din

lucrări să aibă de suferit. Ca să nu mai spun de lalelele naturale și de creionul magic.

Exact ca Pablo. Minunat! spune doamna Machado netezindu-și coșița lungă și strălucitoare în timp ce se holbează la pânza lui, aura ei vibrând de un minunat albastru de cobalt, pe când mintea ei face tumbe, sărind de bucurie, alergând prin registrul ei mental al foștilor elevi talentați, dându-și seama că nu a avut niciodată unul cu asemenea talent natural și înnăscut – până acum.

– Și Ever?

Pe dinafară încă zâmbește, dar pe dinăuntru gândește: „Ce naiba ar putea fi pictura asta?"

– O, hm, trebuia să fie Van Gogh. Știți dumneavoastră, *Noapte înstelată?*

Mă fac mică de rușine, suspiciunea mea cea mai groaznică fiind confirmată de gândurile ei.

– Ei bine – este un început onorabil. Aprobă din cap, încercând să-și mențină fața neutră, relaxată. Stilul lui Van Gogh este mult mai dificil decât pare. Nu uita de auriu și de galben! În fond, e o noapte foarte, foarte înstelată!

O privesc îndepărtându-se, aura ei mărindu-se și strălucind, știind că îi displace pictura mea, însă apreciindu-i efortul de a o ascunde. Apoi, fără ca măcar să gândesc, îmi înmoi pensula în galben, mainte să scap de albastru, și, când o apăs pe pânza mea, lasă un mare strop verde.

– *Cum* reușești să o faci? întreb eu clătinându-mi capul de frustrare, privind pictura superbă a lui Damen, apoi pictura mea uimitor de urâtă, comparând, văzând contrastul și simțindu-mi încrederea naruindu-se.

Îmi zâmbește, ochii săi întâlnindu-i pe ai mei.

Cine crezi că l-a învățat pe Picasso? întreabă el.

Scap pensula pe jos, împroşcând peste tot mici pete de vopsea verde, pe pantofi, pe halat, pe faţă, ţinându-mi respiraţia în timp ce el se apleacă să mi-o ridice, înainte să mi-o pună înapoi în mână.

- Toată lumea trebuie să înceapă de undeva, spune el, cu ochii săi întunecaţi şi înflăcăraţi, degetele sale îndreptându-se spre cicatricea de pe faţa mea.

Cea care e pe fruntea mea.

Cea care îmi este ascunsă sub breton.

Cea despre care el nu avea cum să ştie.

- Până şi Picasso a avut un profesor.

Îmi zâmbeşte retrăgându-şi mâna şi căldura care a venit împreună cu ea, întorcându-se la pictura sa în vreme ce eu îmi reamintesc să respir.

Zece

În următoarea dimineaţă, pe când mă pregătesc de şcoală, fac marea greşeală să îi cer ajutorul lui Riley în a-mi alege un hanorac.

- Ce zici de ăsta? Ridic unul albastru înainte să-l înlocuiesc cu unul verde.

- Arată-l pe cel roz din nou, spune ea, cocoţată pe dulapul meu, cu capul într-o parte în timp ce evaluează variantele.

Nu e nici unul roz. Mă încrunt la ea, dorindu-mi să fie scrioasă măcar o dată, să înceteze să mai facă din ţânţar armăsar. Haide, dă-mi o mână de ajutor, ceasul nu stă pe loc.

Îşi scarpină bărbia şi mă priveşte chiorâş.

- Ai zice că e mai curând albastru *precum cerul* sau albastru *ca albăstreaua?*

- Asta-i.

Îl azvârl pe cel albastru şi încep să mi-l trag pe cap pe cel verde.

Alege-l pe cel albastru.

Mă opresc, cu ochii descoperiţi, nasul, gura şi bărbia fiind acoperite de lână.

Serios. Îţi scoate în evidenţă ochii. O privesc chiorâş pentru o clipă, apoi îl azvârl pe cel verde şi fac cum spune ea. Scotocesc după gloss şi mă opresc înainte de a mă da cu el când ea spune:

OK, care-i treaba? Vreau să zic, criza hanoracelor, palmele transpirate, machiajul, ce se întâmplă?

– Nu m-am machiat, zic eu tresărind în timp ce vocea îmi iese ca un țipăt.

– Nu vreau să te învinovățesc pentru chestiuni mărunte, Ever, însă glossul se pune. În mod sigur, este considerat machiaj. Și tu, dragă soră, tocmai erai pe cale să te dai cu el.

Îi dau drumul înapoi în sertar și scot în schimb obișnuitul ChapStick, ungându-mi buzele cu dungă ceroasă și fără luciu.

– Hm, alo? Încă aștept un răspuns aici.

Îmi strâng buzele îndreptându-mă spre ieșire și coborând scările.

– Bine, joacă-te așa. Dar să nu crezi că mă poți opri din a ghici, spune ea târșâindu-și picioarele în urma mea.

– Cum zici tu, mormăi eu intrând în garaj.

– Ei bine, știm că nu e Miles, de vreme ce tu nu prea ești genul *său*, și știm că nu e Haven, de vreme ce ea chiar nu e genul *tău*, ceea ce înseamnă că rămâne doar... Riley pur și simplu trece prin portiera închisă și încuiată și se așază pe scaunul de lângă șofer în timp ce eu încerc să nu mă înfior. Ei bine, cred că ăștia sunt toți prietenii tăi, așa că spune-mi, mă dau bătută.

Deschid ușa garajului și mă sui în mașină în felul normal, apoi pornesc motorul pentru a-i acoperi vocea.

– Știu că pui ceva la cale, zice ea vorbind peste zgomotul mașinii. Deoarece, scuză-mă că ți-o spun, dar te comporți exact cum te-ai comportat înainte să te cuplezi cu Brandon. Îți amintești cât de agitată și paranoică erai? Așa că, hai, spune-mi! Cine-i nefericitul? Cine e următoare ta victimă?

Și, în clipa în care spune asta, imaginea lui Damen apare în fața mea, atât de superb, atât de sexy, atât de înflăcărat, atât de palpabil, că sunt tentată să ies și să-l apuc. Dar, în schimb, îmi dreg vocea, bag în marșarier, și zic:

– Nimeni. Nu-mi place de nimeni. Însă, crede-mă, asta e ultima dată când te rog să mă ajuți.

*

Când ajung la ora de engleză, sunt exact cum m-a acuzat Riley a fi: aiurită, agitată, cu palmele transpirate și nerăbdătoare. Însă, când îl văd pe Damen vorbind cu Stacia, adaug *paranoică* la lista deja lungă.

– Hm, scuză-mă, spun eu, blocată de picioarele grozav de lungi ale lui Damen, care se află în locul unde-și pune ea de obicei capcana.

Dar el doar mă ignoră și rămâne cocoțat pe banca ei. Îl privesc în timp ce își pune o mână în spatele urechii ei, de unde scoate un boboc de trandafir.

Un singur boboc alb de trandafir.

Un boboc alb de trandafir, proaspăt, pur, strălucitor și înrourat.

Și, când i-l înmânează, ea scâncește așa de tare, încât ajungi să crezi că i-a oferit un diamant.

– O, *Doamne!* Nu se *poate! Cum* ai făcut asta?

Stacia țipă, unduindu-l pe sus, ca să-l poată vedea toată lumea.

Îmi strâng buzele și privesc în jos, către podea, pornind iPod-ul și mărind volumul până ce nu o mai aud.

– Trebuie să trec, îngăim eu, ochii mei întâlnindu-i pe ai lui Damen, prinzând un foarte scurt val de căldură înainte ca privirea sa să se transforme în gheață și să se dea la o parte din calea mea.

Mă duc valvârtej la banca mea, picioarele mișcându-se așa cum trebuie, unul în fața celuilalt, ca un zombi, un robot, ca un obiect greu de cap care funcționează cu mișcări programate, incapabil să gândească singur. Apoi, mă așez pe scaun și îmi continui rutina, scoțând hârtii, cărți și un creion, prefăcându-mă că nu văd cât de șovăitor este Damen, cum își târșâie picioarele când domnul Robins îl face să se întoarcă la locul său.

– Ce *zgaiba?* spune Haven, dându-și bretonul la o parte și privind drept înainte, caracterul ei profan făcând-o să-și țină singura promisiune de la Revelion încoace, însă numai deoarece ea crede că *zgaiba*, în loc de *naiba*, e amuzant.

– Știam că n-o să țină prea mult. Miles clatină din cap și îl privește lung pe Damen, urmărindu-l cum se miră văzând că a luat nota 10, folosindu-se de șarmul său natural, creionul magic și idioții de boboci de trandafiri. Știam că e prea frumos ca să fie adevărat. De fapt, am spus exact asta chiar în prima zi. Vă amintiți când am spus asta?

– Nu, mormăie Haven încă holbându-se la Damen. Nu-mi amintesc asta deloc.

– Ei bine, chiar am spus-o. Miles soarbe adânc din VitaminWater și apoi clatină din cap. Am spus-o. Doar că voi nu m-ați ascultat.

Privesc în jos, la sendvișul meu și ridic din umeri, nedorindu-mi să intru în întreaga dezbatere „cine a spus, ce, când" și, în mod sigur, nedorindu-mi să mă uit oriunde în preajma lui Damen, Stacia sau a oricui altcuiva de la masa aceea. Încă sunt buimăcită de la ora de engleză, când Damen s-a înclinat spre mine, chiar când se striga catalogul, pentru a-mi pasa un bilețel.

Însă numai ca eu să i-l dau Staciei.

– Dă-i-l tu, i-am spus refuzând să-l ating.

Întrebându-mă cum o singură bucățică de hârtie împăturită în triunghi ar putea să provoace atâta durere.

– Haide, a zis el făcându-i vânt către mine. Bilețelul aterizează la un milimetru de degetele mele. Îți promit că nu vei fi prinsă.

– Nu e vorba de asta.

L-am privit încruntată.

– Atunci, despre ce e vorba? a întrebat el cu ochii săi întunecați ațintiți asupra alor mei.

„Problema este că nu vreau să-l ating! Nu vreau să știu ce scrie pe el! Deoarece, în clipa în care degetele mele îl vor atinge, am să văd cuvintele în mintea mea – întregul mesaj sexy, adorabil, cochet și nefiltrat. Și, cu toate că va fi destul de rău să-l aud în gândurile ei, cel puțin atunci pot pretinde că este compromis, diluat de creierul ei cretin. Însă, dacă ating bucățica aia de hârtie, atunci am să știu că respectivele cuvinte sunt adevărate... și pur și simplu nu pot suporta să le văd..."

– Dă-i-l tu, am spus în cele din urmă, împingându-l cu vârful creionului și făcându-l să cadă de pe marginea băncii.

Urând felul în care inima mi-a bătut în timp ce el a râs și s-a aplecat să-l ridice.

Urându-mă pe mine însămi pentru valul de ușurare când și l-a băgat în buzunar, în loc să i-l dea *ei*.

– Hm, a-*lo*, pământul către Ever.

Clatin din cap și îl privesc chiorâș pe Miles.

– Am întrebat ce s-a întâmplat. Vreau să zic, nu vreau să te acuz sau ceva de genul ăsta, însă tu *ești* singura care l-a văzut astăzi...

Mă holbez la Miles, dorindu-mi să știu. Amintindu-mi ziua de ieri de la desen, felul în care ochii lui Damen i-au absorbit pe ai mei, felul în care atingerea sa mi-a încălzit pielea, atât de sigură că împărtcam ceva personal – chiar *magic*. Dar apoi îmi amintesc fata de dinaintea Staciei, roșcata superbă și arogantă de la St. Regis, cea pe care, în mod convenabil, am reușit să o uit. Și mă simt ca o proastă pentru că am fost atât de naivă, pentru că m-am gândit că ar fi putut ca el să mă placă. Deoarece adevărul e că ăsta e Damen. E un jucător. Și face asta tot timpul.

Privesc de-a lungul meselor exact la timp pentru a-l vedea pe Damen scoțând un întreg buchet de boboci albi de trandafir de după urechea Staciei, de sub mâneca ei, din decolteu și din geantă. Apoi își strâng buzele și îmi mut privirea, evitând îmbrățișarea de mulțumire care urmează curând.

– Nu am făcut nimic, spun în cele din urmă, la fel de nedumerită ca Miles și Haven de comportamentul ciudat al lui Damen, doar că sunt mai puțin dispusă să recunosc asta.

Aud gândurile lui Miles cântărindu-mi cuvintele, încercând să se hotărască dacă ar trebui să mă creadă. Apoi, oftează și zice:

– Te simți la fel de deprimată, părăsită și cu inima sfâșiată ca mine?

Mă uit la el vrând să mă confesez, dorindu-mi să îi pot spune *totul*, întreaga harababură dezgustătoare de gânduri. Cum ieri eram sigură că ceva important a trecut printre noi, doar ca să mă trezesc astăzi și să mi se dea în dar chestia *asta*. În schimb, doar clatin din cap, îmi adun lucrurile și mă îndrept spre clasă, cu mult înainte să sune clopoțelul.

Pe toată durata orei de franceză mă gândesc la metode de a pleca de la desen. Pe bune. Cu toate că particip la obișnuitele exerciții de fonetică, buzele mișcându-se, formând cuvinte străine, mintea mea este complet obsedată de a mă preface că am o durere de stomac, greață, febră, o vrajă amețitoare, gripă, orice. Orice scuză va fi bună.

Și nu e numai din cauza lui Damen. Pentru că adevărul e că nici măcar nu știu de ce m-am înscris la acest curs în primul rând. Nu am nici o aptitudine artistică, lucrarea mea e un mare dezastru și oricum nu e ca și cum voi deveni o artistă. Și mda, bănuiesc că, dacă îl bagi pe Damen în această combinație care dă deja pe dinafară, te alegi nu numai cu o notă serios compromisă, dar și cu cincizeci și șapte de minute de stânjeneală.

Dar, într-un sfârșit, aleg să mă duc. În mare parte deoarece așa trebuie. Și sunt atât de concentrată în a-mi lua ustensilele și a-mi pune halatul, că la început nu-mi dau seama că el nici măcar nu e aici. În timp ce minutele trec și nu există nici un semn că el o să apară, îmi iau vopselele și mă îndrept spre șevalet.

Doar ca să găsesc acel bilet triunghiular, tâmpit, balansându-se pe marginea acestuia.

Mă holbez la el privind atât de intens că totul în jurul meu se întunecă și dispare din vedere. Întreaga încăpere este redusă la un singur punct. Întreaga mea lume fiind formată dintr-o scrisoare în formă de triunghi ce se află pe o margine subțire de lemn, cu numele *Stacia* scrijelit pe partea din față. Și, cu toate că habar nu am cum de a ajuns aici, cu toate că o mică cercetare a încăperii reconfirmă că Damen nu e prin preajmă, nu îl vreau nicăieri aproape de mine. Refuz să particip la acest joculeț enervant.

Iau pensula și îi fac vânt cât de tare pot, privind cum se înalță în aer înainte să aterizeze pe podea, știind că mă comport copilărește, ridicol, în special când doamna Machado vine spre mine și îl ridică de pe jos.

– Se pare că ți-a căzut ceva! cântă ea, cu zâmbetul ei clar, neștiind că se află acolo din voia mea.

– Nu e al meu, mormăi eu rearanjându-mi vopselele, dându-mi seama că i-l poate duce chiar Staciei sau, și mai bine, să-l arunce.

– Asta înseamnă că mai e cineva în clasă care se numește *Ever* și eu nu știu?

Îmi zâmbește.

Cum?

Iau biletelul pe care îl clatină în fața mea, *Ever* fiind scris în mod evident pe partea din față, scris de mâna inconfundabilă a lui Damen. Neștiind cum s-a întâmplat asta, fără vreo explicație logică. Deoarece știu ce am văzut.

Degetele încep să-mi tremure în timp ce îl desfac, deschizând toate cele trei colțuri și netezind îndoitura, ignind când o schiță mică și detaliată este dezvăluită – o schiță mică și detaliată a unei frumoase lalele roșii.

Unsprezece

Mai sunt câteva zile până la Halloween, iar eu încă lucrez la ultimele detalii ale costumului meu. Haven se deghizează în vampir (nici o surpriză), Miles în pirat – însă asta doar după ce am i-am scos din cap ideea de a veni ca Madonna în perioada ei de sutien în formă de con, iar eu nu spun în ce mă deghizez. Doar din cauză că ideea mea cândva minunată s-a metamorfozat într-un proiect extrem de ambițios, în care îmi pierd încrederea foarte repede.

Cu toate că, trebuie să recunosc, am fost destul de surprinsă că Sabine a vrut să facă o petrecere, pentru început. Pe de-o parte, deoarece nu prea pare să fie vreodată interesată de lucruri de genul ăsta, dar pe de altă parte, fiindcă mi-am dat seama că noi două nu vom avea mai mult de cinci invitați fiecare. Dar se pare că Sabine este mult mai populară decât mi-am imaginat, așa că a umplut repede două coloane și jumătate în timp ce lista mea era patetic de scurtă – singurii doi prieteni ai mei și posibilii lor prieteni.

Așa că, în timp ce Sabine a angajat o firmă de catering pentru a ne aduce mâncarea și băutura, eu l-am pus pe Miles responsabil de audio-video (ceea ce înseamnă că o să-și umple iPod-ul și va închiria ceva filme horror) și i-am cerut lui Haven să aducă prăjiturile. Ceea ce înseamnă că eu și Riley am rămas singurii membri ai comitetului de decorațiuni. Și, de vreme ce Sabine mi-a înmânat un catalog și un card de credit cu instrucțiuni precise să „nu te gândești la bani",

mi-am petrecut ultimele două după-amiezi transformând locuința dintr-o obișnuită casă semitoscană într-un castel fantomatic, înfiorător și plin de cripte. Și a fost atât de amuzant, reamintindu-mi cum obișnuiam să ne decorăm vechea casă de Paște, Ziua Recunoștinței și Crăciun. Fără să mai spun că fiind atât de ocupate și concentrate asupra acestor lucruri, n-am mai avut ocazia să ne certăm atât de mult.

– Ar trebui să te deghizezi în sirenă, spune Riley. Sau în unul dintre acei copii din reality-show-ul OC[1].

– O, Doamne, nu-mi spune că încă urmărești serialul ăla, zic eu, balansându-mă cu grijă de pe penultima pe ultima bară a scării, pentru a agăța încă o pânză artificială de păianjen.

– Nu da vina pe mine, Tivo[2] are propriul său creier.

Ridică din umeri.

– Ai Tivo?

Mă întorc, disperată să obțin orice fărâmă de informație de vreme ce ea e mereu foarte zgârcită cu detaliile din viața de apoi.

Însă ea doar râde.

– Jur, ești atât de credulă – lucrurile pe care le crezi! Clatină din cap și își dă ochii peste cap, băgând mâna într-o cutie de carton și scoțând o instalație de beculețe. Vrei să facem schimb? se oferă ea desfășurând cablul. Vreau să zic, este ridicol felul în care insiști să te cațări în sus și-n jos pe scară când eu pot pur și simplu să levitez și să termin treaba.

Scutur din cap și mă încrunt. Cu toate că ar putea fi mai ușor, încă îmi place să pretind că viața mea e oarecum normală.

– Așadar, în ce te deghizezi?

---

[1] Laguna Beach: The Real Orange County, un reality show MTV care documentează viețile câtorva adolescenți. (n.red.)

[2] Sistem de înregistrare a emisiunilor tv (n.tr.)

– Uită de asta, spun eu, lipind pânza de păianjen în colțul camerei înainte să cobor de pe scară și să arunc o privire. Dacă tu poți să ai secrete, atunci și eu pot.

– Nu e corect.

Își încrucișează brațele la piept și se bosumflă într-un fel în care mereu avea succes cu tata, dar niciodată cu mama.

– Relaxează-te, ai să mă vezi la petrecere, îi zic, ridicând un schelet care-strălucește-în-întuneric și descâlcindu-i picioarele.

– Vrei să spui că sunt invitată? întreabă ea cu vocea pițigăiată și ochii larg deschiși de bucurie.

– De parcă aș putea să te opresc?

Râd, proptindu-l pe Domnul Schelet aproape de intrare pentru a-i întâmpina pe musafirii noștri.

– Vine și prietenul tău?

Îmi dau ochii peste cap și oftez.

– Știi prea bine că nu am un prieten, spun eu plictisită de acest joc înainte ca măcar să fi început.

– Te rog! Nu sunt proastă. Se încruntă. Nu am uitat de marea dezbatere a hanoracelor. În plus, abia aștept să îl cunosc sau bănuiesc că ar trebui să spun „să-l *văd*", de vreme ce se pare că nu mă vei prezenta. Ceea ce e destul de nepoliticos dacă te gândești la asta. Vreau să zic, doar pentru că nu mă poate vedea nu înseamnă că...

– Dumnezeule, nu e invitat, OK? răspund eu țipând, fără să-mi dau seama, decât mult prea târziu, că am căzut în capcana ei.

– Ha! Se uită la mine, cu ochii mari, sprâncenele arcuite, buzele rotunjindu-se de încântare. Am *știut* eu! Râde, azvârlind instalația de luminițe și sărind de bucurie, rotindu-se și fluturându-și degetul, și arătând spre mine. Am *știut* eu, am *știut* eu, am *știut* eu! cântă ea, lovind cu pumnul în aer. Ha! Am *știut* eu!

Se rotește.

Închid ochii și oftez, mustrându-mă că am căzut în capcana prost disimulată.

– Nu *știi* nimic, OK? El... era doar un băiat nou, pe care la început l-am crezut a fi drăguț, dar apoi, când mi-am dat seama ce mare fiistangiu e el, ei bine, haide să spunem că nu-mi mai pasă. De fapt, nici nu mai cred că e drăguț. Pe bune, a durat cam zece secunde, dar numai din cauză că nu am știut ce altceva să fac. Și nu sunt singura care i-a căzut în capcană, deoarece Miles și Haven pur și simplu se luptau pentru el. Așa că, de ce nu te oprești din a flutura pumnul în aer și a mă împunge cu degetul? Ai face mai bine să te întorci la treabă, OK?

Și, în momentul în care mă opresc, știu că am fost mult prea defensivă ca să pot fi crezută. Dar acum, că am spus asta, nu-mi mai pot retrage cuvintele, așa că încerc să o ignor în timp ce plutește în aer cântând:

– Da! Am *știut atât* de bine!

În noaptea Halloweenului, casa arată uimitor. Eu și Riley am pus pânze de păianjen la toate ferestrele și colțurile și am lipit văduve-negre în mijlocul lor. Am agățat de tavan lilieci mari de cauciuc, peste tot părți din corp (false) pline de sânge și tăiate și am pus un glob de cristal și un corb electric ai cărui ochi se aprind și se rotesc când spune: „O să-ți pară rău! Cât! Cât! O să-ți pară rău!" Am îmbrăcat zombi în zdrențe îmbibate de sânge și i-am plasat acolo unde te aștepți cel mai puțin să-i găsești. Am pus ceaune aburinde cu infuzii de vrăjitoare (în realitate, doar gheață carbonică și apă) la intrare și schelete răvășite, mumii, pisici negre și șobolani (ei bine, toate-s false, dar foarte înfiorătoare), gargui, coșciuge, lumânări negre și cranii aproape peste tot. Am decorat până și curtea cu felinare din bostani scobiți, lumânări plutitoare pentru piscină și instalații de luminițe care clipesc. Și o, da, o fioroasă moarte cu coasa în mărime naturală pe peluza din față.

– Cum arăt? întreabă Riley privind în jos, la pieptul ei acoperit de o cochilie și la părul roșu în timp ce lovește prin jur cu coada ei de pește verde, metalică și strălucitoare.

– Ca personajul tău preferat din Disney, spun eu pudrându-mi fața până ce devine foarte palidă, încercând să mă gândesc la o modalitate de a scăpa de ea pentru a mă putea schimba în costumul meu și poate să o surprind și eu măcar o dată.

– Am să o iau ca pe un compliment.

Zâmbește.

– Așa cum ar trebui. Îmi pieptăn părul pe spate și mi-l prind strâns, pregătindu-mă să-mi pun peruca mare, blondă și înaltă pe care am să o port.

– Așadar, tu în ce te deghizezi? Mă privește fix. Vreau să zic, ai putea să-mi spui odată și-odată, deoarece suspansul efectiv mă omoară! Se apucă de pântece când izbucnește într-un râset puternic, balansându-se în față și-n spate, aproape căzând de pe pat. Îi place la nebunie să facă glume cu moartea. Crede că sunt isteric de amuzante. Dar, de cele mai multe ori, mă fac să înfior.

Ignorând gluma, mă întorc spre ea și îi spun:

– Îmi faci o favoare? Furișează-te pe hol, vezi ce costum are Sabine și spune-mi dacă încearcă să-și pună acel nas mare de cauciuc cu un neg păros pe vârf. I-am zis că e un costum de vrăjitoare foarte frumos, dar trebuie neapărat să renunțe la nas. Băieții de obicei nu prea agreează acest gen de lucruri.

– Are un prieten? întreabă Riley, în mod clar surprinsă.

– Nu și dacă poartă acel nas, spun eu privind-o în timp ce se ridică de pe pat și se îndreaptă spre ușă, trăgând după ea coada de sirenă. Dar nu face nici un zgomot sau ceva care să o sperie, bine? adaug eu tresărind în timp ce trece prin ușa închisă a dormitorului, neobosindu-se să o deschidă.

Vreau să zic, doar pentru că am fost martoră la acest tip de lucruri de un miliard de ori, asta nu înseamnă că m-am obișnuit.

Mă îndrept spre dulap și desfac fermoarul genții pe care am ascuns-o în spate, scoțând frumoasa rochie neagră cu decolteu pătrat, cu mânecile trei sferturi și cu corsajul care cade în falduri largi și strălucitoare – exact ca aceea pe care Maria Antoaneta a purtat-o la balul mascat (ei bine, cel puțin așa cum a fost ea întruchipată de Kirsten Dunst în film[1]). Și, după ce m-am luptat cu fermoarul de la spate, mi-am pus peruca blond-platinată și înaltă (deoarece, cu toate că sunt deja blondă, n-aș putea nicicum să-mi ridic părul atât de sus), îmi aplic ruj de buze roșu, întind niște fard negru pe pleoape și îmi pun niște cercei lungi, cu diamante false. Și, când costumația mea e completă, stau în picioare în fața oglinzii, răsucindu-mă și învârtindu-mă și zâmbind în timp ce rochia mea neagră, strălucitoare, se umflă de jur-împrejur și sunt încântată cât de bine a ieșit totul.

În clipa în care Riley intră din nou în cameră, ca o furtună, clatină din cap și spune:

– Gata, pericolul a trecut – *în sfârșit!* Vreau să zic, mai întâi și-a pus nasul, apoi și l-a dat jos, apoi și l-a pus din nou și s-a întors să-și vadă profilul, doar ca să-l dea jos înapoi. Mă jur că m-am străduit din răsputeri să nu i-l apuc de pe față și să-i fac vânt pe geam.

Îngheț, ținându-mi respirația, sperând să nu fi făcut așa ceva, deoarece cu Riley niciodată nu știi cum stai.

Se prăbușește pe scaunul de la birou și folosește vârful aripioarei înotătoare verzi și strălucitoare ca să se învârtă.

– Relaxează-te, spune ea. Ultima oară când am văzut, l-a lăsat în baie, lângă chiuvetă. Apoi, un tip a sunat având nevoie să i se spună pe unde să o ia, iar ea a tot continuat să-i zică ce treabă minunată ai făcut în casă și cum nici nu-i vine să creadă că ai făcut totul singură și bla, bla, bla. Clatină din cap și se încruntă. Trebuie că îți place

[1] Referire la filmul *Maria Antoaneta (Marie Antoinette)* regizat de Sofia Coppola și lansat de Columbia Pictures în 2006, rolul principal fiind interpretat de actrița Kirsten Dunst. Filmul a primit un premiu Oscar pentru *Cel mai bun costum*. (n.tr.)

asta, nu? Să primești tu toate mulțumirile și aprecierile pentru munca *noastră* grea. Se oprește din învârtit și-mi aruncă o privire lungă și evaluatoare. Așadar, Maria Antoaneta, spune ea în cele din urmă, privirea ei făcând un tur pe costumul meu. N-aș fi ghicit în veci. Vreau să spun, nu e ca și cum ai face atâta scandal cu cozonacul.

Îmi dau ochii peste cap.

– Ca să știi și tu, ea nu a spus nici odată asta despre cozonac. A fost un zvon al unui tabloid răutăcios, așa că nu mai crede asta[1], îi zic, incapabilă să mă opresc din a mă uita în oglindă, în timp ce îmi verific din nou machiajul și aranjez peruca, sperând că va sta acolo unde trebuie. Dar, când prind reflexia lui Riley, ceva din felul în care mă privește mă face să mă opresc și să mă uit la ea. Hei, ești bine?

Își închide ochii și își mușcă limba. Apoi, clatină din cap și zice:

– Doamne, uită-te la noi. Tu ești îmbrăcată ca o regină adolescentă, iar eu aș face orice să *fiu* o adolescentă.

Încep să mă întind după ea, însă îmi las mâinile să-mi cadă pe lângă corp. Bănuiesc că sunt atât de obișnuită să o am prin preajmă, că uneori uit că ea nu e aici *cu adevărat*, că ea nu mai face parte din lumea asta și că ea nu va mai crește nici odată, nu va mai avea șansa să aibă treisprezece ani. Apoi, pentru început, îmi amintesc că e vina mea, și mă simt de un milion de ori mai rău.

– Riley, eu...

Însă ea clatină din cap și își unduiește coada.

– Nici o grijă. Îmi zâmbește ridicându-se de pe scaun și plutind. A sosit vremea să primim musafirii!

*

[1] Jean Jacques Rousseau a scris în cartea sa, *Les Confessions*, o anecdotă despre o anumită prințesă din Franța care, atunci când i s-a spus că țăranii nu au pâine să pună pe masă, a răspuns: „Să mănânce brioșă" („Qu'ils mangent de la brioche"). Cu toate că această replică îi este atribuită Mariei Antoaneta, nu există nici o dovadă cum că aceste cuvinte ar fi fost cu adevărat spuse de ea.

Haven a venit cu Evangeline, prietena ei donator și codependentă, care, mare surpriză, e și ea deghizată în vampir, iar Miles l-a adus pe Eric, un tip pe care îl știe de la ora de teatru și care pare a fi destul de drăguț pe sub masca și pelerina neagră din satin a lui Zorro.

– Nu pot să cred că nu l-ai invitat pe Damen, spune Haven clătinând din cap și uitând să mai zică „salut".

A fost supărată pe mine toată săptămâna, chiar din momentul în care a aflat că el nu e pe listă.

Îmi dau ochii peste cap și iau o gură mare de aer, obosită să susțin lucrurile evidente, să subliniez din nou cum ne-a părăsit, devenind un accesoriu permanent nu numai la masa de prânz a Staciei, ci și la banca ei. Scoțând boboci de trandafir din toate locurile posibile și cum lucrarea sa, *Femeie cu păr galben*, începe să semene în mod suspect cu ea.

Vreau să zic, scuză-mă că nu vreau să insist asupra faptului că, în ciuda lalelelor roșii, a bilețelului misterios și a privirii intime pe care am împărțit-o cândva, el nu mi-a mai vorbit de aproape două săptămâni.

– Oricum, nu ar fi venit, spun în cele din urmă sperând că nu-și va da seama cum vocea mea m-a trădat. Sunt sigură că a ieșit pe undeva cu Stacia sau cu roșcata, sau...

Clatin din cap, refuzând să continui.

– Așteaptă – *roșcata?* Există și o roșcată?

Mă privește chiorâș.

Ridic din umeri. Deoarece adevărul e că el ar putea fi cu oricine. Tot ce știu este că el nu e aici, cu mine.

– Ar trebui să-l vezi. Se întoarce spre Evangeline. Este *minunat*. Superb ca o vedetă, sexy ca un star rock, face până și scamatorii.

Oftează.

Evangeline ridică din sprâncene.

– Sună de parcă *el* ar fi o *scamatorie*. Nimeni nu e atât de perfect.

– Damen este. Păcat că nu-l poți vedea cu ochii tăi. Haven se încruntă din nou la mine, degetele ei jucându-se cu eșarfa neagră de

catifea pe care o poartă în jurul gâtului. Dar, dacă se întâmplă să-l cunoști, nu uita că e al meu. M-am abonat cu mult înainte să te fi cunoscut pe tine.

O privesc lung pe Evangeline, analizându-i aura întunecoasă, ciorapii tricotați, pantalonașii negri, băiețești și un tricou împletit, știind că nu are nici o intenție de a ține o asemenea promisiune.

Știi, aș putea să-ți împrumut niște colți și sânge fals pentru gât și vei putea fi și tu vampir, se oferă Haven, privindu-mă, mintea ei țopăind înainte și înapoi, dorind să fie prietena mea, convinsă că sunt dușmanca ei.

Dar eu doar clatin din cap, conducându-i în cealaltă parte a încăperii, sperând că va schimba subiectul și va uita curând de Damen.

Sabine vorbește cu prietenii ei, Haven și Evangeline își fac băuturile mai tari, turnând alcool, Miles și Eric dansează, în timp ce Riley se joacă cu biciul lui Eric, legănând franjurile în sus și-n jos, încolo și-ncoace, apoi uitându-se în jur să vadă dacă a observat cineva. Și, tocmai când sunt pe cale să-i dau semnalul, cel care înseamnă că ar face mai bine să termine dacă vrea să mai stea pe aici, sună soneria, iar noi două ne întrecem să deschidem ușa.

Și cu toate că am bătut-o la asta, când deschid ușa uit să mă bucur, pentru că cel care se află acolo e Damen. Flori într-o mână, pălărie cu margini aurite în cealaltă, părul strâns într-o scurtă coadă de cal, hainele sale obișnuite, negre și lucioase, înlocuite de o cămașă albă cu volănașe, o haină cu nasturi de aur și ceea ce pot fi numite pantaloni scurți bufanți, hamleți, și pantofi negri cu botul ascuțit. Și, tocmai când mă gândesc că Miles va fi complet invidios pe acest costum, îmi dau seama în ce e el deghizat, iar inima mea uită să mai bată de vreo două ori.

– Contele Fersen, murmur eu, abia reușind să articulez cuvintele.

– Maria.

Zâmbește, făcând o plecăciune adâncă și galantă.

– Dar... era un secret... și tu nu ai fost invitat, șoptesc eu, privind pe după umărul său, căutând-o pe Stacia, roșcata, pe oricine altcineva, știind că era imposibil să fi venit aici pentru mine.

Dar el doar zâmbește și îmi întinde florile.

– Atunci, trebuie să fie o coincidență norocoasă.

Înghit în sec și mă răsucesc pe tocuri, conducându-l de-a lungul holului de la intrare, trecând prin camera de zi și prin sufragerie, și apoi în camera de lucru, obrajii arzându-mi în timp ce inima îmi bate atât de tare și de repede, încât mă tem să nu-mi sară din piept. Întrebându-mă cum e posibil să se fi întâmplat asta, căutând o explicație logică pentru apariția lui Damen la petrecerea mea, îmbrăcat ca jumătatea mea perfectă.

– O, Doamne, Damen e aici! chițăie Haven salutând cu ambele mâini, toata fața luminată de bucurie – ei bine, atât cât se poate lumina o față de vampir pudrată din greu, cu colți și cu sânge picurând.

Dar, în momentul în care îi vede costumul, dându-și seama că s-a deghizat în contele Axel Fersen, iubitul nu chiar secret al Mariei Antoaneta, întreaga față i se întunecă, iar ochii i se întorc spre mine plini de ură și acuzatori.

– Așadar, când ați pus-o voi doi la cale? întreabă ea înaintând spre noi, încercând să-și mențină vocea la un ton normal, neutră, dar mai mult pentru Damen decât pentru mine.

– Nu am pus nimic la cale, spun eu sperând că o să creadă, însă știind că nu o va face. Vreau să zic, este o coincidență atât de bizară, că încep eu însămi să mă îndoiesc, întrebându-mă dacă nu am scăpat vreo vorbuliță, cu toate că știu că n-am făcut-o.

– Complet neprevăzut, confirmă Damen petrecându-și brațul în jurul taliei mele.

Și, cu toate că nu îl ține acolo decât o clipă, este îndeajuns să-mi facă trupul să fie cuprins de furnicături.

– Tu *trebuie* să fii Damen, spune Evangeline furișându-se lângă el, degetele sale apucându-i încrețiturile de pe cămașă. Mi-am zis că sigur Haven exagerează, cu toate că s-a dovedit contrariul! Râde. Și în cine ești deghizat?

– Contele Fersen, spune Haven cu vocea grea și spartă, ochii îngustați ațintiți asupra mea.

– Mă rog, cine o fi ăla.

Evangeline ridică din umeri, furându-i pălăria și punându-și-o pe cap, zâmbind seducătoare pe sub bor, înainte să-l apuce de mână, îndepărtându-l de mine.

În momentul în care au plecat, Haven se întoarce spre mine și zice:

– Nu pot să te *cred!* Fața îi e furioasă, pumnii-încleștați, dar asta nu e nimic în comparație cu gândurile oribile care se învârtejesc în capul ei. Știi foarte bine cât de mult îl plac. M-am *confesat* ție, am avut *încredere* în tine!

– Haven, jur, nu a fost plănuit. Este pur și simplu o coincidență ciudată. Nici măcar nu știu ce caută aici și tu știi că nu l-am invitat, spun eu, dorind să o conving, însă știu că în van, deoarece e deja convinsă de asta. Și, nu știu dacă ai observat, dar prietena ta Evangeline e practic ca un câine în călduri pe piciorul lui, chiar acolo.

Haven aruncă o privire de-a lungul încăperii și se întoarce spre mine, ridicând din umeri când spune:

– Așa face cu toată lumea, nu o poți numi amenințare. Spre deosebire de tine.

Respir adânc, luptându-mă să nu-mi pierd răbdarea și să nu râd fiindcă Riley stă lângă ea, mimându-i fiecare cuvânt, reproducând fiecare mișcare, batjocorind-o într-un fel care e evident amuzant, cu toate că deloc amabil.

– Ascultă, spun în cele din urmă. *Nu* îmi place de el. Vreau să zic, cum pot să te conving de asta? Zi-mi doar și o voi face!

Clatină din cap și privește în altă parte umerii pleoștindu-se, gândurile întunecându-i-se, redirecționând toată acea ură asupra ei înseși.

– Nu o face. Oftează, clipind repede, încercând să-și rețină lacrimile. Nu mai spune nimic. Dacă te place, te place, iar eu nu pot face nimic. Vreau să zic, nu e vina ta că ești inteligentă și frumoasă, și băieții mereu te vor plăcea mai degrabă pe tine decât pe mine. În special când te văd fără glugă.

Încearcă să râdă, dar nu prea îi iese.

– Faci din țânțar armăsar, spun eu, sperând să o conving, sperând să mă conving pe mine însămi. Singurul lucru pe care eu și Damen îl avem în comun este preferința noastră în materie de filme și costume. Asta-i tot, jur.

Și, când zâmbesc, sper să pară mai real decât simt.

Privește de-a lungul încăperii la Evangeline, care a luat în stăpânire biciul lui Zorro și demonstrează cum trebuie folosit cu adevărat, apoi se întoarce la mine și spune:

– Fă-mi o favoare!

Dau din cap, dorindu-mi să fac orice ca să terminăm toată această discuție.

– Nu mai minți. Ești varză la capitolul ăsta.

O privesc în timp ce se îndepărtează, apoi mă întorc spre Riley care țopăie, țipând:

– O, Doamne, asta trebuie că *e* cea mai tare petrecere a ta! Dramă! Intrigă! Gelozie! Aproape o bătaie între fete! Sunt *atât* de fericită că nu am ratat asta!

Și, tocmai sunt pe cale să-i spun: „Ssst", că îmi amintesc că eu sunt singura care o poate auzi cu adevărat și cum ar putea să pară puțin ciudat să fac asta. Și, când sună din nou soneria, în ciuda cozii de sirenă pe care o târâie după ea, de data asta mi-o ia înainte.

– O, Doam... spune femeia de pe verandă privind lung de la mine la Riley.

– Pot să te ajut? întreb eu, dându-mi seama că nu e deghizată, doar dacă hainele casual de California nu pot fi considerate costumație.

Se uită la mine, ochii ei căprui întâlnindu-i pe ai mei când spune:

– Scuze că am întârziat, traficul e de rah... ei, știi tu.

Clatină din cap spre Riley de parcă ar putea-o vedea.

– Ești prietena lui Sabine? întreb eu gândind că poate e un tic nervos, ciudat, care o face ca ochii să se tot uite spre locul unde stă Riley, cu toate că, în ciuda faptului că are o aură frumoasă, purpurie, dintr-un motiv sau altul, nu o pot citi.

– Eu sunt Ava. Sabine m-a angajat.

– Ești de la catering? spun eu, întrebându-mă de ce poartă un top negru fără umeri, jeanși pană și balerini, în loc de o cămașă albă și pantaloni negri, ca restul echipei.

În schimb, ea doar râde și îi face cu mâna lui Riley, care se ascunde în spatele faldurilor rochiei mele, așa cum obișnuia să facă cu mama noastră de câte ori se simțea intimidată.

– Sunt mediumul, spune ea îndepărtându-și părul castaniu și lung de pe față și îngenunchind lângă Riley. Și văd că ai o micuță prietenă cu tine.

Doisprezece

Aparent, Ava, mediumul, trebuia să fie surpriza amuzantă pentru toată lumea. Dar, crede-mă, nimeni nu a fost mai surprins decât mine. Vreau să zic, cum de nu am văzut că avea să se întâmple așa ceva? Am fost atât de cufundată în propria mea lume, că am uitat să mai arunc câte o privire în cea a lui Sabine?

Și nu e ca și cum aș putea să îi fac vânt, cu toate că am fost tentată. Dar, înainte să pot măcar reacționa la șocul că ea o poate vedea pe Riley, Sabine a ajuns deja la ușă, invitând-o înăuntru.

– O, bine, ai reușit. Și văd că ai cunoscut-o deja pe nepoata mea, spune ea conducând-o în camera de lucru unde o masă e pregătită și ne așteaptă.

Mă apropii de ele, întrebându-mă dacă Ava va încerca să pomenească de surioara mea moartă. Dar apoi, Sabine mă roagă să îi aduc Avei o băutură și, când mă întorc, ea deja îi ghicește cuiva.

– Ar trebui să te așezi la rând înainte să devină prea lung, spune Sabine, umărul ei lipit de Frankenstein, care, cu sau fără masca înfiorătoare, *nu* e tipul drăguț care lucrează în aceeași clădire cu Sabine.

De asemenea, nu e mărețul investitor bancar plin de succes care pretinde el că e. De fapt, încă locuiește cu maică-sa.

Dar nu vreau să-i spun lui Sabine nimic din toate astea și să-i distrug buna dispoziție, așa că doar clatin din cap și zic:

– Poate mai târziu.

*

Este plăcut să o văd măcar o dată pe Sabine bucurându-se, e bine de știut că are o întreagă rețea de prieteni, și, din câte văd, e din nou interesată de întâlniri amoroase. Și, cu toate că e amuzant să o văd pe Riley dansând cu oameni care n-au habar de existența ei și trăgând cu urechea la conversații pe care, probabil, n-ar trebui să le audă, am nevoie să iau o pauză de la toate gândurile haotice, aure vibrânde, energii învârtejite, dar, cel mai mult, am nevoie să iau o pauză de la Damen.

Până acum, mi-am dat toată silința să păstrez distanța, să mă prefac că totul e OK și să-l ignor când îl întâlnesc la școală, dar, văzându-l în această seară, costumat în mod evident ca jumătatea cealaltă a unui anumit cuplu, ei bine, nu sunt prea sigură ce să cred. Vreau să zic, ultimele dăți când l-am văzut, era foarte preocupat de roșcată, de Stacia, de oricine în afară de mine. Fermecându-le cu șarmul său, cu aspectul său fizic, cu charisma sa și cu inexplicabilele sale trucuri magice.

Îmi vâr nasul în florile pe care mi le-a adus, douăzeci și patru de lalele, toate roșii. Și, cu toate că lalelele nu sunt chiar recunoscute pentru parfumul lor, într-un mod sau altul, acestea sunt amețitoare, intoxicante și dulci. Inspir profund, pierzându-mă în buchetul lor înmiresmat și recunoscând în taină că îl plac. Vreau să zic, *chiar îl plac*. N-am ce face. Pur și simplu, îl plac. Și, indiferent de cât de tare încerc să pretind contrariul, nu pot să neg nici un pic.

Înainte ca Damen să fi apărut, mă resemnasem cu un destin solitar. Nu că aș fi fost încântată de ideea de a nu avea vreodată un alt prieten, de gândul de a nu mă apropia vreodată de o altă persoană. Dar cum să mă descurc cu o idilă când atingerea e atât de greu de suportat? Cum pot să mă implic într-o relație când știu tot ce gândește partenerul meu? Neavând niciodată șansa să urmăresc, să disec și să ghicesc înțelesul secret a tot ceea ce face și zice?

Și, cu toate că probabil pare grozav să poți citi minți și energii, și aure, crede-mă, nu e deloc. Aș da orice să-mi recapăt vechea viață, să fiu la fel de normală și fără să știu ca oricare altă fată. Deoarece, câteodată, până și prietena ta cea mai bună poate gândi câteva lucrușoare destul de puțin măgulitoare și, atunci când nu ai un buton de oprire, trebuie să ierți la nesfârșit.

Însă asta e ceea ce e atât minunat la Damen. El e ca un buton de oprire. El e singurul pe care nu-l pot citi, singurul care poate reduce la tăcere sunetele produse de ceilalți. Și, cu toate că mă face să mă simt caldă și pe cât de normală voi putea vreodată să fiu, nu pot să gândesc decât că nu e nimic normal în toată treaba asta.

Mă așez pe unul dintre scaunele din hol și îmi aranjez de jur-împrejur fusta, urmărind lumânările de apă plutind și schimbându-și culoarea în timp ce alunecă de-a lungul suprafeței strălucitoare a piscinei. Și sunt atât de pierdută în gândurile mele și în priveliștea din fața mea, că, pentru moment, nu îl văd pe Damen apărând.

– Hei.

Îmi zâmbește.

Și, când îl privesc, întregul corp mi se încălzește.

– Este o petrecere minunată. Îmi pare bine că am venit. Se așază lângă mine în timp ce eu privesc îndelung, drept în față, conștientă că își bate joc de mine, însă fiind prea agitată pentru a-i răspunde. Ești o Maria reușită, spune el, degetul lui bătând ușurel pana neagră și lungă pe care mi-am prins-o în perucă în ultimul moment.

Îmi strâng buzele, simțindu-mă nerăbdătoare, agitată, tentată să dispar. Apoi, respir adânc, mă relaxez și las lucrurile în voia lor. Îmi permit să fac asta puțin – chiar dacă numai pentru o noapte.

– Iar tu ești un conte Fersen reușit, spun în cele din urmă.

– Te rog, spune-mi Axel.

Râde.

– Ți-au cerut bani în plus pentru gaura făcută de molie? întreb eu, dând din cap spre punctul ros aproape de umărul său, alegând totuși să nu aduc vorba despre mirosul de învechit.

Mă privește cu ochii ațintiți asupra mea când spune:

– Asta nu e o gaură de molie. Asta e produsă de un foc de artilerie, un adevărat „foc aproape ratat", cum se spune.

– Ei bine, dacă-mi amintesc eu cum trebuie, în această scenă anume urmăreai o brunetă.

Îl privesc, reamintindu-mi de perioada când flirtam, invocând-o pe fata care obișnuiam să fiu.

– Asta a fost o rescriere de ultim moment. Zâmbește. Nu ai primit noul scenariu?

Îmi ridic picioarele și zâmbesc, gândindu-mă cât de frumos e să cedez în cele din urmă, să mă comport ca o fată normală, cu o pasiune normală, la fel ca toată lumea.

– Și în această versiune nouă suntem doar noi doi. Și tu, Maria, de data asta, rămâi cu căpșorul tău frumos pe umeri. Își ridică mâna și își plimbă vârful degetului arătător de-a lungul gâtului meu, lăsând o dâră de sfârâială caldă și minunată în timp ce degetul ajunge la urechea mea. De ce nu te-ai așezat la coadă, ca să-ți ghicească? șoptește el, degetul său rătăcind de-a lungul fălcii, a obrazului, trasând curbura urechii mele, iar buzele sale apropiindu-se atât de tare, că respirațiile ni se întâlnesc și se contopesc.

Ridic din umeri și îmi strâng buzele dorindu-mi să tacă odată și să mă sărute.

– Ești cumva sceptică?

– Nu... e doar... nu știu, murmur eu atât de frustrată că sunt tentată să urlu.

„De ce insistă să vorbim? Nu își dă seama că asta ar putea fi ultima mea șansă de a avea o experiență normală de băiat-fată? Că o oportunitate ca asta ar putea să nu se mai ivească vreodată?"

– Cum se face că tu nu ești la coadă? întreb eu fără să mai încerc să-mi ascund frustrarea.

– Pierdere de timp. Râde. Nu este posibil să poți citi minți sau să prezici viitorul, *corect?*

Îmi mut privirea spre piscină, clipind către lumânările plutitoare care nu numai că s-au transformat în roz, dar formează o inimă.

– Ți-am produs vreo supărare? întreabă el, degetele sale cuprinzându-mi bărbia, întorcându-mi fața spre a sa.

Și ăsta e alt lucru ciudat. Uneori vorbește un limbaj californian, la fel ca toată lumea de aici, și alteori, de parcă tocmai a pășit din paginile cărții *La răscruce de vânturi*.

– Nu. Nu mi-ai produs nici o *supărare*, spun eu râzând în ciuda voinței mele.

– Ce e atât de amuzant? întreabă el, degetele sale alunecând pe sub bretonul meu, căutând cicatricea de pe fruntea mea și făcându-mă să mă trag înapoi. De unde ai asta? întreabă el retrăgându-și mâna, privindu-mă cu atâta căldură și sinceritate că aproape mă confesez.

Dar nu o fac. Deoarece este singura noapte din an când sunt altcineva. Când mă prefac că nu sunt responsabilă pentru sfârșitul a tot ceea ce-mi era drag. În noapte asta voi flirta, mă voi juca și voi lua decizii nechibzuite pe care, cel mai probabil, voi ajunge să le regret. Deoarece în noaptea asta nu mai sunt Ever, ci Maria. Și, dacă el e vreun conte Fersen, o să tacă și o să mă sărute.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spun eu clipind către lumânările plutitoare care acum sunt roșii și formează o lalea.

– Despre ce dorești să vorbim? șoptește el privindu-mă pătrunzător cu acei ochi ca două lacuri adânci în care eu mă pierd.

– Nu vreau să vorbesc, șoptesc eu ținându-mi respirația în timp ce buzele sale le întâlnesc pe ale mele.

Treisprezece

Dacă am crezut că vocea sa e superbă în felul în care mă încleștează în tăcerea ei, dacă am crezut că atingerea sa este incredibilă în felul în care îmi aduce la viață pielea, ei bine, felul în care sărută este nepământean. Și, cu toate că nu sunt chiar o expertă, sărutând numai câțiva băieți înainte, totuși pot să pariez că un sărut ca acesta, un sărut atât de desăvârșit și extraordinar, este ceva ce se întâmplă numai o dată în viață.

Și, când se trage înapoi și mă privește adânc în ochi, îi închid pe ai mei din nou, îl apuc de revere și îl aduc înapoi spre mine.

Până ce Haven zice:

– Doamne, v-am căutat peste tot. Ar fi trebuit să știu că vă ascundeați aici.

Mă dau înapoi îngrozită să fiu prinsă asupra faptului, nu cu mult după ce am jurat că nici măcar nu-l plac.

– Noi doar ne...

Haven își ridică mâna și mă oprește.

– Te rog! Scutește-mă de detalii! Voiam doar să te anunț că eu și Evangeline plecăm.

– Deja? spun eu întrebându-mă de cât timp eram aici.

– Mda, prietena mea Drina s-a oprit pe-aici, ne duce la o altă petrecere. Și voi sunteți invitați dacă vreți să mergeți – cu toate că păreți destul de ocupați.

Zâmbește ironică.

– Drina? spune Damen ridicându-se atât de brusc, că imaginea corpului său devine neclară.

– O cunoști? întreabă Haven, dar deja Damen a dispărut, mișcându-se atât de repede că trebuie să fugim ca să ținem pasul cu el.

Alerg în spatele lui Haven, nerăbdătoare să o prind, disperată să-i explic, însă, când ajungem la ușile franțuzești și o apuc de umăr, mă umplu de atâta întunecime, atâta disperare și furie copleșitoare, că pur și simplu cuvintele îmi îngheață pe limbă.

Apoi, ea se trage într-o parte și privește sfidătoare peste umăr, spunând:

– Ți-am zis că ești varză la capitolul minciună, înainte să-și continue drumul.

Respir adânc și o urmez îndeaproape, prin bucătărie, prin camera de lucru, croindu-mi drum spre ușă, ochii fiindu-mi fixați asupra capului lui Damen, dându-mi seama că se mișcă atât de repede și sigur ca și cum ar ști unde să o găsească. Și, de îndată ce ajunge în foaier, îngheț când îi văd împreună – el în splendoarea sa de secol XVIII, ea îmbrăcată ca o Maria Antoaneta atât de bogată, atât de drăguță, atât de splendidă, încât eu par un nimic pe lângă ea.

– Iar tu trebuie să fii...

Își ridică bărbia în timp ce privirea sa aterizează asupra mea, ochii ca două sfere strălucitoare de un verde smarald profund.

– Ever, murmur eu privindu-i peruca blondă, pielea perfectă și catifelată, dezordinea de perle de la gât, în timp ce buzele sale roz, perfecte, lasă să se întrezărească niște dinți atât de albi, că nici nu par a fi reali.

Mă întorc spre Damen, sperând ca el să poată explica, să-mi dea o explicație logică pentru faptul că roșcata de la St. Regis a ajuns în foaierul meu. Dar el e prea ocupat să se holbeze la ea pentru a-și da seama măcar de existența mea.

– Ce faci aici? întreabă el, vocea sa fiindu-i aproape o șoaptă.

– Haven m-a invitat.

Zâmbește.

Și, pe măsură ce mă uit de la ea la el, corpul îmi este cuprins de un fior rece și apăsător.

– Cum de vă cunoașteți? întreb eu observând cum întreg comportamentul lui Damen s-a schimbat dintr-odată devenind rece, înghețat și distant – un nor întunecat acolo unde de obicei se afla soarele.

– Ne-am întâlnit la Nocturna, spune Drina, privind țintă către mine. Acum, ne îndreptăm într-acolo. Sper că nu te superi că o fur, nu?

Îmi mijesc ochii, ignorând spasmul din inima mea, junghiul din stomac, în timp ce mă lupt să citesc ceva din mintea ei. Însă gândurile ei sunt inaccesibile, complet sigilate și nici măcar nu are aură.

– O, proasta de mine, te refereai la mine și la Damen, nu-i așa? Râde, ochii ei privindu-mi costumul încet, de sus până jos, înainte să se fixeze din nou în ai mei. Văzând că nu răspund, clatină din cap când spune: Ne cunoaștem din New Mexico.

Doar când ea rostește „New Mexico", Damen zice:

– New Orleans.

Iar asta o face pe Drina să râdă enervată.

– Haide, să spunem că ne cunoaștem de mult. Dă din cap întinzând o mână spre mâneca mea, degetele ei umblând pe marginea ei înainte să ajungă pe încheietura mâinii mele. Minunată rochie, spune ea strângându-mă cu putere. Ai făcut-o singură?

Îmi retrag brațul nu din cauza șocului de a fi luată în batjocură, ci din pricina răcelii degetelor ei, zgâriatului rigid al unghiilor sale ascuțite și reci care-mi îngheață pielea și-mi revarsă ace de gheață prin vene.

– Nu e cea mai tare? spune Haven privind lung la Drina cu un fel de venerație pe care de obicei o rezervă pentru vampiri, rockeri gotici și Damen.

În timp ce Evangeline stă lângă ea dându-și ochii peste cap și privindu-și ceasul.

– Trebuie să plecăm chiar acum dacă vrem să ajungem la Nocturna până la miezul nopții, spune Evangeline.

– Ești bine-venită să ni te alături. Drina zâmbește. Limuzina-i mare.

Și, când o privesc pe Haven, o aud gândind: „Spune nu, spune nu, te rog, spune nu!"

Drina se uită undeva între mine și Damen.

– Șoferul așteaptă, cântă ea.

Mă întorc spre el, inima mea prăbușindu-se când văd ce bătălie se dă în mintea lui. Apoi, îmi dreg vocea și mă forțez să zic:

– Poți să te duci dacă vrei. Dar eu trebuie să rămân. Nu pot să-mi abandonez practic propria petrecere.

Apoi, râd, încercând să par liniștită și degajată, când adevărul e că abia pot respira.

Drina privește între noi, sprâncenele arcuite, fața arogantă, trădând doar o foarte scurtă licărire a șocului că Damen clatină din cap și mă ia pe mine de mână în loc să o ia pe ea.

– Mi-a părut atât de bine să te întâlnesc, Ever, spune Drina, făcând o pauză înainte să se urce în limuzină. Cu toate că, sunt sigură, ne vom întâlni din nou.

Privesc în timp ce ei pleacă de pe alee și ajung pe stradă, apoi mă întorc spre Damen și zic:

– În regulă, pe cine trebuie să mă aștept să mai vină? Stacia, Honor și Craig?

Și în clipa în care am rostit aceste cuvinte, mi-e rușine, pentru că am scos la iveală tipul de persoană care sunt – meschină, geloasă și patetică. Nu că aș putea fi altfel. Așa că, nu ar trebui să fiu surprinsă.

Damen e un fustangiu. Pur și simplu.

În seara asta însă se întâmplă să fie rândul meu.

– Ever, spune el, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

Și, tocmai când vreau să-l îndepărtez, nedorind să-i ascult scuzele, mă privește și zice:

– Probabil că ar trebui să plec și eu.

Îi caut privirea, mintea mea acceptând un adevăr pe care inima mai degrabă l-ar refuza, știind că e mai mult decât ceea ce a spus, cuvinte pe care nu le-a mai adăugat: „Ar trebui să plec și eu... ca să o ajung din urmă".

– OK, mersi că ai venit, zic în cele din urmă, părând nu o iubită în devenire, ci o chelneriță după o tură deosebit de lungă.

Însă el zâmbește, scoțând pana din spatele perucii mele, trecându-mi-o de-a lungul gâtului, atingându-mi nasul cu vârful ei în timp ce spune:

– Suvenir?

Și abia dacă am avut vreo șansă să-i răspund înainte să-l văd suit în mașină și plecând.

Mă prăbușesc pe trepte, cu capul în mâini, peruca atârnând dezordonat, dorindu-mi să pot dispărea, să mă întorc în timp și să o pot lua de la zero. Știind că nu ar fi trebuit niciodată să-i permit să mă sărute, că nu ar fi trebuit să-l invit înăuntru...

– Aici erai! exclamă Sabine, apucându-mă de mână și ridicându-mă în picioare. Te-am căutat peste tot. Ava a fost de acord să mai stea ca să apuce să-ți ghicească și ție.

– Dar nu vreau să-mi ghicească, îi spun, nedorindu-mi s-o jignesc, în același timp nedorindu-mi să mi se întâmple una ca asta.

Tot ce vreau este să mă duc în camera mea, să-mi scot peruca și să mă cufund într-un somn lung și fără vise.

Însă Sabine a fost sufletul petrecerii, ceea ce înseamnă că e prea ametită să mă mai asculte. Așa că mă apucă de mână și mă conduce în camera de lucru unde ne așteaptă Ava.

– Bună, Ever.

Ava zâmbește în vreme ce mă prăbușesc pe scaun, strâng tare masa și aștept ca energia în stare de ebrietate a lui Sabine să se evapore.

– Nu te grăbi.

Îmi zâmbește.

Mă holbez la cărțile de tarot întinse în fața mea.

– Hm, n-am nimic cu tine, dar nu vreau să-mi ghicești, spun eu, întâlnindu-i ochii înainte să-mi mut privirea.

– Atunci, nu o să-ți ghicesc. Ridică din umeri, adunând cărțile și începând să le amestece. Ce-ai zice dacă ne prefacem, doar ca să o facem fericită pe mătușa ta? Își face griji pentru tine. Se tot întreabă dacă face ceea ce trebuie – dacă îți acordă suficientă libertate, dacă îți acordă prea multă libertate. Mă privește. Ce crezi?

Ridic din umeri și-mi dau ochii peste cap. N-aș numi-o chiar revelație.

– Să știi că se mărită.

Îmi ridic privirea, luată prin surprindere, ochii mei întâlnindu-i pe ai ei.

– Dar nu azi. Râde. Nici mâine. Așa că, nu te îngrijora.

– De ce aș face-o? Îmi schimb poziția pe scaun, privind-o cum înjumătățește pachetul de cărți înainte să-l împrăștie într-un semicerc. Vreau ca Sabine să fie fericită și, dacă asta înseamnă să...

– Adevărat. Dar ai avut parte de atâtea schimbări în anul ce a trecut, nu-i așa? Schimbări cărora încă încerci să te adaptezi. Nu-i ușor, am dreptate?

Mă privește lung.

Dar eu nu-i răspund. De ce aș face-o? Încă nu a spus nimic care să zguduie pământul sau ceva pe-aproape de adevăr. Viața e plină de schimbări, mare scofală. Vreau să zic, nu ăsta-i scopul? Să crești și să te schimbi și să continui să îți trăiești viața. În plus, nu e ca și cum Sabine ar fi o enigmă. Nu e chiar atât de complexă sau greu de descifrat.

– Așadar, cum te descurci cu harul tău? întreabă Ava întorcând câteva cărți, în timp ce le lasă pe altele cu fața în jos.

– Cu *ce?*

O privesc pătrunzător, întrebându-mă cât știe în realitate.

– Harul de medium.

Îmi zâmbește, clătinând din cap de parcă ar fi un fapt.

– Nu știu despre ce vorbești. Îmi strâng buzele și mă uit în jurul încăperii, privindu-l pe Miles și pe Eric dansând cu Sabine și cu partenerul său și, neștiută de ei, pe Riley.

– E greu la început. Clatină din cap. Crede-mă, știu. Am fost prima care a știut de moartea bunicii mele. A venit chiar în camera mea, a stat la capătul patului și mi-a făcut cu mâna rămas-bun. Aveam doar patru ani atunci, așa că-ți poți imagina cum au reacționat părinții mei când am dat fuga în bucătărie să le spun. Dă din cap și râde. Dar tu înțelegi, fiindcă și tu îi vezi, nu?

Mă holbez la cărți, cu mâinile împreunate, fără să scot vreun cuvânt.

– Poate fi atât de copleșitor, te izolează atât de mult! Dar nu trebuie să fie așa. Nu trebuie să te ascunzi sub o glugă, omorându-ți timpanele cu o muzică oribilă, care nici măcar nu îți place. Există metode de a te descurca cu asta, iar eu aș fi fericită să te învăț, deoarece, Ever, nu trebuie să trăiești așa.

Apuc marginea mesei și mă ridic de pe scaun, simțindu-mi picioarele nesigure, iar stomacul pe care să se revolte. Femeia asta e nebună dacă ea crede că ceea ce am eu e un *har.* Știu mai bine. Știu că e o altă pedeapsă pentru tot ceea ce am făcut, tot ceea ce am provocat. Este povara mea proprie și personală și tot ce trebuie să fac este să mă descurc cu ea.

– Nu știu despre ce vorbești, spun în cele din urmă.

Însă ea doar clatină din cap și împinge cartea de vizită spre mine.

– Când ești pregătită, mă poți contacta.

Iau cartea de vizită, însă numai deoarece Sabine ne urmărește din cealaltă parte a încăperii și nu vreau să par nepoliticoasă. Apoi, o împăturesc în palmă, transformând-o furioasă într-o mingiuță în timp ce întreb, nerăbdătoare să dispar:

– Am terminat?

– Încă un lucru. Își bagă pachetul într-o cutie maro de piele. Sunt îngrijorată în privința surioarei tale. Cred că e timpul să treacă dincolo, ce zici?

Mă uit la ea cum stă acolo atât de atoateștiutoare și îngâmfată, judecându-mi viața când nici măcar nu mă cunoaște.

– Ca să știi și tu, Riley *a trecut dincolo!* E moartă! șoptesc eu, lăsând cartea de vizită mototolită să cadă pe masă, fără să-mi mai pese dacă vede cineva.

Însă ea pur și simplu zâmbește și spune:

– Cred că știi la ce mă refer.

Paisprezece

În acea noapte, mult după ce petrecerea s-a terminat și toți musafirii noștri au plecat, stăteam în pat gândindu-mă la Ava, la ceea ce a spus despre Riley și că eu eram cea care trebuia învinovățită. Cred că mereu am presupus că Riley *chiar a trecut dincolo* și mă vizitează când are chef. De vreme ce nu îi cer eu să vină pe aici tot timpul, e doar ceva ce alege ea să facă. Și, când nu e cu mine, ei bine, bănuiesc că rătăcește pe undeva prin rai. Și, cu toate că știu că Ava pur și simplu încearcă să dea o mână de ajutor, oferindu-se să fie ceva de genul sora-medium-mai-mare, ceea ce ea nu-și dă seama este că nu vreau nici un fel de ajutor. Că eu, cu toate că tânjesc să fiu normală din nou, să mă întorc la perioada de dinainte când lucrurile erau obișnuite, știu totuși că asta mi-e pedeapsa. Acest *har* oribil este ceea ce merit pentru tot răul pe care l-am produs, pentru viețile pe care le-am făcut să piară. Iar acum trebuie doar să trăiesc cu asta... și să încerc să nu mai rănesc pe altcineva.

Când, în cele din urmă, am reușit să adorm, l-am visat pe Damen. Și totul la el se simțea atât de puternic, atât de intens, atât de insistent, încât m-am gândit că era adevărat. Însă dimineață, tot ceea ce-mi mai rămăseseră erau doar bucăți fragmentate, imagini schimbătoare fără un început sau un sfârșit. Singura parte pe care mi-o puteam aminti cu claritate era că noi doi fugeam printr-un

canion bătut de vânturi – fugeam către ceva ce nu puteam distinge limpede.

– Care-i problema ta? De ce ești atât de țâfnoasă? întreabă Riley, așezată pe marginea patului meu, îmbrăcată într-un costum de Zorro identic cu cel pe care Eric l-a purtat la petrecere.

– Halloweenul s-a terminat, spun eu holbându-mă la biciul din piele neagră pe care îl izbește de podea.

– Ca să vezi. Se strâmbă și continuă să pedepsească mocheta. Mi-a plăcut costumul, mare scofală. Mă gândesc să mă costumez în fiecare zi.

Mă înclin spre oglindă, îmi pun în urechi cerceii cu diamant și-mi prind părul într-o coadă de cal.

– Nu pot să cred că încă te mai îmbraci în felul ăsta, zice ea strâmbându-și nasul dezgustată. Credeam că ți-ai tras un iubit. Dă drumul biciului și îmi apucă iPod-ul, degetele alunecând pe rotiță în timp ce se uită prin lista cu cântece.

Mă întorc întrebându-mă ce a văzut mai exact.

– A-*lo?* La petrecere? Lângă piscină? Sau a fost doar o aventură de-o noapte?

Mă uit fix la ea, fața devenindu-mi roșie.

– Ce știi tu despre aventuri de-o noapte? Ai doar doisprezece ani! Și de ce dracu' mă spionezi?

Își dă ochii peste cap.

– Te rog, de parcă mi-aș pierde vremea spionându-te când am lucruri mai bune de văzut. Ca să știi și tu, pur și simplu s-a întâmplat să ies afară în același moment în care ți-ai băgat adânc limba în gâtul băiatului ăla, Damen. Și, crede-mă, mi-aș fi dorit să *nu* fi văzut asta.

Clatin din cap și scotocesc prin dulap, transferându-mi asupra hanoracelor enervarea pricinuită de Riley.

– Mda, bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu mi-e deloc iubit. Nu am mai vorbit cu el de-atunci, spun eu enervându-mă pe

stomacul care tocmai mi s-a strâns când am spus asta. Apoi, apuc un hanorac gri curat și mi-l trag peste cap, distrugând complet coada de cal pe care tocmai mi-am făcut-o.

– Pot să-l spionez, dacă vrei. Sau să-l bântui.

Îmi zâmbește.

Mă uit la ea și oftez. O parte din mine vrea să i se confesez, pe când cealaltă știe că e vremea să trec peste, să-mi văd de viață și să uit că asta s-a întâmplat vreodată.

– Nu te băga, OK? rostesc în cele din urmă. Aș dori o singură experiență normală de liceană, se poate?

– E alegerea ta. Ridică din umeri dându-mi iPod-ul. Însă, doar ca să știi și tu, Brandon e din nou singur.

Apuc un vraf de cărți și le vâr în rucsac, uimită cum acea bucățică de știre nu mă face să mă simt nici măcar un pic mai bine.

– Da, Rachel l-a abandonat de Halloween când l-a prins făcându-și de cap cu un iepuraș *Playboy*. Numai că nu era chiar un iepuraș *Playboy*, era doar Heather Watson îmbrăcată așa.

– Pe bune? spun eu cu gura căscată. Heather Watson? Glumești.

Încerc să-mi imaginez asta, dar nu reușesc.

– Pe cuvânt de onoare. Ar trebui să o vezi, a slăbit zece kilograme, a renunțat la basma, și-a îndreptat părul și pare o cu totul o altă persoană. Din păcate, se comportă exact ca înainte. E ceva de genul, ei bine, știi tu, un *C* cu o *urvă*, șoptește ea începând din nou să maltrateze mocheta cu biciul în timp ce las știrea bizară să se așeze.

– Știi, nu ar trebui să spionezi oamenii, spun eu, mai mult din cauză că m-a spionat pe mine, nu că i-a spionat pe vechii mei prieteni. E destul de nepoliticos, nu crezi?

Îmi ridic rucsacul pe umăr și mă îndrept spre ușă.

Riley râde.

– Nu fi ridicolă! E bine să fii la curent cu ce li se întâmplă oamenilor cu care ai avut de-a face.

– Vii? întreb eu întorcându-mă nerăbdătoare.

– Da, și mă abonez să stau în față! zice ea, prelingându-se pe lângă mine, sărind pe marginea balustradei, pelerina ei neagră de Zorro fluturând în aer în timp ce se lasă să alunece la vale.

Când ajung acasă la Miles, el e deja afară, butonând Sidekickul.

– Doar–o–secundă–OK, am terminat! Se urcă pe locul din dreapta șoferului și mă privește fix și de aproape. Acum spune-mi *totul!* De la început până la sfârșit. Vreau toate detaliile murdare, să nu lași nimic pe dinafară!

– Despre ce vorbești?

Ies de pe aleea sa și intru pe stradă, aruncând o privire de atenționare spre Riley care stă cocoțată pe genunchiul său, suflându-i în față și râzând când el încearcă să regleze aerul condiționat.

Miles mă privește și clatină din cap.

– A-*lo?* Damen? Am auzit că voi doi ați flirtat sub lumina lunii, v-ați făcut de cap lângă piscină, sub argintiul lunii...

– Unde vrei să ajungi cu asta? întreb, cu toate că deja știu, însă sperând că există vreo cale de a-l opri.

– Ascultă, am auzit totul, așa că să nu-ți treacă prin gând să negi. Și te-aș fi sunat ieri, însă tata mi-a confiscat telefonul și m-a târât la o cușcă de batting[1], ca să mă vadă mișcându-mă ca o fată. Râde. Ar fi trebuit să mă vezi, am dat-o-n bară complet, iar el a fost *îngrozit!* Asta o să-l învețe minte. Dar să revenim la tine. Haide, dezvăluirea începe acum. Spune-mi totul, zice el întorcându-se spre mine și dând din cap nerăbdător. A fost atât de superb cum am visat cu toții că va fi?

Ridic din umeri privind-o pe Riley și avertizând-o din ochi ori să înceteze, ori să dispară.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, rostesc în cele din urmă. Dar nu e nimic de povestit.

---

[1] *Batting cage* este o cușcă închisă unde jucătorii de baseball își pot îmbunătăți îndemânarea de batter (cel care lovește mingea cu bâta). (n.tr.)

– Eu n-am auzit asta. Haven a spus...

Îmi strâng buzele și clatin din cap. Doar din cauză că deja știu ce a zis Haven nu înseamnă că vreau să aud asta spusă cu voce tare. Așa că i-o retez:

– OK, în regulă, ne-am sărutat. Doar o dată. Îl simt privindu-mă cu sprâncenele ridicate, buzele arcuite suspicios. Poate de două ori. Nu știu, nu am numărat, murmur eu, râzând ca o actriță amatoare cu fața roșie, palme transpirate și ochi pișicheri, sperând că nu își dă seama. Deoarece adevărul e că am rememorat acel sărut de atâtea ori, că mi-e tatuat pe creier.

– *Și?* întrebă el, nerăbdător să afle mai mult.

– *Și*... nimic, spun eu, ușurată când mă uit spre el și observ că Riley a plecat.

– Nu te-a sunat? Nici mesaj? Sau e-mail? Sau să treacă pe la tine? icnește Miles, în mod clar supărat, întrebându-se ce înseamnă asta nu numai pentru mine, dar și pentru viitorul întregului nostru grup.

Clatin din cap și privesc drept înainte, enervată pe mine însămi pentru că nu m-am descurcat mai bine cu toată treaba asta, urând felul în care gâtul mi se strânge în timp ce ochii încep să mă usture.

– Dar el ce a *spus?* Când a plecat de la petrecere, mă refer? Care au fost ultimele sale cuvinte? întreabă Miles hotărât să găsească o rază de speranță în acest peisaj aspru și mohorât.

Cotesc la semafor, reamintindu-mi cum ne-am spus la revedere în pragul ușii într-un mod ciudat și brusc. Apoi, mă întorc spre Miles, înghit în sec și spun:

– A spus: „Suvenir"?

Și, în momentul în care am spus asta, știu că e un semn cu adevărat rău.

Nimeni nu ia un suvenir dintr-un loc pe care plănuiește să-l frecventeze.

Miles mă privește, ochii săi exprimând ceea ce buzele sale au refuzat să rostească.

– Mie-mi spui, zic eu clătinând din cap în timp ce intru în parcare.

Cu toate că sunt complet hotărâtă să nu mă gândesc la Damen, nu pot să nu mă arăt dezamăgită când ajung la ora de engleză și văd că nu-i acolo. Ceea ce, desigur, mă face să mă gândesc la el și mai mult, până ce ajung să mă legăn pe marginea obsesiei.

Vreau să zic, doar pentru că sărutul nostru a părut ceva mai mult decât o simplă pupăceală nu înseamnă că el a simțit la fel. Și doar fiindcă eu l-am simțit solid și adevărat, și extraordinar nu înseamnă că și el a simțit la fel. Deoarece, indiferent de cât de mult încerc, nu pot să-mi alung din minte imaginea lui și a Drinei stând împreună, un conte Fersen perfect și o Maria ideală. În timp ce eu am stat pe tușă, toată strălucitoare și ferchezuită, cea mai mare *mascaradă* a lumii.

Tocmai sunt pe cale să-mi pornesc iPod-ul, când Stacia și Damen intră pe ușă. Râzând și zâmbind, cu umerii aproape atingându-se, ea având în mână doi boboci albi de trandafir.

Și, când o conduce la banca ei și se îndreaptă către mine, îmi fac de lucru cu niște hârtii și mă prefac că n-am văzut.

– Bună, spune el așezându-se pe scaun. Prefăcându-se că totul e perfect normal. De parcă nu mi-a făcut ceva gen lovește și fugi cu aproximativ patruzeci și opt de ore în urmă.

Îmi sprijin obrazul în palmă și casc silit, sperând să par teribil de plictisită, obosită, doborâtă de activitățile pe care nici măcar nu ar putea să înceapă să și le imagineze, mâzgălind o bucățică de hârtie dintr-un caiet cu degete atât de tremurânde că pur și simplu creionul îmi alunecă din mână.

Mă aplec să-l iau și, când mă ridic, găsesc o lalea roșie pe bancă.

– Ce s-a întâmplat? Ai rămas fără boboci de trandafir? întreb eu răsfoind cărțile și foile, de parcă am ceva important de făcut.

– Nu ți-aș da niciodată un boboc de trandafir, spune el, ochii săi căutându-i pe ai mei.

Însă eu refuz să-i întâlnesc privirea, refuz să fiu atrasă în joculeţul său sadic. Îmi iau rucsacul şi mă prefac a căuta ceva în el, blestemând în şoaptă când descopăr că e plin cu lalele.

– Eşti în mod sigur o fată-lalea – o fată-lalea roşie.

Îmi zâmbeşte.

– Câtă fericire pe capul meu, murmur eu dând drumul rucsacului la podea, trăgându-mă spre cel mai îndepărtat colţ al scaunului, neştiind ce ar putea să însemne asta.

Până să ajung la masa noastră, sunt lac de transpiraţie. Întrebându-mă dacă Damen va fi acolo, dacă Haven va fi acolo – deoarece, cu toate că nu am văzut-o şi nici nu am vorbit cu ea de sâmbătă noapte, sunt gata să pariez că încă mă urăşte. Dar în ciuda faptului că mi-am petrecut toată ora de chimie repetând un întreg discurs în minte, în clipa în care o văd uit toate cuvintele.

– Ei bine, uite cine-i aici, spune Haven privindu-mă lung.

Mă aşez pe bancă lângă Miles care este mult prea ocupat trimiţând mesaje pentru a-şi da măcar seama de existenţa mea. Nu pot să nu mă întreb dacă nu ar trebui să încerc să-mi găsesc alţi prieteni – nu că m-ar vrea cineva.

– Tocmai îi povesteam lui Miles ceea ce a pierdut la Nocturna, numai că el e hotărât să mă ignore.

Se încruntă.

– Doar din cauză că am fost forţat să aud asta la ora de istorie şi atunci încă nu terminaseşi şi m-ai făcut să întârzii la spaniolă.

Clatină din cap şi continuă să butonezc.

Haven ridică din umeri.

– Eşti doar gelos că ai ratat totul. Apoi, privindu-mă pe mine, încearcă să-şi retragă cuvintele. Nu că petrecerea ta nu a fost mişto sau ceva de genul ăsta, chiar a fost *superfainâ.* Doar că la astălaltă m-am simţit mai în largul meu, ştii? Vreau să zic, înţelegi, nu?

Îmi şterg mărul de mânecă şi ridic din umeri, fără nici un chef să mai ascult orice altceva despre ceea ce deja ştiu în legătură cu Nocturna, *largul ei* sau Drina. Dar când, în cele din urmă, o privesc, tresar văzând că obişnuitele ei lentile galbene au fost înlocuite cu unele noi-nouţe verzi.

Un verde atât de familiar că îmi taie respiraţia.

Un verde care nu poate fi descris decât ca fiind... *ochii Drinei.*

– Ar fi trebuit să vezi, era o coadă lungă la intrare, dar, în clipa în care au văzut-o pe Drina, ne-au lăsat înăuntru. Nici măcar nu a trebuit să plătim! Nu a trebuit să plătim *nimic,* întreaga noapte a fost gratis! Am ajuns şi să dau buzna în camera ei. Stă într-un apartament superb la St. Regis până ce găseşte ceva permanent. Ar fi trebuit să vezi: priveliştc la ocean, jacuzzi, minibar, tot ce vrei! Se uită la mine cu ochii de smarald larg deschişi, aşteptând un răspuns entuziast pe care eu pur şi simplu nu i-l pot oferi.

Îmi strâng buzele şi o analizez, observând că tuşul de la ochi e mult mai fin, asemănător cu al Drinei, şi că rujul ei de culoarea sângelui a fost înlocuit cu unul mai deschis, mai roz, nuanţa Drinei. Până şi părul ei, care era îndreptat de când o cunosc eu, e acum moale şi ondulat, şi aranjat ca al Drinei. Iar rochia ei mulată, mătăsoasă şi vintage este ceva ce ar purta Drina.

– Aşadar, unde-i Damen?

Haven mă priveşte de parcă ar trebui să ştiu.

Iau o îmbucătură din măr şi ridic din umeri.

– Ce s-a întâmplat? Credeam că v-aţi făcut de cap? întreabă ea, refuzând să renunţe.

Şi, înainte să-i pot răspunde, Miles îşi ridică privirea de la Sidekick şi îi aruncă *privirea* care s-ar traduce direct: „Fiţi atenţi, voi ce intraţi aici[1]".

[1] Parafrază după celebrul îndemn aflat deasupra intrării în infernul lui Dante Alighieri din *Divina Comedie:* „Lasciate ogni speranza, voi che entrate qui" (Lăsaţi orice speranţă, voi ce intraţi aici). (n.tr.)

Îl privește lung pe Miles, apoi pe mine, după care clatină din cap și oftează.

– Mă rog. Vreau doar să știi că nu mai sunt supărată, așa că nu-ți face griji, bine? Și îmi cer scuze dacă m-am purtat cam ciudat cu tine. Ridică din umeri. Dar chiar nu mai am nimic nimic împotrivă. Pe bune. Pinky-swear[1].

Fără tragere de inimă îmi unesc degetul de al ei și îi citesc energia. Și sunt complet uimită să *văd* că ea chiar spune adevărul. Vreau să zic, în weekendul ăsta m-a declarat Inamicul Public Nr. 1, iar acum în mod clar nu e deranjată de asta, cu toate că nu prea pot vedea de ce.

– Haven... încep eu, întrebându-mă dacă într-adevăr ar trebui să fac, dar apoi gândindu-mă: „Oh, ce naiba, n-am nimic de pierdut".

Se uită la mine zâmbind, așteptând.

– Hm, când v-ați dus la... Nocturna, cumva... din întâmplare... ai dat peste Damen? Îmi strâng buzele și aștept, simțindu-l pe Miles că îmi aruncă o privire lungă, în vreme ce Haven efectiv se holbează la mine, în mod clar confuză. Deoarece problema e că a plecat la puțin timp după voi, așa că m-am gândit că poate...

Ea clatină din cap și ridică din umeri.

– Nu, nu l-am văzut deloc, spune ea lingând o picătură de glazură de pe buză cu vârful limbii.

Și cu toate că eu știu că nu este adevărat, mă hotărăsc că este momentul să fac o călătorie neuitată prin sistemul de grupulețe care stau la mese, în, ierarhie alfabetică, începând cu umila noastră masă *Z* și mergând către *A*. Întrebându-mă dacă îi voi descoperi pe Damen și pe Stacia jucându-se pe un câmp de boboci de trandafir sau angajându-se în vreun act sordid pe care aș prefera să nu-l văd.

[1] Pinky-swear e un gest pe care îl fac doi oameni care își unesc degetele mici de la mână după ce fac o anumită promisiune sau când jură. (n.tr.)

Dar, cu toate că acolo e mereu la fel, toată lumea folosindu-se de aceleași glume vechi, cel puțin, măcar azi, este o zi fără flori.

Bănuiesc că se datorează faptului că Damen nu e aici.

Cincisprezece

Tocmai adormisem, când Damen mă sună. Deși mi-am petrecut ultimele două zile convingându-mă pe mine însămi că nu-l plac, în clipa în care îi aud vocea, cedez.

– E târziu?

Mijesc ochii spre cifrele verzi, luminoase ale ceasului meu, care îmi confirmă că este, dar răspund:

– Nu, e în regulă.

– Dormeai?

– Aproape.

Îmi proptesc pernele de căpătâiul patului și mă sprijin de ele.

– Mă întrebam dacă aș putea să vin la tine...

Arunc din nou o privire lungă spre ceas, însă doar ca să mă conving că întrebarea sa e nebunească.

– Poate că nu e o idee așa de bună, îi spun eu, urmând o tăcere atât de lungă, încât sunt sigură că a închis.

– Îmi pare rău că nu ne-am mai văzut la prânz, spune în cele din urmă. Și la desen. Am plecat imediat după engleză.

– Hm, e OK, murmur eu, nesigură cum să-i răspund, de vreme ce noi nu suntem chiar un cuplu, nu e ca și cum ar trebui să-mi dea socoteală.

– Ești sigură că e târziu? întreabă el pe un ton profund și persuasiv. Chiar aș vrea să te văd. N-am să stau mult.

Zâmbesc, încântată de această micuță schimbare de forțe, măcar o dată să fiu eu, cea care decide și felicitându-mă în sinea mea, îi spun:

– Ne vedem mâine la engleză.

– Ce-ai zice să te duc la școală? zice el, vocea sa aproape convingându-mă să uit de Stacia, de Drina, de plecarea sa grăbită, de tot – să ștergem totul, să lăsăm în urmă tot ce s-a întâmplat, să o luăm de la zero.

Dar nu am ajuns atât de departe doar ca să renunț așa ușor. Deci mă străduiesc să rostesc:

– Eu și Miles mergem mereu împreună, împărțim mașina. Așa că o să ne vedem la ora de engleză. Și, știind că există riscul ca el să mă facă să-mi schimb decizia, închid telefonul și îi fac vânt de pe noptieră.

În următoarea dimineață, când Riley apare, se postează în fața mea și spune:

– Încă mai ești supărată?

Îmi dau ochii peste cap.

– Și ăsta ar fi un *da*.

Râde, suindu-se pe dulapul meu și lovindu-i sertarele cu tocurile.

– Așadar, în cine ești deghizată astăzi? Bag câteva cărți în rucsac și mă uit lung la corsajul ei, la fusta înfoiată și la părul castaniu lăsat în cascadă pe spate.

– Elizabeth Swann[1].

Zâmbește.

Privesc chiorâș, încercând să-mi amintesc despre cine este vorba.

– *Piraților?*

– Da-a. Își încrucișează ochii și își scoate limba. Ce mai e cu tine și cu contele Fersen?

[1] Elizabeth Swann (interpretată de actrița Keira Knightley) este un personaj din franciza *Pirații din Caraibe* a companiei Walt Disney Pictures.

Îmi pun rucsacul pe umăr și mă îndrept către ușă hotărâtă să îi ignor întrebările când o chem:

– Vii?

Clatină din cap.

– Azi nu. Am o întâlnire.

Mă sprijin de cadrul ușii și o privesc cu ochii mijiți.

– Ce vrei să spui cu „întâlnire"?

Însă ea doar clatină din cap și sare de pe dulap.

– Nu-i treaba ta.

Râde, trecând direct prin perete și dispărând.

Din moment ce Miles a întârziat, am întârziat și eu, așa că, atunci când ajungem la școală, toate locurile din parcare sunt ocupate. Excepție făcând cel mai bun și mai căutat loc.

Cel din capăt.

Cel mai apropiat de poartă.

Cel care se întâmplă să fie chiar lângă locul lui Damen.

– *Cum* ai făcut? întreabă Miles luându-și cărțile și ieșind din micuța mea mașină roșie, privindu-l pe Damen de parcă ar fi cel mai sexy act de magie din lume.

– Să fac ce? spune Damen privindu-mă.

– Să păstrezi locul. Trebuie să ajungi aici, cum să-ți zic, cu mult înainte ca anul școlar să înceapă pentru a-l avea pe ăsta.

Damen râde, ochii săi căutându-i pe ai mei. Dar eu doar dau din cap, de parcă ar fi farmacistul meu sau poștașul, nu tipul de care sunt obsedată chiar din clipa în care am pus ochii pe el.

– Clopoțelul e pe cale să sune, zic eu grăbindu-mă să intru pe poartă și îndreptându-mă spre oră, observându-l cum se mișcă atât de rapid că ajunge la ușă înaintea mea, fără să facă vreun efort vizibil.

Mă duc valvârtej spre Honor și Stacia, dând intenționat un șut genții ei când îl privește lung pe Damen și spune:

– Hei, unde mi-e bobocul de trandafir?

El, regretându-și cuvintele chiar în clipa în care le rostește, răspunde:

– Scuze, azi nu.

Se așază pe locul său și mă privește amuzat.

– Cineva se află într-o stare groaznică.

Râde.

Însă eu doar ridic din umeri și îmi pun rucsacul pe podea.

– Care-i graba? Se apleacă spre mine. Domnul Robins a rămas acasă.

Mă întorc.

– Cum de... dar mă opresc înainte să termin. Vreau să zic, cum e posibil ca Damen să știe ceea ce eu știu – că domnul Robins încă e acasă, încă mahmur, încă jelind după soția și fata care l-au părăsit recent?

– Am văzut-o pe suplinitoare în timp ce te așteptam. Zâmbește. Părea puțin rătăcită, așa că am condus-o la cancelaria profesorilor, însă părea atât de confuză, încât cel mai probabil o să ajungă la laboratorul de știință.

Și, în clipa în care spune asta, știu că e adevărat, pentru că tocmai am *văzut-o* intrând în clasa greșită, încurcând-o cu a noastră.

– Așa că, spune-mi. Ce ți-am făcut de te-ai enervat pe mine în halul ăsta?

Ridic privirea spre Stacia care îi șoptește ceva la ureche lui Honor, urmărindu-i în timp ce își clatină capetele și mă privesc dușmănos.

– Ignoră-i, sunt niște idioți, șoptește Damen, înclinându-se spre mine și punându-și mâna pe a mea. Îmi cer scuze că nu am fost prin preajmă prea mult. Am avut un vizitator; nu am putut să scap.

– Te referi la Drina? Și, în clipa în care spun asta, tresar la gândul că par atât de îngrozitoare și geloasă. Dorindu-mi să las impresia că totul este în regulă, că sunt calmă și liniștită, să mă prefac că nici măcar nu mi-am dat seama cum totul s-a schimbat din momentul în care ea

a apărut. Dar adevărul e că asta e destul de imposibil pentru mine, de vreme ce sunt în mod clar mai mult paranoică decât naivă.

– Ever... începe el.

Dar odată ce deja am început, pot foarte bine să continui.

– Ai văzut-o pe Haven în ultima vreme? E ca o Drina în miniatură. Se îmbracă la fel ca ea, se comportă ca ea, au până și aceeași culoare a ochilor. Pe bune, oprește-te cândva pe la masa de prânz și ai să vezi.

Îl privesc aspru, de parcă el ar fi responsabil, de parcă ar fi vina sa. Dar, din momentul în care ochii ni se întâlnesc, mă aflu din nou sub vraja sa, o bucată neajutorată de oțel atrasă de magnetul său irezistibil.

Respiră adânc, apoi dă din cap în timp ce spune:

– Ever, nu e ceea ce crezi.

Mă trag îndărătși îmi strâng buzele. „Nici n-ai idee ce gândesc."

– Lasă-mă să mă revanșez. Lasă-mă să te scot undeva, într-un loc special, te rog?

Simt căldura privirii sale pe pielea mea, dar nu voi risca să o întâlnesc. Vreau să-l fac să se întrebe, să se îndoiască. Vreau să trag de timp atât de mult pe cât pot.

Așa că-mi schimb poziția pe scaun, îi arunc o privire scurtă și spun:

– Vom vedea.

Când ies de la istorie, Damen așteaptă lângă ușă. Și presupunând că el doar vrea să mă conducă la masa de prânz, îi zic:

– Lasă-mă doar să-mi duc geanta la vestiar înainte să mergem într-acolo.

– Nu-i nevoie. Zâmbește, petrecându-și brațul în jurul taliei mele. Surpriza începe acum.

– Surpriza?

Și când îl privesc în ochi, întreaga lume se micșorează, până ce rămânem doar noi doi, înconjurați de nemișcare, ca și cum totul în jur încremenește.

Surâde.

– Știi tu, te duc într-un loc special – atât de special, că îmi vei uita păcatele.

– Și cum rămâne cu școala? Pur și simplu, o abandonăm restul zilei?

Îmi împreunez brațele la piept, cu toate că e numai de fațadă.

El râde și se apleacă spre mine, buzele sale atingându-mi ușor gâtul în vreme ce formează cuvântul – *Da.*

Și pe când mă retrag, sunt uimită să mă aud răspunzând „cum" în loc de „nu".

– Nici o grijă. Îmi zâmbește, strângându-mi mâna în timp ce mă conduce afară pe poartă. Vei fi mereu în siguranță cu mine.

Șaisprezece

– Disneyland?

Ies din mașina mea și îl privesc șocată. Dintre toate locurile în care am crezut că o să ajungem, ăsta nu mi-a trecut deloc prin cap.

– Am auzit că e cel mai fericit loc de pe pământ. Râde. Ai mai fost?

Clatin din cap.

– Bun, atunci îți voi fi ghid. Mă ia de braț și mă conduce spre intrare și, în timp ce rătăcim pe Main Street, încerc să mi-l imaginez venind aici înainte. El e atât de atrăgător, atât de sofisticat, atât de sexy, atât de calm – mi-e greu să mi-l închipui într-un loc unde se află Mickey Mouse.

– E cel mai bine să vii în timpul săptămânii, că nu e aglomerat, spune el, traversând strada. Haide, am să-ți arăt New Orleans, este partea mea preferată.

– Vii aici destul de des ca să ai locuri favorite? Mă opresc în mijlocul străzii și îl privesc lung. Am crezut că tocmai te-ai mutat aici.

Râde.

– Tocmai m-am mutat aici. Dar asta nu înseamnă că n-am mai fost, zice el, trăgându-mă spre Conacul Bântuit.

După Conacul Bântuit, ne îndreptăm spre călătoria *Piraților*[1] și, după ce asta s-a terminat, mă privește și-mi spune:

[1] Referire la corabia din *Pirații din Caraibe* (n.tr.)

– Deci, care-i preferata ta?

– Hm, *Piraților*. Dau din cap. Cred.

Mă privește.

– Ei bine, ambele sunt destul de faine. Ridic din umeri. Însă *Piraților* îl are pe Johnny Depp, așa că asta îi dă un avantaj care nu-i corect, nu crezi?

– Johnny Depp? Deci cu ăsta concurez eu?

Își ridică o sprânceană.

Dau din umeri privind jeanșii negri ai lui Damen, bluza neagră cu mâneci lungi și acele cizme, aspectul său fizic întrecându-l pe al oricărui actor de la Hollywood la care mă pot gândi, cu toate că n-am de gând să recunosc asta.

– Vrei să ne dăm din nou? întreabă el, ochii săi negri sclipind.

Așa că, ne ducem din nou în *Piraților*. Iar apoi ne întoarcem la Conacul Bântuit. Și, când ajungem la partea de la sfârșit, unde fantomele se agață pentru o tură de mașina ta, mă aștept oarecum să o văd pe Riley înghesuită între noi, râzând și făcând cu mâna, și mai-mutărindu-se pe-acolo. Dar, în schimb, e doar unul dintre acele filme Disney cu fantome și îmi amintesc de întâlnirea lui Riley și-mi dau seama că probabil e foarte ocupată.

După încă un tur, ajungem la masa de pe malul apei din Blue Bayou, restaurantul ce aparține călătoriei cu *Piraților*. Și, în timp ce beau ceaiul cu gheață, îl privesc și-i spun:

– OK, se întâmplă să știu că e un parc foarte mare, cu mai mult de două puncte de atracție, care n-au legătură cu pirați sau fantome.

– Și eu am auzit asta. Zâmbește luând cu furculița calamari și oferindu-mi-i mie. Mai există Misiune către Marte. Era socotită ca fiind atracția „descurcă-te dacă poți", în mare parte deoarece era foarte întuneric înăuntru.

– Mai este? întreb eu, fața colorându-mi-se în toate nuanțele de roșu când îmi dau seama cât de nerăbdătoare am părut. Nu că aș vrea să mă dau în ea. Eram doar curioasă.

El mă privește, cu o expresie în mod clar amuzată. Apoi, clatină din cap și spune:

– Nu, s-a închis acum mult timp.

– Așadar, te-ai dat în ea când aveai cât – doi ani? întreb eu luând o ciupercă umplută cu cârnați, sperând că o să-mi placă.

– Nu eu. Zâmbește. Asta a fost cu mult înaintea vremii mele.

În mod normal, aș face orice să evit un asemenea loc. Un loc atât de aglomerat de energia aleatorie a oamenilor, aurele lor luminoase, colecția lor ciudată de gânduri. Dar cu Damen e diferit, fără efort, plăcut. Deoarece, de fiecare dată când ne atingem, de fiecare dată când el vorbește e ca și cum am fi numai noi doi aici.

După prânz, hoinărim prin parc, dându-ne în toate jocurile rapide și evitându-le pe cele cu apă sau măcar pe cele în care ajungi ud leoarcă. Și, când se întunecă, el mă conduce spre Castelul Frumoasei Adormite, unde ne oprim aproape de șanțul de apă și așteptăm să înceapă artificiile.

– Așadar, sunt iertat? întreabă el, brațele sale încolăcindu-se în jurul taliei mele, dinții săi mușcându-mi gâtul, obrazul, urechea.

Izbucnirea bruscă a artificiilor, pocnetul lor bubuit păreau vagi și îndepărtate, în timp ce corpurile noastre se uneau, iar buzele ni se lipeau.

– Uite, șoptește el, îndepărtându-se de mine și arătând spre întinderea cerului nopții, un belșug de roți colorate în purpuriu, cascade aurii, fântâni argintii, crizanteme roz și, ca o cireașă pe tort, o duzină de lalele roșii.

Toate viu colorate și explozive, într-o succesiune atât de rapidă încât betonul de sub picioarele noastre vibrează.

„Stai puțin – lalele roșii?"

Îl privesc lung pe Damen, cu ochii plini de întrebări, dar el doar zâmbește și dă din cap spre cer și, cu toate că marginile se sting și se îndepărtează, amintirea este puternică, întipărită în mintea mea.

Apoi, el mă trage aproape, cu buzele lipite de urechea mea când spune:

– Spectacolul s-a terminat, doamna cea grasă a cântat[1].

– O faci pe Clopoțica grasă? râd eu în timp ce el îmi ia mâna și mă conduce către ieșire și înapoi la mașinile noastre.

Mă sui în Miata mea și mă pregătesc, zâmbind în timp ce el se apleacă la geamul meu și spune:

– Nu-ți face griji, vor mai fi zile precum aceasta. Data viitoare am să te duc la California Adventure[2].

– Am crezut că tocmai am avut parte de o aventură californiană. Râd, uimită de felul în care el mereu pare să știe ce gândesc înainte să fi avut măcar șansa să rostesc cuvintele. Va trebui să te urmez din nou?

Bag cheia în contact și pornesc motorul.

El clatină din cap.

– Eu am să te urmez pe *tine*. Zâmbește. Trebuie să mă asigur că ajungi acasă teafără.

Ies din parcare, intru pe șosea, o iau spre sud și mă îndrept către casă. Și, când mă uit în oglinda retrovizoare, nu pot să nu zâmbesc văzându-l pe Damen chiar în spatele meu.

Am un iubit!

Un iubit superb, sexy, inteligent și fermecător!

Unul care mă face să mă simt din nou normală.

Unul care mă face să uit că nu sunt.

Întind mâna spre scaunul din dreapta și scot noul meu hanorac din punga sa, trecându-mi degetele peste desenul cu Mickey Mouse aplicat pe partea din față, reamintindu-mi momentul în care Damen l-a ales pentru mine.

---

[1] Întreaga expresie: *It ain't over 'til the fat lady sings* (Spectacolul nu se termină până ce nu cântă doamna grasă). (n.tr.)

[2] Disney's California Adventure Park este un parc tematic din Anaheim, California, și face parte din *Disneyland Resort*. (n.tr.)

– Bagă de seamă că ăsta nu are glugă, spusese el, lipindu-l de mine și estimând mărimea.

– Ce vrei să spui?

Îl privisem cu ochii mijiți în oglindă, întrebându-mă dacă-i displace îmbrăcămintea la fel de mult ca lui Riley.

Dar el pur și simplu ridicase din umeri.

– Ce pot să spun? Te prefer fără glugă.

Zâmbesc amintindu-mi asta, felul în care m-a sărutat când am stat la rând să plătim, căldura, felul minunat în care buzele sale s-au unit cu ale mele...

Și, când telefonul îmi sună, privesc în oglinda retrovizoare și îl văd pe Damen ținându-l la ureche pe al lui.

– Bună, spun eu coborându-mi vocea, ca să fie mai aspră și mai adâncă.

– Las-o baltă, zice Haven. Îmi pare rău să te dezamăgesc, însă e doar neînsemnata de mine.

– Oh, ce faci? întreb eu, semnalizând încercarea mea de schimbare de bandă, ca Damen să mă poată urma.

Doar că el nu mai e.

Mă uit într-o parte și-n alta, și în oglinda retrovizoare, uitându-mă ca nebuna pe toate cele patru benzi, însă nici urmă de Damen.

– Mă asculți măcar? întreabă Haven, în mod clar enervată.

– Scuze, ce e? Ridic puțin piciorul de pe pedala de accelerație și mă uit peste umăr, căutând BMW-ul negru al lui Damen în timp ce cineva într-un camion enorm trece, claxonează și îmi face semn că sunt nebună.

– Am spus că Evangeline a dispărut!

– Cum adică „a dispărut"? întreb eu, ezitând cât de mult pot înainte să trec pe 133, Damen nezărindu-se încă nicăieri la orizont, cu toate că sunt sigură că nu m-a depășit.

– Am sunat-o pe mobil de un milion de ori și nu a răspuns.

– *Și?* zic eu, nerăbdătoare să termin această poveste cu telefonul, ca să mă pot întoarce la cazul meu de persoană dispărută.

– *Și* nu numai că nu răspunde, nu numai că nu e în apartamentul ei, însă nimeni nu a mai văzut-o de la *Halloween.*

– Ce vrei să spui? Mă uit în oglinzile laterale, în oglinda retrovizoare și arunc o privire și peste umăr, însă tot nimic. Nu a mers acasă cu voi?

Nu chiar, spune Haven cu vocea mică și chinuită de remușcări.

După încă alte două claxoane de camion și alte arătări ale degetului, renunț. Promițându-mi că, de îndată ce termin cu Haven, îl voi suna pe Damen pe mobil și voi rezolva totul.

– A-*lo?* spune ea, în mod evident, țipând. Vreau să zic, Dumnezeule, dacă ești prea ocupată ca să stai de vorbă cu mine, atunci spune. Pot oricând să-l sun pe Miles, să știi.

Respir adânc, străduindu-mă să nu-mi pierd răbdarea.

– Haven, îmi cer scuze, bine? Încerc să conduc și sunt puțin distrată. În plus, amândouă știm că Miles e încă la ora de actorie și de aceea m-ai sunat pe mine.

Trec pe ultima bandă din stânga, hotărâtă să calc accelerația și să ajung acasă cât mai repede cu putință.

– Mă rog, îngaimă ea. Oricum, nu ți-am spus asta încă, dar, ei bine, eu și Drina am cam plecat fără ea.

– *Ce* ați făcut?

– Știi tu, la Nocturna. Ea efectiv a... dispărut. Vreau să zic, ne-am uitat peste tot, dar pur și simplu nu am putut s-o găsim. Așa că ne-am gândit că poate s-a împrietenit cu cineva, ceea ce, crede-mă, nu e chiar de lepădat, iar apoi... ei bine, am cam... plecat.

– Ați lăsat-o în L.A.? *În noaptea de Halloween?* Când toți ciudații din oraș se dezlănțuie? Și în clipa în care spun asta, *văd* – ele trei într-un club întunecat și sordid, Drina ducând-o pe Haven către camera VIP ca să bea ceva, în mod intenționat ocolind-o pe Evangeline. Și, cu

toate că totul devine alb după asta, în mod sigur n-am văzut nici un băiat.

– Și noi ce trebuia să facem? Vreau să zic, nu știu dacă tu știi asta, însă ea are optsprezece ani, ceea ce înseamnă că poate să facă aproape ce dorește. În plus, Drina a spus că va sta cu ochii pe ea, dar apoi și ea a pierdut-o din vedere. Tocmai am vorbit cu ea, se simte îngrozitor.

– Drina se simte îngrozitor?

Îmi dau ochii peste cap, fiindu-mi prea greu să cred asta. Drina nu pare a fi genul care să simtă ceva, mai ales remușcare.

– Și asta ce ar trebuie să însemne? Nici măcar nu o cunoști.

Îmi strâng buzele și accelerez, pe de-o parte, deoarece știu că această porțiune a drumului nu este deocamdată supravegheată de polițiști, pe de altă parte, fiindcă vreau să fug de Haven, Drina, Evangeline și dispariția misterioasă a lui Damen, de tot, de absolut tot – cu toate că știu că nu pot.

Îmi cer scuze, murmur în cele din urmă, ridicând piciorul de pe accelerație, revenind la o viteză normală.

– Mă rog. Eu doar... mă simt atât de îngrozitor și nu știu ce să fac.

– I-ai sunat părinții? întreb eu, cu toate că tocmai am simțit răspunsul.

– Mama ei e o bețivancă, locuiește pe undeva prin Arizona, iar tatăl ei a întins-o când ea încă se afla în uter. Și, crede-mă, proprietarul ei vrea ca lucrurile ei să dispară ca să poată închiria apartamentul altcuiva. Am făcut până și o plângere la poliție, însă ei nu au părut prea îngrijorați.

Știu, spun eu, trecând farurile pe faza lungă, pentru că intrasem în zona întunecară, din canion.

– Cum adică *știi?*

– Adică, *știu* cum te simți.

Oftează.

– Unde ești? De ce nu ai venit la prânz?

– Sunt în Laguna Canyon, mă întorc acasă de la Disneyland. Damen m-a dus acolo.

Zâmbesc când îmi amintesc, cu toate că zâmbetul dispare destul de repede.

– O, Doamne, asta e *atât* de bizar! zice Haven.

Mie-mi spui, sunt eu de acord, încă neobișnuită cu ideea de a-l vedea jucându-se în Regatul Magic, cu toate că am văzut asta cu ochii mei.

Nu, vreau să zic că și Drina s-a dus acolo. Nu e amuzant? V-ați întâlnit pe-acolo?

– Hm, nu, spun eu, încercând să-mi controlez vocea în ciuda stomacului care a început să se agite, palmelor transpirate și a sentimentului copleșitor de teamă.

– Ha. Ciudat. Dar totuși, e destul de mare și aglomerat.

Râde.

– Da, da, este, zic eu. Ascultă, trebuie să închid, ne vedem mâine?

Și, înainte să poată răspunde, trag pe dreapta și parchez la bordură, căutând în lista apelurilor primite numărul lui Damen și izbind cu putere volanul când văd că e marcat ca *număr privat.*

Halal iubit! Nici măcar n-am numărul lui de telefon și nici măcar unde locuiește nu știu.

Șaptesprezece

Noaptea trecută, când Damen în cele din urmă a sunat (sau cel puțin am bănuit că era el, de vreme ce pe ecran scria „număr privat"), l-am lăsat să se ducă direct în căsuța vocală. Și în dimineața asta, în timp ce mă pregătesc de școală, îl șterg fără ca măcar să-l ascult.

– Nu ești curioasă nici măcar un pic? întreabă Riley învârtindu-se cu scaunul meu de birou, părul ei dat pe spate și costumul de *Matrix* fiind o încețoșare neagră și strălucitoare.

– Nu. Arunc o privire furioasă spre hanoracul cu Mickey Mouse care e încă în punga lui, apoi iau unul pe care *nu* mi l-a cumpărat el.

– Ei bine, ai fi putut să mă fi lăsat să-l ascult, ca să îți pot da motivul principal.

– De două ori nu.

Îmi răsucesc părul într-un coc, apoi îl înjunghii cu un creion, ca să-l țină locului.

– Ei, nu te răzbuna pe părul tău! Vreau să zic, Dumnezeule, ce ți-a făcut el? Râde. Dar văzând că nu îi răspund, mă privește și continuă: Nu te înțeleg. De ce ești mereu atât de nervoasă? Mare brânză – l-ai pierdut pe șoșca și a uitat să-ți dea numărul său de telefon. Vreau să zic, de când ai devenit atât de paranoică?

Clatin din cap și mă întorc, știind că are dreptate. Sunt nervoasă. Și paranoică. Și mult mai mult decât atât. Pur și simplu, ciudata de zi cu zi care poate fi enervată cu ușurință, care aude gânduri, vede aure și simte spirite. Dar ceea ce ea nu știe este că e mult mai mult la mijloc decât vreau cu să știe ea.

De exemplu, Drina urmărindu-ne la Disneyland.

Și cum Damen dispare mereu când ea e prin preajmă.

Mă întorc înapoi spre Riley, clătinând din cap în timp ce îi analizez costumul strălucitor.

– Cât mai ai de gând să te joci de-a Halloweenul?

Își încrucișează brațele la piept și se îmbufnează.

– Cât am eu chef.

Și, când îi văd buza de jos tremurând, mă simt cea mai ursuză persoană din lume.

– Uite, îmi pare rău, spun eu, luându-mi geanta și agățând-o de umăr, dorindu-mi ca viața să mi se așeze odată și-odată, să găsesc un fel de echilibru.

– Nu, nu îți pare. Mă privește aspru. În mod sigur, nu îți pare rău.

– Riley, chiar îmi pare rău. Și, crede-mă, nu vreau să ne certăm.

Ea clatină din cap și privește înspre tavan, lovind cu piciorul podeaua.

– Vii? Mă îndrept spre ușă, însă ea refuză să răspundă. Așa că respir adânc și spun: Haide, Riley. Știi că nu-mi permit să întârzii. Te rog, hotărăște-te odată!

Își închide ochii și dă din cap, și, când se uită la mine din nou, ochii i s-au făcut roșii.

– Nu trebuie să fiu aici, știi doar!

Pun mâna pe clanță, dorindu-mi să plec, însă știind că nu pot, nu după ce a spus asta.

– Despre ce vorbești?

– Vreau să zic, *aici!* Toate *astea!* Eu și tu. Vizitele noastre secrete. Nu *trebuie* să fac asta.

Mă holbez la ea, stomacul agitându-mi-se, dorindu-mi să o opresc, fără să mai vreau să ascult în continuare. M-am obișnuit atât de tare

cu prezența ei, că nu m-am gândit niciodată la o alternativă, că ar putea fi alt loc în care s-ar duce mai degrabă.

– Dar... am crezut că îți place să fii aici, spun eu cu o voce răgușită și pierdută care-mi trădează panica.

– Îmi *place* să fiu aici. Dar, ei bine, poate că nu e cel mai bun lucru. Poate că ar trebui să fiu în *altă* parte. Te-ai gândit vreodată la asta? Mă privește cu ochii plini de suferință și confuzi și, cu toate că acum am întârziat în mod clar la școală, nu mai pot pleca.

– Riley... eu... ce vrei să spui mai exact? întreb eu, dorindu-mi să derulez această întreagă dimineață și să o iau de la început.

– Ei bine, Ava a spus...

– *Ava?*

Ochii pur și simplu mi-au ieșit din orbite.

– Mda, știi tu, mediumul, cea de la petrecerea de Halloween? Cea care mă putea vedea?

Clatin din cap și deschid ușa, uitându-mă peste umăr când spun:

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar Ava e o impostoare. O prefăcută. O șarlatană. O mincinoasă! Nu ar trebui să asculți vreun cuvânt din ceea ce spune. E *nebună!*

Însă Riley doar ridică din umeri, cu ochii ațintiți asupra mea.

– A spus câteva lucruri interesante.

Iar vocea ei răspândește atâta durere și îngrijorare, că aș zice orice ca să termin cu asta.

– Ascultă. Arunc o privire spre coridor, cu toate că știu că Sabine nu mai e acolo. Nu vreau să aud despre Ava. Vreau să spun, dacă vrei să o vizitezi, chiar și după tot ceea ce ți-am zis, e în regulă, nu te-aș putea opri. Însă amintește-ți că Ava nu ne cunoaște. Și nu are nici un drept să ne judece sau să judece faptul că nouă ne place să fim împreună. Nu e treaba ei. E treaba *noastră*. Și, când o privesc, văd că ochii încă îi sunt larg deschiși, buza încă îi tremură, iar inima îmi cade direct pe podea.

– Chiar trebuie să plec, deci vii sau nu? șoptesc.

Nu.

Mă privește fix.

Așa că respir adânc, clatin din cap și trântesc ușa în urma mea.

De vreme ce Miles a fost îndeajuns de inteligent să nu mă aștepte, conduc spre școală singură. Și, cu toate că deja a sunat clopoțelul, Damen e acolo, așteptând lângă mașina sa, în cel de-al doilea cel mai bun loc, lângă al meu.

– Hei, spune el venind lângă mine și aplecând-se să mă sărute.

Însă eu îmi iau geanta și gonesc către poartă.

– Îmi pare rău că te-am pierdut ieri. Te-am sunat pe mobil, dar nu mi-ai răspuns.

Merge încet pe lângă mine.

Apuc barele reci de fier și trag de ele cât de tare pot. Dar, când ele nici măcar nu se clintesc, îmi închid ochii și-mi lipesc fruntea de ele, știind că e prea târziu, că e în van.

– Ai primit mesajul meu?

Dau drumul porții și mă îndrept spre secretariat, vizualizând îngrozitorul moment când voi păși înăuntru și voi fi crucificată pentru chiulul de ieri și întârziatul de azi.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el apucându-mă de mână și făcându-mi trupul să se încingă. Credeam că ne-am distrat. Credeam că ți-a plăcut.

Mă sprijin de zidul mic de cărămidă și oftez. Simțindu-mă ca o legumă, slăbită, complet fără apărare.

– Sau râdeai de mine?

Îmi strânge mâna, ochii săi implorându-mă să nu fiu supărată.

Și, tocmai când sunt pe cale să cedez, tocmai când sunt pe cale să-i înghit momeala, dau drumul mâinii sale și mă îndepărtez. Înfiorându-mă la amintirea lui Haven, a convorbirii noastre telefonice și a dispariției sale misterioase de pe șosea care trec pe lângă mine cu viteza luminii.

– Știai că și Drina a venit la Disneyland? întreb eu și, în clipa în care rostesc cuvintele, îmi dau seama cât de jalnic a părut totul. Dar, de vreme ce am spus-o, pot foarte bine să și continui: Este ceva ce ar trebui să știu? Ceva ce trebuie să-mi spui?

Îmi strâng buzele și mă aștept la ce-i mai rău.

Dar el doar mă privește fix în ochi în timp ce-mi zice:

– Nu sunt interesat de Drina. Sunt interesat doar de *tine*.

Mă holbez la pământ, vrând să cred, dorindu-mi să fie atât de ușor. Dar, când mă apucă din nou de mână, îmi dau seama că *este* ușor, deoarece toate îndoielile mele dispar.

– Iar acum urmează partea în care îmi spui că și tu simți exact la fel, spune el privindu-mă fix.

Ezit, inima bătându-mi atât de tare că sunt sigură că o pot auzi. Dar, fiindcă că fac o pauză prea lungă, momentul trece, iar el își petrece brațul în jurul taliei mele și mă conduce înapoi către poartă.

– E în regulă. Zâmbește. Acordă-ți timpul necesar. Nu e nici o grabă, nici o dată de expirare. Râde. Însă acum, hai să mergem la oră.

– Dar trebuie să trecem prin secretariat. Îl privesc cu ochii mijiți. Poarta e închisă, îți amintești?

El clatină din cap.

– Ever, poarta nu e închisă.

– Hm, scuze, dar tocmai am încercat să o deschid. E închisă, îi reamintesc.

Zâmbește.

– Vrei să mă crezi?

Mă uit la el.

– Ce te costă? Câțiva pași? Încă vreo câteva minute de întârziere?

Privesc de la el la secretariat, apoi clatin din cap și îl urmez spre poarta care, cumva, inexplicabil, e deschisă.

– Dar am văzut! Și tu ai văzut! Mă uit la el, neînțelegând cum de toate astea s-ar fi putut întâmpla. Am și tras de ele cât de tare am putut și nu s-au clintit nici măcar un milimetru.

Însă el mă sărută pe obraz și mă conduce înăuntru, râzând când spune:

– Intră. Și nu-ți face griji, domnul Robins nu e în stare să vină, iar suplinitoarea este zăpăcită. Vei fi în regulă.

– Tu nu vii? întreb eu, acel simțământ de panică și afecțiune cuibărindu-se din nou în mine.

El ridică din umeri.

– Sunt emancipat. Fac ce vreau.

– Mda, dar... Mă opresc, dându-mi seama că numărul său de telefon nu e singurul lucru pe care nu-l am. Abia îl cunosc pe tipul ăsta. Și nu pot să nu mă întreb cum de e posibil să mă facă să mă simt atât de bine, atât de normală, când totul în legătură cu el e atât de *anormal*. Și, abia după ce m-am întors, mi-am dat seama că încă nu mi-a explicat ce s-a întâmplat aseară pe șosea.

Însă, înainte să-l întreb, el e lângă mine, luându-mi mâna în timp ce spune:

– M-a sunat vecinul meu. Aspersoarele mi s-au stricat și grădina mi s-a inundat. Am încercat să îți spun, dar vorbeai la telefon, așa că nu am vrut să te deranjez.

Privesc în jos, spre mâinile noastre, una de culoarea bronzului și alta palidă, una puternică și alta fragilă, o pereche atât de improbabilă.

– Acum, du-te. Ne vedem după școală, promit.

Zâmbește, scoțând o lalea roșie de după urechea mea.

De obicei, încerc să nu mă gândesc la vechea mea viață. Încerc să nu mă gândesc la vechea mea casă, la vechii mei prieteni, la vechea mea familie, la vechea mea persoană. Și, cu toate că am devenit destul de bună în a preîntâmpina această furtună specială, recunoscând semnele – ochii usturători, respirația scurtă, sentimentul copleșitor de goliciune și disperare – înainte ca ele să mă poată copleși, câteodată pur și simplu lovește fără să avertizeze, fără să am

timp să mă pregătesc. Tot ce pot să fac când asta se întâmplă este să mă ghemuiesc și să aștept să treacă.

Ceea ce e destul de dificil în timpul orei de istorie.

Așa că, în vreme ce domnul Munoz trăncănește întruna despre Napoleon, gâtul mi se blochează, stomacul mi se strânge, iar ochii încep să mă ardă atât de tare, încât țâșnesc de pe scaun și alerg spre ușă, desigur, profesorul strigându-mă să vin înapoi, fiind imună la râsetele colegilor mei de clasă.

Mă duc după colț, orbită de lacrimi, suspinând după aer, simțindu-mi interiorul gol, curat, o cochilie goală strângându-se în ea însăși. Și, când o văd pe Stacia, e prea târziu și mă izbesc de ea cu o asemenea viteză și forță, încât ea cade la podea și-și rupe rochia.

– Ce *naiba*... Rămâne cu gura căscată când își vede picioarele julite și rochia sfâșiată, înainte să-și ridice privirea spre mine. Ai rupt-o, ciudată tâmpită ce ești!

Își trece pumnul prin gaură, arătându-mi stricăciunile.

Și, cu toate că mă simt rău pentru ceea ce s-a întâmplat, nu am timp să o ajut. Durerea e pe cale să mă mistuie și nu o pot lăsa să vadă.

Dau să trec pe lângă ea tocmai când mă apucă de mână și se luptă să se ridice, atingerea pielii ei umplându-mă cu atâta energie fioroasă, întunecată, că îmi taie respirația.

– Ca să știi și tu, rochia asta e de *firmă*. Ceea ce înseamnă că *tu* ai să o înlocuiești, spune ea, degetele ei strângându-mă atât de tare, încât mă tem să nu leșin. Și, crede-mă, nu mă opresc aici. Clatină din cap și mă privește fioros. O să îți pară atât de rău că ai dat peste mine, că îți vei dori să nu fi venit *vreodată* la școala asta.

– Așa cum ai făcut cu Kendra? spun eu, simțindu-mă brusc mai bine, stomacul începând să mi se calmeze.

Stacia slăbește strânsoarea, dar nu-mi dă drumul.

– Ai pus drogurile acelea în vestiarul ei. Ai făcut să fie exmatriculată, i-ai distrus credibilitatea pentru ca ei să te creadă pe tine, și nu pe ea, continui eu, descriind scena din mintea mea.

Îmi dă drumul la mână și face un pas înapoi, fața devenindu-i palidă în timp ce spune:

– Cine ți-a zis asta? Tu nici măcar nu erai aici când s-a întâmplat.

Ridic din umeri, știind că e adevărat, cu toate că abia contează.

– Oh, și mai am multe de zis, spun eu înaintând spre ea, propria mea furtună liniștindu-se, durerea mea copleșitoare lecuindu-se în mod miraculos la vederea fricii din ochii ei. Știu că trișezi la teste, furi de la părinții tăi, de la magazinele de haine și de la prieteni – totul e corect, după cum crezi tu. Știu că înregistrezi convorbirile telefonice ale lui Honor și ai un fișier cu toate e-mailurile și SMS-urile ei în caz că se decide să-ți întoarcă spatele. Știu că flirtezi cu tatăl ei vitreg, ceea ce, apropo, e complet dezgustător, dar, din nefericire, e și mai rău de-atât. Știu totul despre domnul Barnes... Barum? Mă rog, știi la cine mă refer, profesorul tău de istorie dintr-a noua? Cel pe care ai încercat să-l seduci? Și, când nu ți-a răspuns cu aceeași monedă, ai încercat să-l șantajezi în schimb, amenințând să-l spui directorului școlii și bietei sale soții însărcinate... Clatin din cap dezgustată, comportamentul ei fiind atât de meschin, atât de egoist, încât pare a fi ireal.

Și totuși, iat-o stând în fața mea, ochii larg deschiși, buzele tremurând, împietrită de toate secretele ei murdare pe care le-am scos la iveală. Și, în loc să mă simt rău sau vinovată pentru că am expus-o în halul ăsta, pentru că mi-am folosit *harul* în felul acesta, văzând-o pe această persoană vrednică de dispreț, această tirană egoistă care m-a batjocorit din prima zi, toată tremurând și transpirată, este mult mai încântător decât aș fi putut vreodată să-mi imaginez. Și cu greața și durerea mea care tocmai mi-au trecut, îmi zic, *ce naiba,* aș putea la fel de bine să continui.

– Ar trebui să continui? întreb eu. Deoarece, crede-mă, pot să o fac. Mai sunt o mulțime de spus, dar deja știi asta, nu-i așa?

Mă duc spre ea, eu înaintând, ea dând înapoi, nerăbdătoare să se distanțeze de mine cât de mult posibil.

– Ce ești? Un fel de vrăjitoare? șoptește ea, ochii scrutând coridorul, căutând vreun ajutor, vreo ieșire, orice ca să scape de mine.

Râd. Nu recunosc, nu neg, pur și simplu o las să se gândească de două ori înainte să se ia de mine din nou.

Dar, brusc, când se oprește, își regăsește echilibrul și mă privește în ochi când spune:

– Totuși, este cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Buzele i se transformă într-un rânjet. Și oamenii pe cine gândești că o să creadă? Pe *mine,* cea mai populară fată din liceu? Sau pe *tine,* cea mai mare ciudată care a venit vreodată la școala asta?

Are dreptate.

Arată cu degetul spre gaura din rochie, apoi clatină din cap și adaugă:

– Stai departe de mine, ciudato! Deoarece, dacă nu o faci, jur pe Dumnezeu că o să regreți.

Și, când o ia din loc, se izbește atât de tare în umărul meu, încât n-am nici o îndoială că ceea ce spus e adevărat.

Odată ajunsă la masa de prânz, încerc să nu rămân cu gura căscată, însă părul lui Haven e atât de purpuriu, că nu sunt sigură dacă ar trebui să-i spun.

– Nu încerca să te prefaci că nu vezi. E îngrozitor, știu. Râde. După ce am terminat de vorbit cu tine aseară, am încercat să-l vopsesc roșu, știi tu, acea nuanță superbă de roșu-arămiu ca a Drinei? Numai că asta e ceea ce mi-a ieșit. Apucă o șuviță și se încruntă. Arăt ca o vânătă pe băț. Dar numai pentru câteva ore o să mai fiu așa, căci, după școală, Drina mă duce la un mare salon pentru vedete pe undeva prin L.A. Știi tu, unul dintre acelea unde îți faci rezervare cu un an înainte? Doar că ea a fost în stare să mă strecoare în ultimul moment. Jur, are *atâtea* relații, este minunată.

– Unde e Miles? întreb eu, tăindu-i vorba, nedorind să mai aud vreun cuvânt despre *minunata* Drina și despre minunatele ei talente.

– Își memorează replicile. Teatrul comunității produce *Hairspray,* iar el speră să capete rolul principal.

– Rolul principal nu e pentru o fată? Îmi deschid pachetul de prânz, găsind un sendviș, un ciorchine de struguri și multe lalele.

Ridică din umeri.

– A încercat să mă convingă și pe mine, dar nu e genul meu. Așadar, unde e cel înalt, brunet și sexy, cunoscut și ca iubitul tău? întreabă ea desfăcându-și șervețelul și folosindu-l pe post de suport pentru prăjitura ei cu căpșuni.

Ridic din umeri, reamintindu-mi cum, din nou, am uitat să-i cer numărul sau măcar să aflu unde locuiește.

– Bucurându-se de beneficiile libertății, bănuiesc, spun în cele din urmă, despachetându-mi sendvișul și mușcând din el. Noutăți în legătură cu Evangeline?

Clatină din cap.

– Nu. Dar privește asta.

Își ridică mâneca, arătându-mi încheietura mâinii.

Mijesc ochii spre începutul unui tatuaj mic și rotund, o schiță vagă a unui șarpe care-și înghite coada. Și, cu toate că mai are mult până să fie complet, pentru o clipă scurtă de tot, îl văd târându-se și mișcându-se. Dar, când clipesc, este din nou imobil.

– Ce e ăla? șoptesc eu, dându-mi seama cum energia pe care acesta o emană mă umple de groază, deși nu pot să înțeleg de ce.

– Trebuia să fie o surpriză. Am să ți-l arăt când va fi gata. Zâmbește. De fapt, nici măcar nu ar fi trebuit să-ți spun. Își aranjează mâneca și se uită prin jur. Vreau să zic, am promis că nu o voi face. Bănuiesc că sunt prea entuziasmată și uneori nu sunt bună deloc la ținut secrete. În special pe ale mele.

Mă uit la ea, încercând să intru în rezonanță cu energia ei, să găsesc vreo explicație logică pentru motivul care-mi face stomacul să se simtă atât de îngrozitor, dar nu reușesc nimic.

– Cui i-ai promis? Ce se întâmplă? întreb eu, privind cum aura ei e un gri ceţos, cum marginile i se pierd şi se evaporă în jur.

Însă ea doar râde şi se preface că-şi închide fermoarul peste buze.

– Uită de asta, spune ea. Va trebui să aştepţi.

Optsprezece

Când ajung acasă, Damen mă aşteaptă pe trepte, zâmbind într-un fel care alungă norii de pe cer şi şterge orice urmă de îndoială.

– Cum ai făcut să treci de paznicul de la poartă? întreb eu, ştiind sigur că nu l-am invitat.

– Şarmul şi o maşină scumpă funcţionează tot timpul. Râde, ştergându-şi la spate pantalonii de firmă şi urmându-mă înăuntru. Aşadar, cum ţi-a fost ziua?

Ridic din umeri, ştiind că încalc cea mai fundamentală regulă dintre toate – să nu inviţi niciodată un străin înăuntru, chiar dacă străinul se presupune a fi iubitul meu.

– Ştii tu, rutina zilnică, spun în cele din urmă. Suplinitoarea a făgăduit că nu se va mai întoarce vreodată, doamna Machado m-a rugat pe *mine* să nu mă mai întorc vreodată...

Mă uit la el, tentată să mai inventez câte ceva de vreme ce, în mod clar, el nu mă ascultă. Deoarece, cu toate că dă din cap de parcă m-ar asculta, privirea sa e preocupată, distantă.

Mă îndrept spre bucătărie, îmi vâr capul în frigider şi întreb:

– Tu ce ai făcut?

Apoi ridic o sticlă de apă să i-o ofer, dar el clatină din cap şi ia o gură din băutura sa roşie.

– Am condus puţin, am făcut surfing, am aşteptat clopoţelul să sune pentru a te vedea din nou.

Zâmbește.

– Știi că ai fi putut să mergi la școală, iar apoi nu ar fi fost nevoie să mă aștepți, spun eu.

– Am să încerc să-mi reamintesc asta mâine.

Râde.

Mă sprijin de tejghea, răsucind înainte și înapoi capacul sticlei mele, agitată la gândul de a fi singură cu el în această casă mare și goală, cu atât de multe întrebări fără răspuns și fără vreo idee de unde să încep.

– Vrei să ieșim afară și să ne bălăcim în piscină? întreb în cele din urmă, gândindu-mă că aerul curat și spațiul deschis ar putea să-mi calmeze nervii.

Dar el clatină din cap și îmi ia mâna.

– Aș merge mai degrabă sus, să-ți văd dormitorul.

– De unde știi că e sus? spun, privindu-l cu ochii mijiți.

Dar el râde.

– Nu sunt mereu sus?

Ezit, oscilând între a permite ca asta să se întâmple și a găsi o manieră politicoasă de a-l evita.

Dar, când mă strânge de mână și spune: „Haide, promit să nu mușc", zâmbetul său e atât de irezistibil, atingerea atât de calmă și ispititoare, că singura mea speranță în timp ce-l duc sus este ca Riley să nu fie acolo.

În clipa în care ajungem în capul scărilor, Riley iese din camera de lucru și strigă:

– O, Doamne, îmi pare atât de rău! Chiar *nu* vreau să mă cert cu... *ups!*

Se oprește deodată și rămâne cu gura căscată, ochii larg deschiși, ca niște discuri Frisbee, săgetându-ne.

Dar eu continui să merg către camera mea de parcă nu am văzut-o, sperând că va avea bunul-simț să dispară până mai târziu. Mult mai târziu.

– Se pare că ți-ai lăsat televizorul deschis, spune Damen intrând în camera de lucru, în timp ce eu o privesc furioasă pe Riley care sare pe lângă el, privindu-l de sus în jos și ridicând două degete mari entuziaste în semn de OK.

Și, cu toate că o implor din priviri să plece, ea se așază direct pe canapea și își pune picioarele pe genunchii lui.

Intru ca o furtună în baie, furioasă pe ea că mi-a ignorat mesajul, pentru că își lungește vizita și refuză să plece, știind că e doar o chestiune de timp până va face ceva nebunesc, ceva ce nu voi putea niciodată să explic. Așa că îmi scot hanoracul și îmi desfășor activitățile de rutină, spălându-mă pe dinți cu o mână și cu cealaltă dându-mă cu roll-on la subraț, scuipând în chiuvetă înainte să-mi pun un tricou alb, curat. Apoi, renunț la coada de cal, mă dau cu un pic de balsam de buze și cu puțin parfum și intru în cameră, doar ca să o găsesc pe Riley acolo uitându-se în urechile sale.

– Haide să-ți arăt balconul, priveliștea este minunată, spun eu, nerăbdătoare să-l scap de Riley.

Dar el clatină din cap și spune:

– Mai târziu.

Bătând cu palma perna de lângă el în timp ce Riley sare în sus și chiuie.

Îl privesc stând acolo, inocent, nebănuind ce se întâmplă, crezând că are canapeaua numai pentru el, când adevărul e că înțepătura din ureche, mâncărimea genunchilor, adierea de pe gât, toate sunt pricinuite de surioara mea moartă.

– Hm, mi-am lăsat apa în baie, zic eu, privind-o tăios pe Riley și răsucindu-mă să mă duc spre baie, gândindu-mă că mă va urma dacă știe ce e bine pentru ea.

Însă Damen se ridică și spune:

– Permite-mi!

Îl privesc în timp ce el se mișcă între canapea și masă în mod sigur *evitând* picioarele lui Riley care se bălăbănesc.

Apoi, ea rămâne cu gura căscată spre mine, eu cu gura căscată la ea și următorul lucru pe care-l constat este că a dispărut.

– Poftim, spune Damen, dându-mi sticla și mișcându-se fără grijă prin spațiul prin care, cu câteva clipe în urmă, și-a făcut drum cu foarte mare grijă. Și, când îmi remarcă privirea, zâmbește și zice: Ce e?

Însă eu clatin din cap și mă holbez spre televizor, încredințându-mă că a fost o simplă coincidență. Nu se poate ca el s-o fi văzut.

– Așadar, vrei să-mi spui cum faci?

Ne aflăm afară, așezați pe șezlong, tocmai terminând de mâncat aproape o întreagă pizza, mare parte din ea fiind înfulecată de mine, de vreme ce Damen mănâncă mai mult ca un fotomodel decât ca un tip obișnuit. Adică, ciugulește un pic, mișcă mâncarea de colo-colo, ia o îmbucătură, mai ciugulește un pic, dar cel mai mult a sorbit din băutura sa.

– Ce să fac?

– *Totul!* Pe bune. Nu-ți faci niciodată temele, dar știi toate răspunsurile, iei o pensulă, o înmoi în vopsea și, voilà, ai creat un Picasso care e chiar mai bun decât Picasso! Te descurci prost la sport? Ești complet necoordonat? Haide, spune-mi!

Oftează.

– Ei bine, nu am fost nici odată foarte bun la baseball, spune el lipindu-și buzele de urechea mea. Dar sunt un jucător de fotbal de primă clasă și sunt destul de priceput la surfing, dacă pot să spun asta.

– Atunci, trebuie să fie muzica. Ești cam afon?

– Adu-mi o chitară și am să-ți cânt ceva. Sau chiar un pian, o vioară sau un saxofon.

– Atunci ce e? Haide, toată lumea are ceva la care nu se descurcă! Spune-mi și mie la ce nu ești bun.

– De ce vrei să știi? întreabă el trăgându-mă mai aproape. De ce vrei să distrugi această iluzie perfectă pe care o ai despre mine?

– Deoarece urăsc să mă simt atât de șterșă și insignifiantă în comparație cu tine. Pe bune, sunt atât de banală în atâtea feluri și pur și simplu vreau să știu că și tu dai greș la ceva. Haide, fă-mă să mă simt mai bine.

– Nu ești banală, spune el, cu nasul în părul meu, vocea sa fiind mult prea serioasă.

Însă refuz să renunț, am nevoie de ceva să continui, ceva care să-l umanizeze, chiar dacă numai puțin.

– Doar un singur lucru, te rog? Chiar dacă trebuie să mint, e pentru o cauză nobilă – stima mea de sine.

Încerc să mă întorc să-l privesc, însă el mă strânge mai tare și mă ține locului, sărutându-mi vârful urechii în timp ce șoptește:

– Chiar vrei să știi?

Încuviințez, inima bătându-mi nebunește, iar sângele pulsând electric.

– Nu sunt bun când e vorba de dragoste.

Mă holbez la șemineu, întrebându-mă ce vrea să zică cu asta. Și, cu toate că am vrut cu adevărat să-mi răspundă, asta nu înseamnă că eu chiar voiam să-mi răspundă atât de serios.

– Hm, poți să dezvolți? întreb eu, râzând agitată, nefiind sigură dacă într-adevăr vreau să aud.

Temându-mă că ar putea avea ceva de-a face cu Drina – un subiect pe care mai degrabă l-aș evita.

Se lipește de mine, respirând adânc. Și rămâne așa atât de mult, că mă întreb dacă mai are de gând să vorbească. Dar când, în cele din urmă, o face, spune:

– Pur și simplu, sfârșesc mereu... prin a dezamăgi.

Ridică din umeri, refuzând să explice mai departe.

– Dar ai doar șaptesprezece ani.

Mă retrag din brațele sale și îl privesc.

El ridică din umeri.

– Așadar, câte *dezamăgiri* ar putea să fie?

Însă, în loc să-mi răspundă, mă întoarce din nou cu spatele la el și îmi șoptește:

– Haide să înotăm.

Altă dovadă a cât de perfect este Damen – are mereu un slip în mașină.

– Hei, suntem în California, niciodată nu știi când ai nevoie de el, spune, stând pe marginea piscinei și zâmbindu-mi. Am și un costum de scafandru în mașină. Să-l aduc?

– Nu-ți pot răspunde la asta, zic eu îndreptându-mă spre capătul adânc al bazinului, aburii ridicându-se peste tot în jur. Va trebui să afli singur.

Se apropie de margine și se preface că-și bagă în piscină degetul mare de la picior.

– Fără să testezi, doar sărituri, îl dojenesc eu.

– Pot să mă arunc?

– Ghiulea, aruncat pe burtă, cum vrei tu.

Râd, urmărindu-l executând cea mai superbă săritură, înainte să țâșnească lângă mine.

– Perfect, spune el, cu părul dat pe spate, pielea udă și strălucitoare, în timp ce picături de apă îi atârnă de gene.

Și, tocmai când cred că e pe cale să mă sărute, se scufundă înapoi sub apă și înoată îndepărtându-se.

Așa că respir adânc, îmi calc în picioare mândria și îl urmez.

– Mult mai bine, zice el, ținându-mă aproape.

– Ești speriat de adâncime?

Zâmbesc, degetele abia atingând fundul piscinei.

– Mă refeream la ținuta ta. Ar trebui să te îmbraci așa mai des.

Privesc în jos la corpul meu alb în bikini albi și încerc să nu mă simt foarte nesigură în comparație cu corpul său bine lucrat și bronzat.

– În mod sigur, o îmbunătățire uriașă față de hanorace și jeanși.

Râde.

Îmi strâng buzele, nefiind sigură ce să spun.

– Dar bănuiesc că trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, *corect?*

Îi privesc fața. Ceva din felul în care a spus asta a părut că se referea la ceva mai mult, de parcă el de fapt ar ști de ce mă îmbrac așa cum o fac.

Zâmbește.

– În mod sigur te protejează de furia Staciei și a lui Honor. Ele nu sunt prea bune când vine vorba de concurat.

Îmi dă părul după ureche și îmi mângâie obrazul.

– Concurăm cumva? întreb eu, reamintindu-mi de flirt, de bobocii de trandafir, de cearta noastră de azi de la școală, amenințarea pe care sunt sigură că și-o va duce la îndeplinire.

Urmărindu-l cum mă privește pentru un moment lung, atât de lung că starea sufletească mi s-a schimbat, mă îndepărtez.

– Ever, nu a fost niciodată vreo competiție, spune el, venind după mine.

Însă eu mă scufund sub apă și înot spre scară, apucând-o și ieșind din piscină, știind că trebuie să acționez repede dacă e să spun ce am de spus, deoarece, în momentul în care se apropie, voi uita cuvintele.

– Cum e posibil să știu ceva când tu te schimbi de la o clipă la alta? întreb eu, mâinile tremurându-mi, vocea fiindu-mi nesigură, dorindu-mi să mă opresc pur și simplu, să renunț, să recuperez frumoasa după-amiază romantică pe care o aveam. Însă, știind că asta trebuia spus, în ciuda consecințelor. Vreau să zic, într-o clipă mă privești îndelung – în felul în care o faci tu – și următorul lucru pe care-l știu e Stacia e viața ta.

Îmi strâng buzele și aștept ca el să răspundă, privindu-l în timp ce iese din piscină și vine către mine, atât de superb, ud și strălucitor. Fac eforturi să respir.

– Ever, eu... Își închide ochii și oftează. Și, când îi deschide din nou, face un alt pas către mine și spune: Nu am avut niciodată intenția să te rănesc. Serios. Niciodată. Își pune brațul în jurul meu și

încearcă să mă facă să-l privesc. Și, când o fac, când în cele din urmă mușc momeala, el se uită în ochii mei și adaugă: N-am vrut niciodată să te rănesc. Și îmi cer scuze dacă tu simți că m-am jucat cu sentimentele tale. Ți-am spus că nu mă pricep la astfel de lucruri.

Îmi zâmbește, trecându-și degetele prin părul meu umed înainte să scoată o lalea roșie.

Îl privesc lung, urmărindu-i umerii puternici, pieptul bine lucrat, abdomenul plat și mâinile goale. Nici o mânecă sub care să ascundă lucruri, nici un buzunar în care să țină ceva. Doar corpul său superb pe jumătate gol, slipul din care picură apă și acea lalea tâmpită din mâna sa.

– Cum ai făcut asta? întreb eu ținându-mi respirația, știind al naibii de bine că nu a scos-o de după urechea mea.

– Ce să fac?

Îmi zâmbește, brațele sale încercuindu-mi talia, trăgându-mă mai aproape.

– Lalelele, bobocii de trandafir, toate astea? șoptesc eu încercând să ignor felul în care îi simt mâinile pe pielea mea, cum atingerea sa mă face să mă simt caldă, somnoroasă și amețită.

– E magie.

Zâmbește.

Mă retrag din îmbrățișarea sa și iau un prosop pe care mi-l strâng bine pe corp.

– De ce nu poți să fii niciodată serios? spun eu, întrebându-mă în ce m-am băgat și dacă mai am timp să mă retrag.

– Dar sunt serios, murmură el punându-și tricoul și luându-și cheile în timp ce eu tremur în prosopul rece, privind înmărmurită cum se îndreaptă spre poartă, face cu mâna peste umăr și strigă: „Sabine e acasă", înainte să dispară în noapte.

Nouăsprezece

În ziua următoare, când parchez mașina, Damen nu se află acolo. Și, în timp ce ies din mașină, îmi pun geanta pe umăr și mă îndrept spre clasă, îmi spun vorbe încurajatoare și mă pregătesc pentru ce-i mai rău.

Dar, în clipa în care ajung la sala de clasă, încremenesc. Holbându-mă ca proasta la ușa vopsită în verde, incapabilă să o deschid.

Pentru că abilitățile de medium dispar când Damen e prin preajmă, singurul lucru pe care îl pot *vedea* cu adevărat este coșmarul pe care mi-l meșteresc în cap. Cel în care Damen e cocoțat pe marginea băncii Staciei, râzând și flirtând, scoțând boboci de trandafir din toate locurile posibile, pe când cerul cade peste mine și eu mă îndrept către locul meu, licărul cald și minunat din privirea sa trecând fix pe lângă mine în timp ce el își întoarce spatele, ca să o privească pe *ea*.

Iar eu nu pot suporta asta. Pe bune că nu pot. Deoarece, cu toate că Stacia este crudă, răutăcioasă, îngrozitoare și sadică, se întâmplă ca ea să fie crudă, răutăcioasă, îngrozitoare și sadică într-un fel în care se vede clar. Fără să țină secrete, fără să ascundă mistere, răutatea ei fiind acolo, la suprafață, în mod clar afișată.

În vreme ce eu sunt opusul: paranoică, secretoasă, furișându-mă pe după ochelari de soare și un hanorac și adunând o povară atât de grea, că nimic în legătură cu mine nu e simplu.

Apuc clanța din nou, certându-mă pe mine însămi: „Asta e ridicol. Ce ai de gând să faci – să renunți la școală? Mai ai de-a face cu asta un an și jumătate, așa că nu mai face atâta caz și intră odată!"

Însă mâinile mele încep să tremure, refuzând să mă asculte, și, tocmai când sunt pe cale s-o iau la goană, în spatele meu apare un băiat care-și drege vocea și spune:

– Hm, ai de gând să o deschizi? Completându-și întrebarea în cap cu nerostita: „... ciudată tâmpită ce ești!"

Așa că respir adânc, deschid ușa și pășesc înăuntru. Simțindu-mă mult mai rău decât mi-aș fi putut vreodată imagina când văd că Damen nu e în clasă.

În clipa în care intru în zona meselor, le scrutez pe toate, căutându-l pe Damen, însă negăsindu-l, mă îndrept spre locul meu obișnuit, ajungând în același timp cu Haven.

– Ziua a șasea și nici o veste în legătură cu Evangeline, spune ea, lăsând să cadă pe masă cutia cu prăjituri și așezându-se în fața mea.

– I-ai întrebat pe membrii din grupul anonim?

Miles se așază lângă mine și scoate capacul sticlei sale de VitaminWater.

Haven își dă ochii peste cap.

– Sunt *anonimi*, Miles.

Miles își dă ochii peste cap.

– Mă referam la „mentorul" ei.

– Ei sunt numiți „sponsori". Și da, ea nu ne este de ajutor, nu a auzit nimic. Drina crede că eu mă ambalez cam tare, spun că fac din țânțar armăsar.

– Încă mai e aici? întreabă Miles privind-o lung.

Îmi mut privirea de la unul la celălalt, alertată de vocea lui Miles și așteptând mai mult. De vreme ce aproape tot ce are legătură cu Damen și Drina este interzis pentru persoanele medium, sunt la fel de curioasă ca el să aud răspunsul.

– Hm, mda, Miles, ea *locuiește* aici acum. De ce? E vreo problemă?

Își îngustează ochii.

Miles ridică din umeri și ia o înghițitură din băutura sa.

– Nici o problemă.

Cu toate că gândurile sale spun contrariul și aura sa galbenă devine întunecată și mată în timp ce în el se dă o luptă dacă să spună ceea ce vrea sau să nu spună nimic.

– Doar că... începe el.

– Doar că ce?

Îl privește fix, cu ochii mijiți și buzele strânse.

– Ei bine...

Îl privesc îndelung, gândind: *„Fă-o, Miles, spune-o! Drina este arogantă, îngrozitoare, o influență negativă, pricinuiește numai probleme. Nu ești singurul care vede asta, și eu văd, așa că, hai, spune-o – e cea mai îngrozitoare!"*

El ezită, cuvintele formându-i-se pe limbă în vreme ce eu îmi țin respirația, așteptând să le rostească. Apoi, expiră zgomotos, clatină din cap și spune:

– Las-o baltă.

Mă uit la Haven, îi văd fața înfuriată, aura înflăcărându-se, marginile strălucind și arzând peste tot prin jur, prevestind o mare izbucnire pe cale să înceapă în *trei... doi... unu...*

– Scuză-mă, Miles, dar nu am de gând să înghit asta. Dacă ai ceva de spus, spune-mi. Îl privește aspru, uitând de prăjitură, în timp ce bate cu degetele în masa din fibră de sticlă. Văzând că el nu răspunde, continuă: Fă ce vrei, Miles! Și tu, Ever! Doar pentru că nu spui nimic nu înseamnă că nu ești mai puțin vinovată.

Miles se uită la mine cu ochii larg deschiși, sprâncenele ridicate și știu că ar trebui să zic ceva, să fac ceva, să fac un spectacol întrebând de ce anume sunt eu vinovată. Dar adevărul e că deja știu. Sunt vinovată că nu o plac pe Drina. Că nu am încredere în ea. Că simt ceva dubios, ceva sinistru. Și nu mă descurc suficient de bine în a ascunde acele suspiciuni.

Haven își clatină capul și își rotește ochii, și e atât de supărată, că practic scuipă cuvintele:

– Voi nici măcar nu o cunoașteți! Și nu aveți nici un drept de a o judeca! Ca să știți și voi, eu o plac pe Drina. Și, în scurta vreme de când o cunosc, ea a fost o mult mai bună prietenă decât oricare din voi!

– Asta nu e adevărat! strigă Miles, cu ochii înflăcărați. Asta e o mare pros...

– Scuză-mă, Miles, dar *e* adevărat. Voi mă tolerați, sunteți cu mine, dar nu mă înțelegeți așa cum o face ea. Drina și cu mine suntem la fel, avem aceleași interese. Ea nu vrea în secret să mă schimb, așa cum vreți voi. Ea mă place așa cum sunt.

– Oh, de asta ți-ai schimbat întregul aspect, deoarece ea te acceptă pentru cine ești tu cu adevărat?

O privesc pe Haven cum își închide ochii și respiră încet, apoi se uită la Miles și se ridică de pe scaunul ei, adunându-și lucrurile în timp ce spune:

– Cum zici tu, Miles. Cum ziceți amândoi.

– Și acum, doamnelor și domnilor, priviți marea ieșire dramatică! Miles se încruntă. Vreau să zic, *glumești?* Tot ce am făcut a fost să întreb dacă ea mai este aici! Asta-i tot! Și tu transformi totul într-un mare tam-tam! Doamne, așază-te, găsește-ți locul fericit și calmează-te odată, vrei?

Ea clatină din cap și strânge masa cu putere, tatuajul mic și elaborat de pe încheietura mâinii fiind acum terminat, însă în continuare roșu și inflamat.

– Ce e ăla? întreb eu, privind lung spre șarpele care-și mănâncă propria coadă, știind că are un nume, că e un fel de creatură mitologică, însă uitând care anume.

– Uroborus[1].

Și, când îl freacă cu degetul, pot să jur că i-am văzut limba pâlpâind și mișcându-se.

– Ce înseamnă?

– Este un vechi simbol alchimic pentru viața eternă, creație fără distrugere, viață fără de moarte, nemurire, ceva de genul, spune Miles.

Eu și Haven îl privim lung, iar el ridică din umeri.

– Ce e? Sunt un om citit.

Apoi, mă uit la ea și spun:

– Pare infectat. Poate că ar trebui să-l vadă cineva.

Dar imediat ce am spus asta, știu că am făcut o greșeală și privesc în timp ce își trage înapoi mâneca, în timp ce aura ei strălucește și ia foc.

– Tatuajul meu e în regulă. Eu sunt în regulă. Și scuză-mă că ți-o spun, dar nu pot să nu observ că nici unul din voi nu-și face griji în legătură cu Damen care, apropo, nu mai vine la școală deloc. Vreau să zic, ce s-a întâmplat?

Miles privește la Sidekickul său, iar eu ridic din umeri. Nu că n-ar avea dreptate. Și privim în timp ce ea clatină din cap, ia cutia în care se află prăjitura și dispare.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă Miles, privind-o cum face slalom prin labirintul meselor, grăbindu-se spre nicăieri.

Însă eu doar ridic din umeri, incapabilă să-mi șterg din minte imaginea șarpelui de pe încheietura mâinii ei, cum și-a întors capul și și-a fixat ochii ca mărgelele direct spre mine.

În clipa în care ies din mașină, îl văd pe Damen sprijinindu-se de a sa, zâmbind.

---

[1] Uroborosul a fost folosit de-a lungul istoriei pentru a înfățișa multe lucruri, dar, de cele mai multe ori, el simbolizează unitatea primordială, ciclul nesfârșit al timpului și al universului. Uroborus a fost foarte important în simbolismul religios și mitologic și a fost folosit frecvent și în ilustrații alchimice. (n.tr.)

– Cum a fost la școală? întreabă el venind să-mi deschid portiera.

Ridic din umeri și mă întind după cărți.

– Ah, încă ești furioasă, spune el, urmându-mă înăuntru.

Și, cu toate că nu mă atinge, îi simt căldura pe care o emană.

– Nu sunt furioasă, bombănesc eu deschizând ușa și dând drumul rucsacului pe podea.

– Ei bine, asta e o ușurare. Deoarece am făcut o rezervare pentru doi și, dacă nu ești furioasă, atunci bănuiesc că mi te vei alătura.

Mă uit la el, ochii mei privindu-i jeanșii de culoare închisă, cizmele, și un pulover negru care poate fi doar din cașmir, întrebându-mă ce mai pune la cale acum.

Îmi scoate ochelarii și căștile din ureche și le așază pe masa de la intrare.

– Crede-mă, chiar nu ai nevoie de aceste *apărătoare,* spune el dându-mi jos gluga, luându-mă de braț și conducându-mă spre mașina lui.

– Unde mergem? întreb așezându-mă pe locul din dreapta, satisfăcută, molâie, mereu nerăbdătoare să aprob tot ceea ce spune. Vreau să zic, cum rămâne cu temele mele? Am o grămadă de recuperat.

Însă el doar clatină din cap și se suie lângă mine.

– Relaxează-te, poți să le faci mai târziu, promit.

– Cât de mai târziu?

Îl privesc cu ochii mijiți, întrebându-mă dacă mă voi obișnui vreodată de frumusețea sa minunată și întunecată, căldura privirii sale și cu capacitatea sa de a mă convinge mereu să fac orice.

Zâmbește, pornind mașina fără ca măcar să răsucească cheia.

– Înainte să bată de miezul nopții, promit. Pune-ți centura, plecăm!

Damen conduce repede. Foarte repede. Așa că, atunci când intră în parcare și lasă mașina valetului, pare că au trecut numai câteva minute.

– Unde suntem? întreb eu privind lung la clădirile verzi și la indicatorul pe care scrie INTRAREA VESTICĂ. Intrarea vestică unde?

– Ei bine, asta ar trebui să explice. Râde, trăgându-mă după el în timp ce patru cai Thoroughbred[1] strălucitori și transpirați trec pe lângă noi împreună cu îngrijitorii lor, urmați de un jocheu cu o jachetă roz cu verde, pantaloni albi, subțiri și cizme negre și pline de noroi.

– Hipodrom? spun eu cu gura căscată.

Ca și la Disneyland, e cam ultimul loc la care m-aș fi așteptat.

– Nu orice hipodrom, e Santa Anita, spune el dând din cap. Unul dintre cele mai bune. Acum, haide, avem o rezervare la trei și un sfert la FrontRunner.

– *Unde?* întreb eu, rămânând pe loc.

– Relaxează-te, e doar un restaurant. Râde. Acum, haide, nu vreau să pierd pariurile.

– Hm, nu e ilegal? întreb eu, știind că vorbele mele au sunat ca ale celei mai oneste persoane din lume, dar totuși așa e el – nelegiuit și nechibzuit, și... *neprevăzut.*

– Mâncatul e ilegal?

Zâmbește, dar îmi pot da seama că începe să-și piardă răbdarea.

Clatin din cap.

– Să pariezi, să joci, mă rog, *știi tu.*

Dar el doar râde și clatină din cap.

– Este o cursă de cai, Ever, nu o luptă între cocoși[2]. Haide acum!

Mă ia de mână și mă conduce spre lift.

– Dar nu trebuie să ai douăzeci și unu de ani?

– Optsprezece, spune el, intrând și apăsând pe *cinci.*

– Exact. Am șaisprezece ani și jumătate.

Clatină din cap și se apleacă să mă sărute.

---

[1] Rasă de cai. Sunt folosiți, în general, în cursele de cai. (n.tr.)

[2] Lupta între cocoși este un sport sângeros între animale, acum fiind ilegală aproape peste tot în Statele Unite, Brazilia și în mare parte a Europei. (n.tr.)

– Regulile ar trebui mereu să fie încălcate. Este singurul fel în care te poți distra. Acum, haide, spune el conducându-mă pe un coridor și într-o încăpere mare, decorată în diverse nuanțe de verde, oprindu-se în fața primului podium și salutându-l pe *maitre d'* de parcă ar fi fost un vechi prieten uitat.

– A, domnule Auguste, îmi pare atât de bine să vă văd! Masa dumneavoastră este pregătită, urmați-mă!

Damen dă din cap și mă ia de mână, conducându-mă printr-o încăpere plină de cupluri, pensionari, bărbați singuri, grupuri de femei, un tată cu fiul său mai mic – nici un loc liber. În cele din urmă, ne oprim la o masă chiar în fața liniei de sosire, cu o frumoasă priveliște spre colinele verzi din spate.

– Tony va veni imediat să vă ia comanda. Să vă aduc șampanie?

Damen aruncă o privire spre mine, apoi clatină din cap. Fața îmbujorându-se ușor când spune:

– Azi, nu.

– Foarte bine atunci, mai sunt cinci minute până la pariuri.

– Șampanie? șoptesc eu, ridicându-mi sprâncenele, dar el doar ridică din umeri și despăturește programul.

– Ce zici de Spanish Fly? Mă privește. Zâmbind când spune: Calul, nu afrodiziacul.

Dar eu sunt prea ocupată privind în jur, ca să-i răspund, străduindu-mă să cuprind totul. Deoarece încăperea nu doar că e enormă, dar e și complet plină – în mijlocul săptămânii – deși e miezul zilei. Toți acești oameni jucând și pariind. Este ca o lume complet nouă, în care eu nu am existat vreodată. Și nu pot să nu mă întreb dacă acesta nu este locul în care el își petrece tot timpul său liber.

– Ce zici, vrei să pariezi?

Mă privește scurt, înainte să facă o serie de adnotări cu creionul.

Clatin din cap.

– Nici n-aș ști de unde să încep.

– Ei bine, aș putea să-ți vând pontul în legătură cu avantajele, procentajul, statisticile și cine întrece pe cine. Dar, de vreme ce nu mai avem timp, ce-ar fi să te uiți la asta și-mi spui ce simți, de care nume ești atrasă. A funcționat mereu cu mine.

Zâmbește.

Îmi dă formularul de cursă și mă uit pe el, surprinsă să găsesc trei nume diferite care mi-au sărit în ochi într-o ordine de unu-doi-trei.

– Ce zici ca Spanish Fly să câștige, Acapulco Lucy pe locul doi și Son of Buddha pe locul trei, spun eu, fără să am habar cum am ajuns la asta, dar simțindu-mă destul de încrezătoare în alegerile mele.

– Lucy doi, Buddha trei, murmură el, notând. Și cam cât ai vrea să pariezi pe ăștia? Pariul minim e de doi, dar poți în mod sigur să-l mărești.

– Doi e bun, spun eu, pierzându-mi brusc încrederea și nedorind să-mi golesc portofelul deodată.

– Ești sigură? întreabă el, părând dezamăgit.

Încuviințez.

– Ei bine, cred că ai ales niște nume sonore, așa că pariez cinci. Nu, zece.

– Nu paria zece, spun eu strângându-mi buzele. Vreau să zic, pur și simplu le-am ales, nici măcar nu știu de ce.

– Se pare că tocmai ești pe cale să afli, spune el ridicându-se, în timp ce-mi scot portofelul. Dar el doar dă din mână. Poți să mi-i înapoiezi când îți ridici câștigurile. Mă duc să pariez. Dacă vine chelnerul, comandă ce vrei.

– Ce ar trebui să comand pentru tine? strig eu, dar se mișcă atât de repede, că nici măcar nu mă aude.

Când se întoarce, caii sunt toți pregătiți și, când se dă startul, țâșnesc ca niște fulgere. La început, părând ca niște cețuri strălucitoare și negre, în vreme ce cotesc și se întrec către linia de sosire, sar de pe scaun, urmărindu-i pe cei trei preferați ai mei, apoi sar și țip,

și urlu de fericire când aceștia trec linia de sosire în ordinea indicată de mine.

– O, Dumnezeule, am câștigat! Am câștigat! spun eu, zâmbind în timp ce Damen se apleacă să mă sărute. E mereu la fel de palpitant?

Privesc în jos, spre pistă, cum Spanish Fly merge în cercul câștigătorilor și este acoperit de flori, pregătindu-se pentru fotografii.

– Cam așa ceva, aprobă Damen. Cu toate că nimic nu se compară cu primul mare câștig, acela e mereu cel mai tare.

– Ei bine, nu sunt sigură cât de mare va fi, spun eu dorindu-mi să fi avut puțin mai multă încredere în abilitățile mele, cel puțin cât să măresc miza.

Se încruntă.

– Ei bine, de vreme ce ai pariat numai doi, mi-e teamă că ai câștigat undeva în jur de opt.

– Opt dolari?

Mijesc ochii, destul de dezamăgită.

– Opt sute. Râde. Sau, ca să fiu mai exact, opt sute optzeci de dolari și șaizeci de cenți. Ai câștigat o trifecta, ceea ce înseamnă win, place și show[1], exact în ordinea asta.

– Totul numai cu *doi dolari?* întreb eu, știind imediat de ce are mereu rezervată o masă.

Încuviințează.

– Și tu? Ce-ai câștigat? Ai pariat la fel ca mine?

Zâmbește.

– Se întâmplă că am pierdut. Am pierdut mult. Am fost cam lacom și am mers pe superfecta, ceea ce înseamnă că am adăugat un cal care nu prea a reușit. Dar nu-ți face griji, plănuiesc să-mi iau revanșa la următoarea cursă.

[1] În Canada și în Statele Unite, *win, place* și *show* sunt primele trei categorii, cele mai obișnuite, pentru a paria la cursele de cai. *Win* – pentru a câștiga, pariorul trebuie să aleagă calul care să câștige cursa; *place* – pariorul trebuie să aleagă un cal care termină primul sau al doilea; *show* – pariorul trebuie să aleagă un cal care termină primul, al doilea sau al treilea. (n.tr.)

Și așa a făcut. Când ne-am dus la ghișeu, după a opta și ultima cursă, am adunat un total de o mie șase sute patruzeci și cinci de dolari și optzeci de cenți, în timp ce Damen și-a umplut buzunarul cu mult mai mult, câștigând Super High Five, adică a ales toți cei cinci cai în ordinea exactă în care au terminat. Și, de vreme ce a fost singurul care a făcut asta în ultimele zile, a câștigat cinci sute treizeci și șase *de mii* de dolari și patruzeci și unu de cenți – totul cu un pariu de zece dolari.

– Așadar, ce crezi despre curse? întreabă el, cu brațul petrecut în jurul meu în timp ce mă conduce afară.

– Ei bine, acum înțeleg de ce nu prea dai pe la școală. Bănuiesc că nu prea pot să concurez, nu-i așa? Râd, încă simțindu-mă în vervă datorită câștigurilor mele, gândindu-mă că în sfârșit am găsit o întrebuințare profitabilă pentru *harul* meu de medium.

– Haide, vreau să-ți cumpăr ceva pentru a sărbători marele meu câștig, spune el conducându-mă către magazinul de cadouri.

– Nu, nu trebuie să... încep eu.

Dar el mă strânge de mână, buzele sale fiind lipite de urechea mea când spune:

– Insist. În plus, cred că-mi permit. Dar există o condiție.

Mă uit la el.

– În mod clar, fără hanorace sau glugi. Râde. Dar orice altceva, trebuie doar să spui.

După ce am mai glumit și a insistat să iau o șapcă de jocheu, un model de cal și o potcoavă de bronz pentru a o atârna pe un perete din camera mea, ne-am hotărât asupra unei brățări-potcoave de argint cu incrustații. Asta numai după ce m-am asigurat că incrustațiile de cristal erau chiar cristal, și nu diamant, deoarece ar costa prea mult, indiferent de cât de mult a câștigat.

– În felul acesta, orice s-ar întâmpla, nu vei uita niciodată ziua aceasta, spune el prinzându-mi brățara de încheietură, în timp ce așteptăm ca valetul să ne aducă mașina.

– Cum aș putea să o uit? întreb eu privindu-mi încheietura mâinii, apoi către el.

Dar el doar ridică din umeri și se urcă în mașină lângă mine și văd ceva atât de trist, atât de nefericit în ochii săi, încât sper că aceasta va fi lucrul pe care-l voi uita.

Din nefericire, călătoria înapoi spre casă pare mai scurtă decât cea spre hipodrom și, când trage pe aleea mea, îmi dau seama cât de puțin îmi doresc ca ziua să se termine.

– Uită-te la asta, spune el arătând spre ceasul de la bord. Chiar înainte de miezul nopții, exact așa cum ți-am promis. Și, când se apleacă să mă sărute, îl sărut cu atât de mult entuziasm, că pur și simplu îl trag pe scaunul meu.

– Pot să intru? șoptește el, tentându-mă cu buzele sale în vreme ce ele coboară de pe ureche pe gât și mai jos.

Și mă surprind pe mine însămi împingându-l și clătinând din cap. Nu doar din pricină că Sabine e înăuntru și eu am teme de făcut, ci din cauză că trebuie să fiu fermă, să mă opresc din a mă mai conduse cu atâta ușurință.

– Ne vedem la școală, spun eu ieșind din mașina sa înainte să mă răzgândesc. Îți amintești, Bay View? Acel liceu unde obișnuiai să vii?

Își mută privirea și oftează.

– Nu-mi spune că tragi chiulul – *din nou?*

– Școala este îngrozitor de plictisitoare. Nu știu cum te descurci cu asta.

– Nu știi cum mă descurc *eu* cu școala? Clatin din cap și arunc o privire spre casă văzând-o pe Sabine că trage cu ochiul printre jaluzele, apoi dându-se înapoi. Mă întorc spre Damen și zic: Ei bine, bănuiesc că mă descurc la fel cum obișnuiai tu să te descurci. Știi tu,

trezirea, îmbrăcatul, plecatul. Și, câteodată, dacă ești atent, mai și înveți câte-un lucru, două acolo.

Dar, în clipa în care spun asta, știu că e o minciună. Deoarece adevărul este că nu am învățat nici un lucrușor tot anul. Vreau să zic, este greu să înveți cu adevărat ceva când pur și simplu *știi* totul. Însă nu i-aș spune asta lui.

– Trebuie să fie o cale mai bună, mormăie el cu ochii larg deschiși privindu-i pe ai mei.

– Ei bine, ca să știi și tu, chiulul și abandonul? *Nu* e o cale mai bună. Nu dacă vrei să mergi la facultate și să faci ceva cu viața ta. Alte minciuni. Deoarece, după încă alte câteva zile la curse, o persoană ar putea trăi foarte bine. Chiar foarte bine.

Dar el doar râde.

– În regulă. O să facem cum spui tu. Deocamdată. Ne vedem mâine, Ever.

Și nici n-am ajuns la ușă, că el a și plecat.

Douăzeci

În dimineața următoare, în timp ce mă pregătesc de școală, Riley e cocoțată pe dulapul meu, îmbrăcată ca Wonder Woman și îmi dezvăluie secrete ale celebrităților. Plictisindu-se să urmărească activitățile zilnice ale vechilor prieteni și vecini, și-a îndreptat atenția către Hollywood, ceea ce îi permite să scoată la iveală secrete mai bine decât orice tabloid de scandal.

– Nu se *poate!* spun eu cu gura căscată. Nu pot să cred asta! Miles o să moară de râs când o să audă!

– Habar n-ai! Clatină din cap, buclele negre legănându-se dintr-o parte într-alta, părând istovită, plictisită de lume, precum cineva care a văzut prea multe – și apoi altele. *Nimic* nu e ceea ce pare. Pe bune! Este doar o mare iluzie, la fel de falsă ca filmele pe care le fac. Și, crede-mă, publiciștii ăia muncesc din greu să *ascundă* toate secretele lor murdare.

– Pe cine ai mai spionat? întreb eu, nerăbdătoare să aud mai multe. Gândindu-mă de ce nu mi-a trecut niciodată prin minte să le captez energiile în timp ce mă uit la televizor sau când răsfoiesc o revistă. Ce știi despre...

Tocmai sunt pe cale să o întreb dacă zvonurile despre actrița mea preferată sunt adevărate, când Sabine își bagă capul în camera mea și spune:

– Ce să știu?

Arunc o privire spre Riley văzând-o că nu mai poate de atâta râs și îmi dreg vocea:

– Hm, nimic, nu am spus nimic.

Sabine îmi aruncă o privire ciudată, în vreme ce Riley clatină din cap și zice:

– E bună asta, Ever. *Foarte* convingător.

– Aveai nevoie de ceva? o întreb eu, întorcându-i spatele lui Riley și fixându-mi atenția asupra scopului adevărat al vizitei lui Sabine – a fost invitată să plece în weekend și nu e sigură cum să-mi spună.

Intră în camera mea, foarte dreaptă, mergând neobișnuit de greu, apoi respiră adânc și se așază pe marginea patului, jucându-se cu un fir ieșit din cuvertura mea albastră de bumbac, în timp ce se gândește cum să-mi spună.

– Jeff m-a invitat în weekend. Își unește sprâncenele. Dar m-am gândit să te întreb pe tine mai întâi.

– Cine e Jeff? zic eu punându-mi cercei și întorcându-mă să mă uit la ea.

Deoarece, cu toate că deja știu, încă simt că ar trebui să o întreb.

– L-ai cunoscut la petrecere. S-a deghizat în Frankenstein. Mă privește, mintea fiindu-i copleșită de vină, simțindu-se ca un paznic neglijent, un model prost de urmat, cu toate că asta nu i-a afectat aura, care încă e de un roz luminos și fericit.

Îmi înghesui cărțile în rucsac, trăgând de timp, ca să mă hotărăsc ce să fac. Pe de-o parte, Jeff nu e tipul care crede ea că este. Nici măcar pe-aproape. Pe de altă parte, din câte *văd,* el o place cu adevărat și nu îi vrea deloc răul. Și a trecut atât de mult timp până să o văd fericită așa cum e acum, că nu pot să îi spun. În plus, cum aș putea s-o fac?

„Hm, scuză-mă, dar tipul acela, Jeff? Lăudărosul Domn Investitor Bancar? Nu e deloc cine crezi tu că este. De fapt, el încă locuiește cu maică-sa! Numai nu mă întreba de unde știu toate astea – pur și simplu, crede-mă că știu."

Nu. Nu-u. Nu pot să o fac. În plus, relațiile au propriul lor fel de funcționa... în felul lor... la timpul lor. Și am propriile mele probleme de rezolvat în ceea ce privește relația mea. Vreau să zic, acum că lucrurile încep să se stabilizeze cu Damen, acum că ne-am apropiat mai tare și că ne simțim mai mult ca un cuplu, m-am gândit că poate ar fi cazul să încetez a-l tot refuza. Poate că a sosit vremea să facem următorul pas. Și, cu Sabine plecată din oraș în următoarele zile, ei bine, este o șansă care nu ar mai putea să se ivească altă dată.

– Du-te! Distrează-te! spun în cele din urmă, încredințându-mă că o să afle la un moment dat adevărul despre Jeff și că-și va continua viața.

Zâmbește, fiind deopotrivă ușurată și fericită. Apoi, se ridică de pe patul meu și se duce spre ușă, oprindu-se pentru a spune:

– Plecăm astăzi, după ce terminăm serviciul. Are o casă în Palm Springs și e la două ore de condus, așa că, dacă ai nevoie de ceva, nu vom fi foarte departe.

„Greșit. *Mama* sa are o casă în Palm Springs."

– Ne vom întoarce duminică. Și, Ever, dacă vrei să-ți inviți prietenii aici, e în regulă – totuși, vrei să vorbim despre asta?

Îngheț, știind exact încotro se îndreaptă conversația asta și întrebându-mă dacă nu cumva mi-a citit gândurile. Însă, dându-mi seama că pur și simplu încearcă să fie un adult responsabil și să-și îndeplinească noul ei rol de „părinte", clatin din cap și spun:

– Crede-mă, totul e OK.

Apoi, îmi iau geanta și-mi dau ochii peste cap către Riley care dansează pe dulapul meu, cântând: „Petrecere! Petrecere!"

Sabine dă din cap, la fel de ușurată ca mine că a evitat discuția despre S-E-X.

– Ne vedem duminică, spune ea.

– Da, încuviințez eu, coborând scările. Ne vedem atunci.

*

– Jur pe Dumnezeu că e în aceeași tabără cu tine, spun eu intrând în parcare, simțind privirea caldă și minunată a lui Damen cu mult înainte să-l pot vedea.

– *Știam* eu! dădu Miles din cap. Știam că e homosexual. Pur și simplu, am putut să-mi dau seama. Unde ai auzit asta?

Mă eschivez, știind că în nici un caz nu-mi pot divulga sursa, recunoscând că surioara mea moartă este ultimul răcnet în materie de secrete hollywoodiene.

– Hm, nu-mi amintesc, mormăi eu ieșind din mașină. Știu sigur că e adevărat.

– Ce e adevărat? întreabă Damen zâmbind în timp ce mă sărută pe obraz.

– Jo... începe Miles.

Dar eu clatin din cap și îi tai vorba, nedorind să-mi dezvălui atât de devreme latura de obsedată de celebrități.

– Nimic, noi doar, hm, știai că Miles o să o joace pe Tracy Turnblad în *Hairspray?* întreb eu băgând la repezeală un discurs plin de fraze alandala și tot felul de nonsensuri incoerente până când Miles, în cele din urmă, ne face cu mâna și se îndreaptă spre clasa lui.

Imediat ce a plecat, Damen se oprește și spune:

– Hei, am o idee mai bună. Haide să luăm micul dejun.

Îi arunc privirea de „ești nebun" și continui să merg, dar nu ajung foarte departe, că mă strânge de mână și mă trage înapoi.

– Haide, zice el cu ochii ațintiți asupra mea, râzând într-un fel care e contagios.

– Nu putem, șoptesc eu privind în jur nerăbdătoare, știind că mai sunt câteva secunde și întârziem și nedorindu-mi ca situația să devină și mai rea. În plus, deja am luat micul dejun.

– Ever, te rog! Se așază în genunchi, cu mâinile împreunate, ochii larg deschiși și rugându-mă. *Te rog,* nu mă face să intru acolo. Dacă ai măcar un dram de bunătate care sălășluiește în tine, nu ai să mă pui să fac asta.

Îmi strâng buzele și încerc să nu râd. Privindu-mi prietenul superb, elegant, sofisticat implorându-mă în genunchi e o imagine pe care n-am crezut că o voi vedea vreodată. Dar totuși, clatin din cap și spun:

– Haide, ridică-te, clopoțelul e pe cale să...

Și nici măcar nu termin propoziția, că deja sună.

Zâmbește, ridicându-se în picioare, scuturându-și jeanșii și cuprinzându-mă în brațe.

– Știi cum spune lumea, mai bine nu vii decât să întârzii.

– Care *lume?* întreb eu clătinând din cap. Pare a fi mai mult *tu.*

Ridică din umeri.

– Hmmm, poate că eu. Oricum, îți garantez că există moduri mult mai frumoase de a ne petrece dimineața. Deoarece, Ever, spune el strângându-mi mâna, nu trebuie să facem asta. Și *tu* nu trebuie să porți asta. Îmi scoate ochelarii și îmi dă jos gluga. Weekendul începe acum.

Și, cu toate că mă gândesc la sute de motive bune și valabile pentru care nu ar trebui să tragem chiulul, pentru care weekendul ar trebui să aștepte până la ora trei, ca în oricare zi de vineri, când mă privește, ochii-i sunt atât de adânci și ispititori, că nu mă gândesc de două ori și cedez.

Abia recunoscându-mi vocea, mă aud spunând:

– Să ne grăbim înainte să închidă poarta.

Mergem cu mașini separate. Pentru că, deși nu am vorbit, este destul de evident că nu plănuim să ne reîntoarcem. Și, în timp ce-l urmez pe Damen pe virajele de pe șerpuitoarea Coast Highway, privesc spre întinderea coastei, plajele curate, marea bleumarin și inima îmi tresare de fericire, simțindu-mă atât de bucuroasă să locuiesc aici, să numesc acest loc minunat „casă". Dar apoi îmi reamintesc cum de am ajuns aici și, într-o clipită, fericirea-mi dispare.

Damen trage repede pe dreapta, iar eu parchez lângă el zâmbind când vine să-mi deschidă portiera.

– Ai mai fost aici? întreabă el.

Arunc o privire spre baraca albă de lemn și clatin din cap.

– Știu că ai spus că nu ți-e foame, dar shakeurile lor sunt cele mai bune. Trebuie neapărat să-l încerci pe cel de curmale și malț sau pe cel de ciocolată cu unt de arahide, sau pe ambele, așa cum comand eu de obicei.

– Curmale? Strâmb din nas. Hm, îmi pare rău s-o zic, dar sună *îngrozitor.*

Dar el clatină din cap și mă trage spre tejghea, comandând pentru amândoi, apoi ducându-le la banca pictată în albastru unde ne așezăm și privim spre mare.

– Deci, care-i preferatul tău? întreabă el.

Le încerc pe amândouă de două ori, dar ambele sunt dense și cremoase, așa că le scot capacele și folosesc o lingură.

– Ambele sunt bune, spun eu. Dar, în mod surprinzător, cred că mai mult îmi place cel de curmale.

Însă când i-l întind să guste, el clatină din cap și îl împinge înapoi. Și ceva în legătură cu acest lucru mă face să mă înfior.

E ceva cu el, ceva mai mult decât ciudatele trucuri magice și cele cu dispariții. Vreau să zic, în primul rând, băiatul ăsta *nu mănâncă niciodată.*

Dar numai ce am gândit asta, că se apleacă spre pai și ia o înghițitură mare, apoi mă sărută, iar buzele sale sunt reci ca gheața.

– Haide se ne îndreptăm spre plajă, vrei?

Mă ia de mână și mergem pe cărare, umerii lovindu-ni-se în timp ce trecem milkshakeurile de la unul la altul, cu toate că eu sunt cea care bea cel mai mult. Și, când ajungem pe plajă, ne scoatem pantofii, ne suflecăm manșetele pantalonilor și mergem de-a lungul țărmului, lăsând apa rece să ne treacă peste picioare și să ne ude gleznele.

– Faci surfing? întreabă el luând paharele goale și punându-le unul în celălalt.

Clatin din cap și pășesc peste niște pietre.

– Vrei să te învăț?

Zâmbește.

– În apa asta? Mă îndrept spre un banc de nisip uscat, degetele fiindu-mi înțepenite și albastre din pricina apei. Nu, mersi.

– Bine, mă gândeam să purtăm costume de scafandru, spune el, venind în spatele meu.

– Numai dacă sunt îmblănite. Râd, netezind nisipul cu piciorul, pentru a ne așeza.

Dar el mă ia de mână și mă conduce mai departe, trecând de smârcurile rămase după reflux și intrând într-un peșteră naturală ascunsă.

– Nu știam că există asta aici, zic eu privind în jur la pereții netezi de piatră, la nisipul recent greblat și la prosoapele și plăcile de surf adunate în colț.

– Nimeni nu știe. Zâmbește. De aceea toate lucrurile mele încă se află aici. Având aceeași culoare, se confundă cu stânca; cei mai mulți oameni trec pe lângă ea fără ca măcar să o vadă. Dar totuși, cei mai mulți oameni își trăiesc viețile fără ca măcar să observe ceea ce e chiar în fața lor.

– Cum de ai găsit-o? întreb eu așezându-mă pe o pătură verde, mare, care e întinsă în mijloc.

Ridică din umeri.

– Bănuiesc că nu sunt ca majoritatea oamenilor.

Se întinde lângă mine, apoi mă face și pe mine să mă întind. Sprijinindu-și obrazul în palmă, mă privește atât de mult timp, încât nu-mi mai găsesc locul.

– Ce ascunzi sub acei jeanși largi și sub hanorac? șoptește el, degetele sale plimbându-se pe fața mea, dându-mi părul pe după urechi. Nu știi cât de frumoasă ești?

Îmi strâng buzele și mă uit în altă parte, plăcându-mi sentimentul, însă dorindu-mi să se oprească. Nu vreau să fac asta, să trebuiască să dau explicații, să mă apăr pentru că sunt cum sunt. În mod evident, el ar prefera-o pe Ever cea de dinainte, dar e prea târziu pentru asta. Fata aceea a murit și m-a lăsat pe mine în locul ei.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz și încerc să mă răsucesc, nedorindu-mi ca el să o vadă. Dar mă ține bine și nu-mi dă drumul, ștergându-mi tristețea cu buzele sale înainte să le lipească de ale mele.

– Ever, mormăie el cu voce groasă, ochii arzând, schimbându-și poziția până ce se află deasupra mea, greutatea corpului său transmițându-mi cea mai confortabilă căldură care se transformă curând în fierbințeală.

Îmi lipesc buzele de marginea obrazului său, de bărbia sa, respirația fiindu-mi sacadată în timp ce șoldurile sale le apasă pe ale mele, stârnind toate sentimentele pe care m-am luptat din răsputeri să le resping. Dar sunt sătulă să lupt, obosită de atâtea respingeri. Vreau să fiu normală din nou. Și ce ar putea să fie mai normal decât *asta?*

Îmi închid ochii când el îmi scoate hanoracul, predându-mă, cedând, permițându-i să-mi descheie nasturii de la jeanși și să mi-i scoată. Îngăduind apăsarea palmelor lui și împingerea degetelor, spunându-mi mie însămi că acest sentiment covârșitor, această veselie nestăpânită care vibrează în mine ar putea însemna un singur lucru – ar putea însemna doar *Iubire.*

Dar, simțindu-i degetele mari trăgând în jos de elasticul chiloților, mă ridic deodată și îl împing. O parte din mine vrând să continuc, să-l tragă înapoi spre mine – numai că nu aici, nu acum, nu în felul acesta.

– Ever, șoptește el, ochii să-i căutându-i pe ai mei. Dar eu clatin din cap și mă întorc, simțind căldura minunatului său corp cuprinzându-l pe al meu, buzele sale apropiate de urechea mea când spune: E în regulă. Sincer. Acum, dormi.

– Damen? Mă întorc pe-o parte, mijindu-mi ochii în lumina opacă, în timp ce mâna mea caută în spațiul gol de lângă mine. Lovind pătura încontinuu până ce sunt convinsă că el chiar nu e

acolo. Damen? strig din nou privind în jurul peșterii, singurul răspuns fiind sunetul îndepărtat al valurilor.

Îmi pun hanoracul și ies, privind lung în lumina după-amiezii, scrutând plaja, așteptându-mă să-l zăresc.

Dar, fiindcă nu-l văd nicăieri, mă întorc înapoi în peșteră și observ biletul pe care mi l-a lăsat pe geantă. Îl despăturesc ca să-l citesc:

M-am dus să fac surfing.
Mă întorc curând.
– D

Fug înapoi afară, cu biletul încă în mână, alergând încolo și-ncoace pe țărm, privind după surferi, căutând unul anume. Dar singurii doi care se află acolo sunt blonzi și palizi, și, în mod clar, nici unul nu e Damen.

Douăzeci și unu

Când trag pe alee, sunt surprinsă să văd pe cineva stând pe treptele de la intrare, dar, apropiindu-mă mai mult, sunt și mai surprinsă să văd că persoana respectivă e Riley.

– Hei, spun eu luându-mi geanta și trântind portiera mașinii un pic mai tare decât plănuisem.

– Hooo, rostește ea clătinând din cap și privindu-mă lung. Am crezut că o să mă calci.

– Scuze, credeam că ești Damen, zic eu îndreptându-mă spre ușă.

– O, nu, ce ți-a mai făcut acum?

Râde.

Ridic din umeri și descui ușa. În mod cert, nu o să îi povestesc.

– Ce s-a întâmplat, ai rămas pe dinafară? întreb eu conducând-o înăuntru.

– Foarte amuzant.

Își dă ochii peste cap și se îndreaptă spre bucătărie, așezându-se la barul de mic dejun în timp ce-mi pun geanta pe tejghea și-mi vâr capul în frigider.

– Deci, ce s-a întâmplat? Mă uit spre ea întrebându-mă de ce e atât de tăcută, gândindu-mă că poate starea mea proastă este contagioasă.

– Nimic.

Își sprijină bărbia în mână și mă privește.

– Nu pare că ar fi nimic.

Iau o sticlă de apă, în loc de castronul cu înghețată pe care chiar îl vreau, și mă sprijin de tejgheaua de granit, observând că părul ei negru este încâlcit, iar costumul de Wonder Woman destul de neîngrijit.

Ridică din umeri.

– Așadar, ce ai de gând să faci? întreabă ea sprijinindu-se de scaun într-un fel care mă face să mă-nfior, cu toate că nu e posibil ca ea să cadă și să se rănească. Vreau să zic, este ca un vis de adolescentă devenit realitate, corect? Casa numai pentru tine, fără supraveghetori. Mișcă din sprâncene într-un fel care pare fals, de parcă încearcă prea tare să-mi câștige încrederea.

Iau o înghițitură din apă și ridic din umeri, o parte din mine dorind să se încreadă în ea, să-i dezvăluie secretele, cele bune, cele rele și cele complet revoltătoare. Ar fi atât de frumos să mă descarc, să nu mai țin toată povara numai pentru mine! Dar, când o privesc din nou, îmi reamintesc cum jumătate din viață și-a petrecut-o așteptând să facă treisprezece ani, văzând fiecare an care trecea ca fiind cel care o aducea mai aproape de cele două numere *importante*. Și nu pot să nu mă întreb dacă nu din acest motiv se află aici. De vreme ce i-am luat visul, ea nu a rămas decât cu opțiunea din a-l trăi prin mine.

– Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, spun în cele din urmă. Dar sunt sigură că deja ai ghicit ce mare dezamăgire sunt în departamentul de adolescenți visători. O privesc rușinată, fața înroșindu-mi-se când încuviințează clătinând din cap. Toată promisiunea aia care păream a fi în Oregon? Cea cu prietenii, iubitul și majoreta? S-a dus. Kaput. S-A T-E-R-M-I-N-A-T. Și cei doi prieteni pe care am reușit să mi-i fac la Bay View? Ei bine, nu vorbesc unul cu celălalt. Ceea ce înseamnă, din nefericire, că abia vorbesc cu mine. Și, cu toate că, printr-un noroc ciudat inexplicabil, inimaginabil, am reușit să-mi trag un prieten superb și sexy, ei bine, adevărul e că nu e chiar

ceea ce mă așteptam. Deoarece, când nu se poartă ciudat sau nu se evaporă, ei bine, atunci mă convinge să dau cu piciorul școlii și să pariez la curse de cai, și tot felul de treburi sordide ca astea. E o influență negativă.

– Tresar, dându-mi seama mult prea târziu că nu ar fi trebuit să-i spun nimic din toate astea.

Dar, când o privesc din nou, este foarte clar că nu mă ascultă. Se holbează la tejghea, degetele plimbându-se pe granitul negru în timp ce mintea îi hoinărește într-un alt loc.

– Te rog să nu te superi, zice în cele din urmă, privindu-mă cu niște ochi atât de mari și posomorâți, încât simt un junghi în stomac. Dar mi-am petrecut ziua cu Ava.

Îmi strâng buzele, gândindu-mă: „Nu vreau să aud asta. În mod sigur, nu vreau să aud asta!“ Apuc tejgheaua cu degetele și mă pregătesc pentru ceea ce urmează.

– Știu că tu nu o placi, dar are oarece dreptate în anumite privințe și chiar mă face să mă gândesc la unele lucruri. Știi tu, deciziile pe care le-am luat. Și, ei bine, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult îmi dau seama că ar putea avea dreptate.

– În ce privință ar putea ea să aibă dreptate? întreb eu cu un nod în gât, gândindu-mă că ziua a devenit din rea foarte rea și încă nu s-a terminat.

Riley mă privește, apoi se uită în altă parte, degetele ei încă trasând linii pe tejghea în vreme ce spune:

– Ava zice că nu ar trebui să fiu aici. Că eu *chiar nu ar trebui* să mă aflu aici.

– Și tu ce spui?

Îmi țin respirația, dorindu-mi să se oprească din a vorbi și să-și retragă cuvintele. În nici un caz nu o pot pierde, nu acum, niciodată. Ea e tot ce mi-a mai rămas.

Degetele ei se opresc și se uită la mine.

– Spun că îmi place să fiu aici. Spun că, cu toate că nu voi fi niciodată o adolescentă, cel puțin aș putea să fiu prin tine. Știi tu, indirect.

Și, cu toate că afirmația ei mă face să mă simt vinovată și îngrozitoare, și îmi confirmă toate gândurile, încerc să anim atmosfera zicând:

– Doamne, Riley, nu ai fi putut să alegi un exemplu mai prost.

Își dă ochii peste cap și oftează.

– Mie-mi spui! Însă, deși râde, lumina din ochii ei se stinge imediat când spune: Dar dacă ea are dreptate? Vreau să zic, dacă nu e bine pentru mine să fiu aici tot timpul?

– Riley... încep eu, dar apoi cineva sună la ușă și, când mă uit spre ea din nou, dispăruse. Riley! țip eu privind în jur prin bucătărie. Riley, strig sperând că o să reapară.

Nu pot lăsa asta așa. Refuz să o las așa. Dar, cu cât strig, urlu și țip mai tare, ca să se întoarcă, cu atât mai mult îmi dau seama că strig degeaba.

Și, în timp ce soneria continuă să sune, o dată, de două ori, știu că Haven e afară și trebuie să o poftesc înăuntru.

– Paznicul de la poartă m-a condus, spune ea intrând ca o furtună în casă, cu fața murdărită de rimel și de lacrimi, iar părul ei, proaspăt vopsit în roșu, într-o harababură de nedescris. Au găsit-o pe Evangeline. E moartă.

– Ce? Ești sigură? Încep să închid ușa în urma ei când apare Damen, iese din mașină și fuge spre noi. Evangeline... încep eu, atât de șocată de veste, încât am uitat că m-am hotărât să-l urăsc.

Încuviințează, apoi se duce către Haven, privind-o când spune:

– Te simți bine?

Ea clatină din cap și își șterge fața.

– Mda, vreau să zic, nu e ca și cum am fi fost prietene bune, am ieșit doar de câteva ori, dar totuși. E *atât* de îngrozitor și faptul că se prea poate ca eu să fi fost ultima care a văzut-o...

– În mod sigur, nu ai fost *ultima* care a văzut-o.

Rămân cu gura căscată la Damen, întrebându-mă dacă a spus-o ca vreun fel de glumă, însă fața îi e a naibii de serioasă, iar privirea – foarte îndepărtată.

– Eu doar... eu doar mă simt atât de vinovată, murmură ea, îngropându-și fața în mâini, gemând întruna: *O Doamne, o Doamne, o Doamne!*

Mă îndrept către ea, vrând să o consolez în vreun fel, dar tocmai atunci își înalță capul, își șterge ochii și spune:

– Eu... Eu doar am crezut de cuviință să vă zic și vouă, dar ar trebui să plec, trebuie să ajung la Drina.

Își ridică mâna și bălăngăne cheile.

Vorbele sale parcă sunt gaz turnat peste foc și îmi mijesc ochii spre Damen privindu-l acuzator. Deoarece, cu toate că prietenia lui Haven cu Drina pare a fi mai mult o prefăcătorie, sunt sigură că nu e. Nu pot îndepărta sentimentul că, într-un fel sau altul, există o legătură.

Dar Damen mă ignoră în timp ce o apucă pe Haven de mână și se uita la încheietura ei.

– De unde ai ăsta? întreabă el cu vocea calmă, controlată, dar din care răzbate o nuanță tăioasă, dându-i drumul șovăielnic în vreme ce ea se smucește și îl acoperă cu mâna.

– E OK, spune ea, în mod clar enervată. Drina mi-a dat ceva să pun pe el, o alifie, zicând că va dura vreo trei zile să-și facă efectul.

Damen își încleștează maxilarul atât de tare, că dinții îi scrâșnesc.

– O ai cumva la tine? Acea... *alifie?*

Ea clatină din cap și se duce spre ușă.

– Nu, am lăsat-o acasă. Vreau să spun, Doamne, ce e cu voi? Mai aveți întrebări? Se întoarce săgetându-ne cu privirea, aura fiindu-i de un roșu arzător. Fiindcă nu-mi place să fiu interogată în halul ăsta. Vreau să zic, singurul motiv pentru care m-am oprit aici în primul rând a fost că am crezut că și voi veți dori să aflați ce a pățit

Evangeline, dar, de vreme ce nu doriți decât să vă holbați la tatuajul meu și să faceți comentarii stupide, cred că mai bine aș pleca.

Se duce valvârtej către mașina ei.

Și, cu toate că o strig, ea doar clatină din cap și mă ignoră. Și nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat cu prietena mea. E atât de irascibilă, atât de distantă și îmi dau seama că m-a cam ignorat în ultima vreme. De când a cunoscut-o pe Drina, simt că abia aș cunoaște-o.

O privesc suindu-se în mașină, izbind portiera și demarând. Apoi, mă întorc spre Damen și spun:

– Ei bine, asta a fost minunat. Evangeline e moartă, Haven mă urăște, iar tu m-ai lăsat singură în peșteră. Sper că măcar ai prins niște valuri *ucigătoare.*

Îmi încrucișez brațele la piept și scutur din cap.

– Ca să fiu sincer, chiar așa a fost, spune el privindu-mă fix. Și, când m-am întors la peșteră, am văzut că ai plecat și am venit numaidecât spre tine.

Mă uit la el cu ochii mijiți, buzele strânse. Nu pot să cred că el chiar se așteaptă să înghit totul.

– Scuză-mă, dar m-am uitat, iar acolo erau numai doi surferi. Doi surferi *blonzi,* ceea ce înseamnă că tu nu erai nici unul din ei.

– Ever, vrei să te uiți la mine? spune el. *Pe bune,* uită-te la mine! Cum crezi tu că am ajuns așa?

Mă uit la el și-l examinez. Observându-i costumul de scafandru din care picură apă sărată peste tot.

– Dar m-am uitat. Am cutreierat plaja, m-am uitat *peste tot,* zic eu convinsă de ceea ce am *văzut* sau, în acest caz, de ceea ce *nu am văzut.*

El ridică din umeri.

– Ever, nu știu ce să-ți spun, dar nu te-am abandonat. Făceam surfing. *Pe bune.* Acum, poți, te rog, să-mi dai un prosop și poate încă unul pentru podea?

Ne ducem în grădină, ca să-și poată scoate costumul de scafandru, în timp ce eu mă așez pe șezlong și îl privesc. Am fost atât de

sigură că mă părăsise! M-am uitat peste tot. Dar poate că nu l-am văzut. Totuși, *e* o plajă mare. Iar eu *eram* foarte furioasă.

– Deci, cum ai aflat despre Evangeline? întreb eu privindu-l în timp ce-și pune costumul pe barul de afară, nedorindu-mi să renunț la furia mea atât de ușor. Și ce e cu Drina și Haven, și tatuajul acela înfiorător? Și, ca să știi și tu, nu sunt sigură că-ți înghit povestea cu surfingul, *pe bune.* Deoarece, crede-mă, m-am uitat, iar tu nu erai *nicăieri* la vedere.

Se uită la mine cu ochii săi negri și adânci întunecați de niște gene lungi, corpul său subțire și șerpuitor fiind învăluit în prosop. Și, când vine spre mine, mersul îi este atât de ușor și sigur, la fel de grațios ca al oricărei feline din junglă.

– Este vina mea, spune el într-un sfârșit, clătinând din cap în timp ce se așază lângă mine, luându-mi mâinile în ale lui, dar apoi dându-le drumul la fel de repede. Nu sunt sigur cât de mult... începe el, apoi se uită în cele din urmă la mine, iar ochii îi sunt mai triști decât mi-am imaginat vreodată. Poate că nu ar trebui să facem asta, spune el într-un sfârșit.

– *Ai... ai de gând să-mi dai papucii?* șoptesc eu, dezumflându-mă ca un balon. Toate suspiciunile fiindu-mi confirmate: Drina, plaja, totul. *Absolut totul.*

– Nu, eu doar...

Se întoarce, lăsând și propoziția în aer, și pe mine fără răspuns.

Și, când devine evident că nu are de gând să continue, eu spun:

– Știi, ar fi grozav dacă ai renunța să mai vorbești codificat, dacă ai termina propozițiile și mi-ai spune ce naiba se întâmplă. Fiindcă, tot ceea ce știu este că Evangeline e moartă, încheietura mâinii lui Haven este un dezastru roșu, m-ai abandonat pe plajă deoarece n-aș fi mers până la capăt, iar acum îmi dai papucii.

Îl privesc nervoasă, așteptând o confirmare că aceste evenimente la întâmplare sunt ușor de explicat și deloc relaționale. Deși junghiul meu susține contrariul.

Tace pentru o clipă, privind fix piscina, iar, când în cele din urmă se uită la mine, spune:

– Nu sunt deloc relaționale.

Pentru că a ezitat atât de mult, nu sunt sigură că ar trebui să-l cred.

Apoi, respiră adânc și continuă:

Au găsit trupul lui Evangeline în canionul Malibu. Eram în drum spre tine când am auzit asta la radio, zice el, vocea devenindu-i sigură, egală, în timp ce el în mod vizibil se relaxează și își recapătă controlul. Și da, încheietura mâinii lui Haven chiar pare a fi infectată, dar uneori astfel de lucruri se întâmplă. Își mută privirea, iar eu îmi țin respirația, așteptând continuarea, partea în legătură cu mine. Apoi mă ia de mână și mi-o acoperă cu a sa, întorcându-mi-o și trasându-mi linii în palmă în vreme ce spune: Drina poate fi charismatică, încântătoare, iar Haven e un suflet puțin rătăcit. Sunt sigur că ei pur și simplu îi place să i se acorde atenție. Credeam că vei fi fericită că și-a transferat afecțiunea de la mine la Drina. Îmi strânge degetele și zâmbește. Acum, nu ne mai stă nimeni în cale.

– Dar poate că e *ceva* care ne stă în cale? întreb eu, vocea fiindu-mi abia o șoaptă. Știind că ar trebui să fiu mai îngrijorată în legătură cu încheietura mâinii lui Haven și cu moartea lui Evangeline, dar fiind incapabilă să-mi iau ochii de la forma chipului său, pielea sa netedă și închisă la culoare, ochii săi adânci și îngustați și felul în care inima îmi bubuie, sângele îmi gonește prin vene și buzele salivează așteptându-le pe ale sale să mă sărute.

– Ever, nu te-am abandonat astăzi. Și nici nu te-am forțat să faci ceva ce nu erai pregătită să faci. Crede-mă! Îmi zâmbește, luându-mi fața în mâinile sale în timp ce buzele lui se unesc cu ale mele. Știu să aștept.

Douăzeci și doi

Cu toate că Haven a refuzat să ne răspundă la telefon, am reușit să dăm de Miles. După ce l-am convins să treacă pe aici după repetiții, a venit împreună cu Eric și toți patru am petrecut o seară foarte amuzantă mâncând și înotând, și vizionând filme horror. Și a fost atât de frumos să petrec cu prietenii mei într-un fel atât de plăcut și relaxant, că toate astea *aproape* m-au făcut să uit de Riley, de Haven, de Evangeline, de Drina, de plajă – în ciuda dramei de după-amiază.

Aproape că m-au făcut să uit de privirea pierdută pe care o avea Damen când nimeni nu se uita la el.

Aproape că m-au făcut să ignor sentimentul de îngrijorare care plutea în aer.

Aproape. Dar nu chiar.

Deși i-am spus clar că Sabine lipsea din oraș și Damen era mai mult decât bine-venit să rămână peste noapte, Damen a stat îndeajuns cât să adorm, apoi a plecat tiptil.

Așa că, în dimineața următoare, când apare la ușă cu cafea, brioșe și un zâmbet, nu pot să nu mă simt puțin ușurată.

Încercăm să o sunăm pe Haven din nou și chiar îi lăsăm vreo două mesaje, dar nu e nevoie să fii medium ca să pricepi că nu vrea să vorbească cu nici unul dintre noi. Când, în cele din urmă, sun la ea acasă și vorbesc cu fratele ei mai mic, Austin, îmi dau seama că nu minte când spune că nu a văzut-o.

Așa că, după o întreagă zi de stat întinsă la piscină, tocmai sunt pe cale să comand o pizza, Damen îmi ia telefonul din mână și zice:

– M-am gândit să pregătesc eu cina.

– Știi să gătești? întreb eu, cu toate că nu știu de ce sunt surprinsă, deoarece adevărul e că încă trebuie să găsesc ceva la care *nu* se pricepe.

– Te voi lăsa pe tine să apreciezi.

Zâmbește.

– Ai nevoie de ajutor? mă ofer eu, deși iscusința mea la bucătărie este limitată la a fierbe apă și a turna lapte peste cereale.

Dar el clatină din cap și se îndreaptă spre cuptor, așa că mă duc sus să fac un duș și să mă schimb, și, când mă strigă să cobor la cină, sunt surprinsă să găsesc masa din sufragerie împodobită cu cele mai bune vase de porțelan ale lui Sabine, o față de masă, lumânări și o vază mare de cristal umplută cu duzini de – *mare surpriză* – lalele roșii.

– Mademoiselle.

Zâmbește și îmi trage scaunul, accentul franțuzesc fiindu-i perfect.

– Nu pot să cred că ai făcut toate astea.

Privesc spre multitudinea de platouri aliniate în fața mea, atât de pline cu mâncare, că mă întreb dacă așteptăm cumva musafiri.

– Totul e pentru tine.

Zâmbește, răspunzându-mi la întrebarea încă nerostită.

– Numai pentru mine? Tu nu ai de gând să mănânci?

Îl privesc în timp ce-mi umple farfuria cu legume perfect preparate, cărnuri bine fripte și un sos atât de dens și complex, încât nici măcar nu știu ce e.

– Desigur. Zâmbește. Dar le-am gătit în special pentru tine. O fată nu poate trăi numai cu pizza, știi doar.

– Ai fi surprins.

Râd, tăind o bucată suculentă de carne friptă.

În timp ce mâncăm, pun întrebări. Folosindu-mă de faptul că el abia se atinge de mâncare, îl întreb toate lucrurile pe care mi-am dorit din răsputeri să le știu, dar pe care mereu se pare că le uit când mă privește în ochi. Lucruri despre familia sa, copilărie, mișcările constante, emanciparea – pe de-o parte, pentru că sunt curioasă, pe de altă parte, deoarece mă simt ciudat să fiu într-o relație cu o persoană despre care nu știu aproape nimic. Și, cu cât vorbim mai mult, cu atât sunt surprinsă de cât de multe lucruri avem în comun. În primul rând, ambii suntem orfani, dar el a rămas singur la o vârstă mult mai fragedă. E cam evaziv când vine vorba de detalii, dar nici eu nu m-aș oferi din proprie inițiativă să vorbesc despre situația mea, așa că nu insist.

– Deci, unde îți place cel mai mult? întreb eu după ce termin de curățat farfuria, luând ultima bucățică și începând să simt o moleșeală plăcută pentru că am mâncat atât de mult.

– Chiar aici.

Zâmbește, dar abia dacă a mâncat, însă a dat un spectacol pe cinste mutând mâncarea dintr-o parte în alta.

Îl privesc urât fiindcă nu prea îl cred. Vreau să zic, sigur, Orange County e frumos, dar nu poate fi comparat cu toate acele orașe europene minunate, *nu-i așa?*

– Vorbesc serios. Sunt foarte fericit aici.

Dă din cap, privindu-mă fix.

– Și nu ai fost fericit în Roma, Paris, New Delhi sau New York?

Ridică din umeri, ochii devenindu-i deodată triști și își mută privirea de la mine și ia o înghițitură din băutura sa ciudată, roșie.

– Ce bei tu acolo, mai exact? întreb eu, uitându-mă spre sticlă.

– Te referi la asta? zâmbește el ridicând-o să o văd. O rețetă secretă de-a familiei.

Rotește sticla, iar lichidul strălucește și scânteiază în timp ce se ridică până sus și cade înapoi. Părând ca un amestec de fulgere, vin și sânge combinate cu o ploaie de praf de diamant.

– Pot să gust? întreb eu, nefiind pe de-a-ntregul sigură că vreau cu adevărat, însă tot curioasă.

El scutură din cap.

– N-o să-ți placă. Are gust de medicament. Dar probabil din cauză că *e* medicament.

Stomacul îmi tresare când îl privesc, imaginându-mi o întreagă înșiruire de boli incurabile, dureri îngrozitoare, indispoziții grave – *știam că e prea frumos ca să fie adevărat.*

Dar el clatină din cap și râde când mă ia de mână.

– Nu te îngrijora. Câteodată îmi pierd energia. Iar asta mă ajută.

– De unde o ai?

Privesc cu ochii mijiți, căutând o etichetă, un scris, vreo marcă, dar sticla e curată și netedă.

Zâmbește.

– Ți-am spus, rețetă secretă de-a familiei, zice el, luând o înghițitură zdravănă, golind sticla. Apoi se îndepărtează de masă și de farfuria lui încă plină și mă întreabă: Vrei să mergem să înotăm?

– Nu trebuie să aștepți o oră după ce ai mâncat? întreb eu privindu-l fix.

Însă el zâmbește și mă ia de mână.

– Nu-ți face griji. N-am să te las să te înec.

De vreme ce am petrecut aproape toată ziua în piscină, ne hotărâm să ne bălăcim în jacuzzi în schimb. Când degetele de la mâini și de la picioare încep să ne semene cu niște stafide, ne învelim în două prosoape foarte mari și ne îndreptăm spre camera mea.

El mă urmează în baie. Las prosopul să cadă, apoi el vine în spatele meu, mă trage spre el și mă îmbrățișează atât de strâns, încât pur și simplu trupurile ni se topesc unul în altul. Și când buzele sale îmi ating ceafa, știu că mai bine aș stabili niște reguli cât timp creierul încă îmi funcționează.

– Hm, ești bine-venit să rămâi, murmur eu, împingându-l, obrajii înroșindu-mi-se de rușine când îi întâlnesc privirea amuzată. Vreau să zic, ceea ce voiam să spun e că, *vreau* să rămâi. Chiar vreau. Dar, ei bine, nu sunt sigură că ar trebui să facem... *știi tu...*

„O, Doamne, ce naiba spun eu aici? Hm, alo, de parcă nu ar ști ce vreau să spun. De parcă nu a fost el cel pe care l-am împins în peșteră și aproape peste tot. Ce s-a întâmplat cu tine? Ce faci? Oricare altă fată ar face crimă de om pentru un moment ca acesta, un weekend lung, de leneveală, fără părinți sau supraveghetori – și totuși uite-mă, inventând un set de reguli tâmpite – fără nici un motiv bun..."

Mă apucă cu degetele de bărbic și îmi ridică fața până ce se află la același nivel cu a sa.

– Ever, te rog, am mai discutat despre asta, șoptește el dându-mi părul după urechi și sărutându-mă pe gât. Știu să aștept, pe bune. Am așteptat atât de mult să te întâlnesc... și mai pot aștepta, chiar mai mult.

Cu trupul lui Damen lipit de al meu și cu respirația sa în urechea mea, adorm imediat. Și cu toate că mi-am făcut griji că, din cauza prezenței sale voi fi prea neliniștită ca să pun geană pe geană, ceea ce mă face să adorm ușor este sentimentul cald și de siguranță de a-l avea lângă mine.

Dar când mă trezesc, la 3.45 dimineața, doar ca să descopăr că nu e lângă mine, dau la o parte păturile și fug la fereastră, retrăind momentul din peșteră în timp ce-i caut mașina, surprinsă să văd că încă e aici.

– Mă căutai? întreabă el.

Mă întorc și-l văd stând în pragul ușii, iar inima îmi bate cu putere, fața făcându-mi-se stacojie.

– Oh, eu... m-am întors pe cealaltă parte și tu nu erai, iar...

Îmi strâng buzele, simțindu-mă ridicolă, mică, foarte rușinată.

– M-am dus jos să beau apă.

Îmi zâmbește, luându-mă de mână și conducându-mă înapoi în pat.

Dar, în timp ce mă întind lângă el, mâna îmi alunecă spre partea sa, și o trec peste așternuturile atât de reci și abandonate, încât pare că a fost plecat pentru mai mult timp.

A doua oară când mă trezesc, sunt singură din nou. Însă, când îl aud pe Damen trebăluind prin bucătărie, îmi pun capotul și mă duc jos să investighez.

– De când ești treaz? întreb eu privind lung la bucătăria impecabilă, dezastrul din noaptea de dinainte fiind doar o amintire înlocuită de o farfurie cu gogoși, chifle și cereale care nu se găseau în cămara mea.

– Mă trezesc mereu foarte devreme. Ridică din umeri. Așa că m-am gândit să fac puțină curățenie înainte să dau fuga la magazin. Am cam șovăit, deoarece nu știam ce îți place.

Îmi zâmbește, venind de cealaltă parte a mesei și sărutându-mă pe obraz.

Beau din paharul cu suc de portocale proaspăt stoarse pe care mi-l pune în față în timp ce-l întreb:

– Vrei și tu? Sau încă ești sătul?

– Sătul?

Își arcuiește sprâncenele și mă privește lung.

Îmi dau ochii peste cap.

– Te rog. Mănânci mai puțin decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Tu doar bei... medicamentul ăla și plimbi mâncarea de colo-colo. Mă simt ca o scrofiță în comparație cu tine.

– Așa e mai bine?

Îmi zâmbește, luând o gogoașă și mușcând jumătate din ea, maxilarul său lucrând energic să înghită bucata glazurată și cleioasă.

Ridic din umeri și privesc pe fereastră, încă neobișnuită cu această vreme de California, o succesiune de zile însorite care pare fără de sfârșit, cu toate că în curând va fi în mod oficial iarnă.

– Așadar, ce ar trebui să facem azi? întreb eu întorcându-mă să-l privesc.

Aruncă o privire spre ceas, apoi iarăși spre mine.

– Trebuie să plec curând.

– Dar Sabine o să se întoarcă târziu, spun eu, detestând faptul că vocea-mi este atât de plângăcioasă și doritoare de afecțiune și felul în care stomacul mi se strânge când își zornăie cheile.

– Trebuie să mă duc acasă să mă îngrijesc de câteva lucrușoare. În special dacă vrei să mă vezi mâine la școală, zice el, buzele sale atingându-mi ușor obrazul, urechea și ceafa.

– Oh, școală. Încă mai mergem acolo? râd eu, reușind cu succes să evit să mă gândesc la recentele mele absențe și repercusiunile care vor urma.

– Tu ești cea care crede că e importantă. Ridică din umeri. Dacă ar fi fost după mine, fiecare zi ar fi duminică.

– Dar atunci duminica nu ar mai fi specială. Va fi mereu la fel, spun eu, luând o bucățică de gogoașă glazurată. O erupție nesfârșită de zile lungi și lenețe, nimic la care să lucrezi, nimic cu care să ai de-a face, doar momente hedoniste, unul după altul. După o vreme, nu va mai fi la fel de minunat.

– Nu fi atât de sigură.

Zâmbește.

– Deci care sunt aceste îndatoriri misterioase ale tale? întreb eu, sperând să primesc un indiciu în legătură cu viața sa, în legătură cu lucrurile lumești care îi ocupă timpul când nu e cu mine.

Ridică din umeri.

– Știi tu, *lucruri.*

Și, cu toate că râde când spune asta, este destul de evident că-i gata să plece.

– Ei bine, poate aș putea...

Dar, înainte să-mi termin propoziția, el deja clatină din cap.

– Uită de asta. *Nu* ai să-mi speli lenjeria.

Își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, de parcă s-ar încălzi pentru o probă de alergare.

Dar vreau să văd unde locuiești. N-am mai fost niciodată în casa unei persoane emancipate și sunt curioasă.

Însă, deși am încercat să par voioasă, n-am fost decât plângăcioasă și disperată.

El clatină din cap și privește spre ușă de parcă ar fi o potențială iubită pe care abia așteaptă s-o întâlnească.

Și, cu toate că e destul de evident că e timpul să-mi scot steguleț alb și să mă recunosc *învinsă,* nu pot să nu mai încerc o dată, așa că spun:

– Dar *de ce?*

Apoi îl privesc lung, așteptând un motiv.

Se uită la mine cu maxilarul încleștat când spune:

– Deoarece este dezastru. Un dezastru urât. Și nu vreau să-l vezi și să-ți faci o idee greșită despre mine. În plus, nu voi fi deloc în stare să-mi văd de treburi; tu pur și simplu îmi vei distrage atenția. Îmi zâmbește, dar buzele îi sunt atât de strânse și ochii atât de nerăbdători, încât e clar că nu sunt decât cuvinte menite să umple golul dintre acum și atunci când în cele din urmă va pleca. Te voi suna diseară, zice el arătându-mi spatele în timp ce se îndreaptă spre ușă.

– Și ce-ai spune dacă mă hotărăsc să te urmăresc? Ce vei face atunci? întreb eu, râsul meu agitat evaporându-se când se întoarce spre mine.

– Să nu mă urmărești, Ever!

Și felul în care o spune mă face să mă întreb dacă a zis: *„Să nu mă urmărești vreodată“,* sau *„Să nu mă urmărești, Ever“*[1]. În orice caz, înseamnă același lucru.

*

După ce Damen pleacă, iau telefonul și încerc să o sun pe Haven, dar, când intru direct în căsuța vocală, nu mă mai deranjez să-i las alt mesaj. Deoarece adevărul e că i-am lăsat deja câteva, iar acum rămâne la latitudinea ei să mă sune. Așa că, după ce mă duc sus și fac un duș, mă așez la birou hotărâtă să-mi fac temele, dar nu ajung foarte departe înainte ca gândurile să mi se reîntoarcă la Damen și la toate faptele sale ciudate și misterioase pe care nu le mai pot ignora.

Lucruri gen: cum se face că el pare mereu să știe ce gândesc când cu nu-i pot citi nici măcar un pic mintea? Și cum, în doar șaptesprezece ani, și-a făcut timp să locuiască în toate acele locuri exotice, să se priceapă de minune la pictat, fotbal, surfing, gătit, literatură, istoria lumii și aproape la toate lucrurile la care mă pot gândi? Și care-i faza cu felul în care se mișcă atât de rapid, că pur și simplu se încețoșează? Și ce să mai vorbim despre bobocii de trandafir și lalelele, și creionul magic? Fără să mai spun de faptul cum într-un minut vorbește ca un băiat normal și în următorul zici că-i Heathcliff sau Darcy sau oricare alt personaj din cărțile surorilor Brontë. Mai adăugăm și întâmplarea aceea când s-a purtat de parcă ar fi văzut-o pe Riley, faptul că nu are aură, faptul că Drina nu are aură, faptul că *știu* că ascunde ceva legat de ceea ce știe cu adevărat despre ea – iar acum nu vrea ca eu să știu unde locuiește?

După ce ne-am culcat împreună?

Bine, poate că tot ce am făcut a fost să *dormim,* dar totuși cred că merit răspunsurile la măcar câteva (dacă nu la toate) din întrebările

[1] Joc de cuvinte intraductibil; *ever* (lb. engl.) înseamnă *vreodată, niciodată, mereu.* (n.tr.)

mele. Și, cu toate că nu prea am chef să mă furișez în școală și să-i caut dosarul, știu pe cineva care are.

Doar că nu sunt sigură dacă ar trebui să o implic pe Riley în asta. Fără să mai spun că nu știu cum să o chem, de vreme ce înainte nu a trebuit s-o fac. Vreau să zic, îi strig numele? Aprind o lumânare? Închid ochii și-mi pun o dorință?

De vreme ce aprinderea unei lumânări pare un pic ciudată, mă hotărăsc să mă așez în mijlocul dormitorului meu, cu ochii bine închiși în timp ce spun:

– Riley? Riley, dacă mă auzi, trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Ei bine, de fapt aș avea nevoie să-mi faci o favoare. Dar, dacă nu vrei să o faci, te înțeleg întru totul și nu am să mă supăr, fiindcă e puțin ciudat și, hmm, mă simt cam aiurea acum, stând aici și vorbind de una singură, așa că, dacă mă auzi, ai putea să-mi dai un semn?

Și, când sistemul meu stereo pornește deodată cântecul lui Kelly Clarkson pe care obișnuia ea mereu să-l cânte, îmi deschid ochii și o văd stând în fața mea, râzând din răsputeri.

– O, Dumnezeule... arătai ca și cum ai fi fost la câteva clipe distanță de a închide jaluzele, a aprinde o lumânare și a scoate placa Ouija[1] de sub pat!

Clatină din cap și se uită la mine.

– O, Doamne, mă simt ca o proastă, zic eu, înroșindu-mă.

– Da, ai dreptate, ai cam arătat ca o proastă. Râde. OK, lasă-mă să înțeleg, vrei să îți corupi surioara făcând-o să-ți spioneze iubitul?

– Cum de ai știut asta?

Mă holbez la ea, uimită.

– Te rog. Își dă ochii peste cap și se trântește pe patul meu. Crezi că ești singura de pe-aici care poate citi minți?

[1] Placa Ouija (fr. „oui" și germ. „ja", ambele însemnând „da"), cunoscută și ca Placa Spiritelor sau Placa Vorbitoare, este o placă marcată cu litere, cifre și alte simboluri, care se folosește în ședințele de spiritism pentru a comunica cu spiritele. (n.tr.)

– Și cum de ai știut *asta?* spun eu, întrebându-mă ce altceva mai știe.

– Ava mi-a zis. Dar, te rog, nu fi supărată, deoarece chiar explică moda adoptată de tine în ultima vreme.

– Dar ce zici de moda adoptată de tine în ultima vreme? spun eu, arătând spre costumul ei *Războiul Stelelor.*

Dar ea ridică din umeri.

– Așadar, vrei sau nu să știi unde-ți poți găsi prietenul?

Mă duc spre pat și mă așez lângă ea.

– Ca să fiu sinceră? Nu sunt sigură. Vreau să zic, mda, vreau să știu, dar nu mă simt OK implicându-te pe tine.

– Dar ce-ai spune dacă deja am făcut-o? Dacă deja știu? spune ea, mișcându-și sprâncenele în sus și-n jos.

– Ai intrat prin efracție în școală? zic eu, întrebându-mă ce a mai făcut de ultima oară de când am vorbit.

Dar ea doar râde.

– Mai mult de-atât, l-am urmărit până acasă.

Rămân cu gura căscată.

– Dar când? Cum?

Clatină din cap.

– Haide, Ever, nu e ca și cum aș avea nevoie de roți ca să mă duc unde doresc. În plus, știu că ești îndrăgostită până peste cap de el și nu am de gând să te învinovățesc pentru asta, el e destul de frumos. Dar îți amintești de ziua când s-a comportat de parcă m-a văzut?

Dau din cap. Vreau să zic, cum aș putea să uit?

– Ei bine, aia chiar m-a înspăimântat. Așa că m-am hotărât să investighez puțin.

Mă înclin spre ea.

– *Și?*

– *Și,* ei bine, nu sunt sigură cum s-o spun și sper că n-ai să înțelegi greșit, dar... el e puțin ciudat. Ridică din umeri. Vreau să zic, locuiește într-o casă mare în Newport Coast, ceea ce e destul de ciudat,

având în vedere vârsta sa și alte lucruri. Vreau să zic, de unde are bani? Că sigur nu muncește.

Îmi amintesc de ziua de la curse. Dar mă hotărăsc să nu o menționez.

– Dar asta nu e cea mai ciudată parte, continuă ea. Ceea ce e și mai ciudat este faptul că locuința lui e *goală* complet. Cum să-ți zic, fără mobilă și alte asemenea.

– Ei bine, e băiat, spun eu, întrebându-mă de ce simt nevoia să-l apăr.

Ea clatină din cap.

– Da, dar vorbesc foarte serios. Vreau să zic, singurele lucruri sunt unul dintre acele iPod-uri de perete și un televizor cu plasmă. Pe bune. Asta e tot. Și, crede-mă, am verificat întreaga casă. Ei bine, toată casa în afară de o singură cameră, care era încuiată.

– De când te oprește pe tine o cameră încuiată? întreb eu, văzând-o de multe ori trecând printr-o multitudine de pereți.

– Crede-mă, nu ușa a fost cea care m-a oprit. Eu am fost cea care m-am oprit. Vreau să zic, Dumnezeule, doar pentru că sunt moartă nu înseamnă că nu pot fi speriată.

Clatină din cap și se încruntă.

– Dar el nu locuiește aici de mult timp, spun eu, grăbindu-mă să găsesc alte scuze, precum cel mai prost soi de proastă codependentă. Așa că poate încă nu a avut timp să o mobileze. Vreau să zic, ăsta probabil că e motivul pentru care nu vrea ca eu să vin; nu vrea să-i văd casa așa. Și când repet aceste cuvinte în minte, nu pot să nu mă gândesc: *O, Dumnezeule, sunt și mai rea decât am crezut vreodată că sunt.*

Riley clatină din cap și mă privește de parcă este pe cale să-mi spună adevărul despre Zâna Măseluță, Iepurașul de Paște și Moș Crăciun, toate deodată. Dar apoi, ridică din umeri și spune:

– Poate că ar trebui să o vezi cu ochii tăi.

– Ce vrei să zici? întreb eu, știind că mai ascunde ceva.

Dar se ridică de pe pat și să duce în fața oglinzii, privindu-și reflexia și aranjându-și costumul.

– Riley? spun eu, întrebându-mă de ce e atât de misterioasă.

– Ascultă, zice ea, întorcându-se în cele din urmă spre mine. Poate că greșesc. Vreau să zic, ce știu eu, sunt doar o copilă. Ridică din umeri. Și probabil că nu înseamnă nimic, dar...

– *Dar...*

Respiră adânc.

– Dar cred că ar trebui să o vezi cu ochii tăi.

– Deci cum ajung acolo? întreb eu, deja în picioare, căutând cheile.

Clatină din cap.

– Nici gând. Uită de asta. Sunt convinsă că mă poate vedea.

– Ei bine, știm că mă poate vedea pe *mine,* îi reamintesc.

Dar ea e hotărâtă.

– Nici vorbă să fac asta. Dar am să-ți schițez o hartă.

Din pricină că Riley nu e bună la desenat hărți, se apucă să-mi facă în schimb o listă cu nume, indicând cotiturile lor la stânga și la dreapta, de vreme ce nord, sud, est, vest mereu mă ametesc.

– Sigur nu vrei să vii? o întreb eu luându-mi geanta și ieșind din cameră.

Clatină din cap și mă urmează pe scări.

– Hei, Ever.

Mă întorc.

– Ar fi trebuit să-mi spui despre toată chestia cu mediumul. Mă simt prost că am râs de hainele tale.

Deschid ușa și ridic din umeri.

– Chiar poți să-mi citești mintea?

Clatină din cap și zâmbește.

– Doar când încerci să comunici cu mine. Mi-am dat seama că nu e decât o chestiune de timp până să vrei să-l spionez. Râde. Dar, Ever?

Mă întorc din nou.

– Dacă nu vin pe-aici nu înseamnă că sunt supărată pe tine sau încerc să te pedepsesc, sau ceva de genul ăsta, OK? Promit că voi continua să te vizitez și mă voi asigura că ești în regulă și toate alea, dar, ei bine, aș putea fi plecată pentru ceva timp. Aș putea să fiu puțin ocupată.

Îngheț, prima fărâmă de panică începând să apară.

Dar te vei *întoarce*, da?

Încuviințează, scuturând din cap.

– E doar, ei bine... Ridică din umeri. Îți promit că mă voi întoarce, numai că nu știu când.

Dar, deși îmi zâmbește, este în mod evident un zâmbet forțat.

– Nu ai de gând să mă părăsești, nu-i așa? Îmi țin respirația, dându-i drumul numai când clatină din cap. OK, ei bine, mult noroc atunci, spun eu dorindu-mi să o îmbrățișez, să o strâng în brațe, să o conving să stea, dar, știind că e imposibil, mă îndrept spre mașină și pornesc motorul în schimb.

Douăzeci și trei

Damen locuiește într-o comunitate de case păzită. Un detaliu pe care Riley a uitat să-l menționeze. Bănuiesc că, de vreme ce prezența porților mari de fier și paznicii în uniformă nu ar putea niciodată să oprească pe cineva ca ea, nu a părut foarte important. Cu toate că bănuiesc că nu pot opri nici pe cineva ca mine, așa că doar îi zâmbesc paznicei și spun:

– Bună, sunt Megan Foster. Sunt aici să o văd pe Jody Howard.

Apoi, o văd în timp ce verifică pe ecranul calculatorului, căutând numele care se întâmplă să știu că este intrarea cu numărul trei pe listă.

– Lasă asta pe parbriz, pe partea șoferului, zice ea înmânându-mi o bucată galbenă de hârtie, cuvântul VIZITATOR și data fiind scrise clar pe partea din față. Și să nu parchezi pe partea stângă a străzii, ci numai pe dreapta.

Scutură din cap, întorcându-se în cabina ei în vreme ce eu intru pe poarta deschisă, sperând că nu-și va da seama că trec pe lângă strada lui Jody și mă îndrept spre cea a lui Damen.

Aproape că am ajuns în capătul drumului când văd următoarea stradă pe lista mea, și după ce fac la stânga, apoi încă o dată la stânga, mă opresc în dreptul aleii sale, opresc motorul și-mi dau seama că sunt agitată.

Vreau să zic, ce fel de iubită psihopată sunt? Care persoană întreagă la cap s-ar gândi să-i ceară surorii moarte să îi spioneze prietenul? Dar totuși, nu e ca și cum viața mea ar fi normală pe de-a-ntregul, așa că de ce relațiile mele ar trebui să fie diferite?

Stau în mașină, străduindu-mă să-mi mențin respirația la un nivel normal în ciuda faptului că inima îmi bate de parcă vrea să-mi sară din piept, iar palmele îmi sunt lipicioase din cauza transpirației. Și, în timp ce privesc casa, curată, îngrijită și bogată, îmi dau seama că nu aș fi putut alege o zi mai proastă să fac asta.

În primul rând, este cald, însorit și minunat, ceea ce înseamnă că toată lumea ori merge cu bicicleta, ori își plimbă cățeii, ori lucrează la grădină, ceea ce rezultă că sunt cele mai proaste condiții pentru a putea spiona. Și, de vreme ce mi-am petrecut tot drumul concentrându-mă cum să ajung aici și nici prin cap nu mi-a trecut ce voi face când voi fi ajuns, nu am un plan stabilit.

Deși probabil nu contează foarte mult oricum. Vreau să zic, ce se poate întâmpla mai rău? Să fiu prinsă de Damen și să considere că sunt o ciudată? După cum m-am purtat dimineață, disperată, plângăcioasă și doritoare de afecțiune, probabil că deja mă consideră o ciudată.

Ies din mașină și mă îndrept spre casa lui, spre cea mai din capăt, cu plante tropicale și gazon îngrijit. Dar nu mă furișez, nici nu stau ascunsă și nici nu fac ceva care să atragă priviri nedorite. Pur și simplu, merg înainte, de parcă aș avea tot dreptul să fiu aici, până ce ajung în fața masivelor uși duble, întrebându-mă ce să fac în continuare.

Dau un pas înapoi și mă uit la ferestre, jaluzele fiind închise, perdelele trase și, cu toate că nu știu deloc ce am să spun, îmi mușc buza de jos, apăs pe sonerie, îmi țin respirația și aștept.

Dar după câteva minute care trec fără vreun răspuns, sun din nou. Și, fiindcă din nou nu răspunde nimeni, încerc clanța, constat că e încuiată, apoi mă îndrept spre alee, asigurându-mă că nici unul dintre vecini nu mă privește în vreme ce mă strecor pe poarta laterală și mă duc în spate.

Rămân aproape de casă, abia uitându-mă la piscină, la plantele și minunata priveliște albă a apei, în timp ce mă duc spre ușa glisantă de sticlă care e și ea, desigur, încuiată.

Apoi, tocmai când sunt pe cale să renunț și să mă întorc acasă, aud o vocea în mintea mea îndemnându-mă: *fereastra, cea de lângă canalul de scurgere.* Și, evident, o găsesc ridicată îndeajuns ca să-mi strecor degetele pe dedesubt și să o ridic de tot.

Îmi pun mâinile pe pervaz și fac eforturi să mă ridic. Și, în clipa în care picioarele ating podeaua, pot declara oficial că am sărit calul.

Nu ar trebui să continui. Nu am nici un drept să fac asta. Ar trebui să ies imediat din casă și să fug la mașină. Să mă întorc la casa mea liniștită și în siguranță cât mai am timp. Dar acea voce mică din capul meu încă mă îmboldește și, de vreme ce am ajuns atât de departe, îmi dau seama că aș putea, de asemenea, să văd încotro mă duce.

Explorez bucătăria mare și goală, cămara goală, sufrageria fără masă și scaune și baia cu o singură bucată de săpun și un singur prosop negru, gândindu-mă că Riley avea dreptate – locul acesta este gol într-un fel care pare abandonat și înfiorător, fără amintiri personale, fără fotografii, fără cărți. Nimic cu excepția unor podele cu parchet negru, pereți albi, nișe goale, un frigider plin cu nenumărate sticle conținând acel lichid roșu și ciudat și nimic altceva. Și, când ajung în camera media, văd televizorul cu plasmă pe care l-a menționat Riley, un fotoliu cu spătar rabatabil pe care nu l-a pomenit și un morman de DVD-uri în limbi străine ale căror titluri nu le pot traduce. Apoi, mă opresc la capătul scărilor, știind că ar trebui să plec, că am văzut mai mult decât suficient, dar ceva ce nu pot defini mă îndeamnă să continui.

Pun mâna pe balustradă, tresărind la vederea scărilor care se înalță în fața mea, protestul lor zgomotos fiind alarmant de puternic

în acest spațiu mare și gol. Și, când ajung sus, mă aflu față în față cu ușa pe care Riley a găsit-o încuiată. Doar că, de data asta, este descuiată, ușor întredeschisă.

Mă furișez spre ea, invocând vocea din capul meu, disperată să capăt vreo îndrumare. Dar singurul răspuns pe care-l primesc este sunetul propriei mele inimi care bate cu putere în timp ce-mi pun palma pe clanță, apoi icnesc când se deschide spre o încăpere atât de bogat decorată, atât de pretențioasă, atât de grandioasă, că pare a fi luată direct din palatul Versailles.

Mă opresc în cadrul ușii, străduindu-mă să privesc totul. Tapiseriile frumos cusute, covoarele antice, lustrele de cristal, candelabrele de aur, draperiile grele de mătase, canapeaua de catifea, masa marmorată pe deasupra, plină de tomuri. Chiar și pereții, întreaga zonă dintre lambriu și stucatură este acoperită cu portrete mari în rame aurite – toate înfățișându-l pe Damen în costume care erau în vogă cu secole în urmă, inclusiv unul cu el călare pe un armăsar alb, cu o sabie de argint atârnând într-o parte, purtând exact aceeași haină pe care a avut-o în noaptea de Halloween.

Mă duc spre el, ochii căutând gaura din umăr, locul franjurat despre care a glumit spunând că e din pricina focului de artilerie. Tresărind când o găsesc acolo, în pictură, în timp ce-mi trec degetul peste ea, vrăjită, fascinată, mirându-mă ce fel de vicleșug ciudat a născocit în vreme ce degetele mele coboară spre plăcuța de alamă de jos, pe care scrie:

DAMEN AUGUSTE ESPOSITO, MAI 1775

Mă întorc spre tabloul de lângă acesta, inima bătându-mi nebunește pe când ce mă uit la portretul unui Damen care nu zâmbește, învăluit într-un costum sobru, întunecat, înconjurat de albastru, pe plăcuța acestuia scriind:

DAMEN AUGUSTE, AȘA CUM A FOST PICTAT DE PABLO PICASSO ÎN 1902

Și cel de lângă el, tușele cu textură aspră alcătuind înfățișarea lui

DAMEN ESPOSITO, AȘA CUM A FOST PICTAT DE VINCENT VAN GOGH

Și continuă, toți cei patru pereți înfățișându-l pe Damen așa cum a fost pictat de către toți marii maeștri.

Mă prăbușesc pe canapeaua de catifea, cu ochii confuzi, genunchii fără putere, prin minte trecându-mi mii de posibilități, toate la fel de ridicole. Apoi, apuc cartea cea mai apropiată de mine, deschid la pagina titlului și citesc:

Pentru Damen Auguste Esposito.

Semnată de William Shakespeare.

Îi dau drumul și o iau pe cealaltă, *La răscruce de vânturi, pentru Damen Auguste*, semnată de Emily Brontë.

Toate cărțile dedicate lui *Damen Auguste Esposito* sau *Damen Auguste* sau doar *Damen.* Toate semnate de autori care au murit cu secole în urmă.

Îmi închid ochii, încercând să-mi regăsesc ritmul normal al respirației în timp ce inima mi-a luat-o la galop, mâinile îmi tremură, încercând să mă conving că e vreo glumă, că Damen e vreun colecționar de istorie, un colecționar de lucruri străvechi, un falsificator de artă care a mers prea departe. Poate că astea sunt amintiri prețioase de familie, moștenite de la un lung șir de stră-stră-străbunici, cu toții având același prenume și aceeași înfățișare.

Dar, când mă uit din nou, fiorul de pe șira spinării îmi spune adevărul incontestabil – acestea nu sunt nici strămoși și nici amintiri de familie. Acestea sunt lucrurile personale ale lui Damen, comorile preferate pe care le-a colecționat de-a lungul anilor.

Mă clatin pe picioare și mă poticnesc pe hol, tremurând, nesigură pe picioare, disperată să scap de această încăpere înfiorătoare, acest mausoleu hidos, vulgar, plin de lucruri, această casă-criptă. Dorind să pun cât de multă distanță pot între noi și, niciodată, în nici o împrejurare, să nu mă mai întorc aici.

Tocmai am coborât scările când aud un țipăt puternic, pătrunzător, urmat de un plânset lung, înăbușit și, fără ca măcar să mă gândesc, mă întorc și gonesc spre el, urmând sunetul spre capătul holului și ieșind în fugă pe ușă, găsindu-l pe Damen la podea, cu hainele rupte, de pe față curgându-i sânge, în timp ce Haven se zvârcolește și plânge sub el.

– Ever! strigă el ridicându-se în picioare și ținându-mă în timp ce izbesc, mă lupt și lovesc, disperată să ajung la ea.

– Ce i-ai făcut?! țip eu privind spre amândoi, văzând pielea ei palidă, ochii dați peste cap și știind că nu e timp de pierdut.

– Ever, te rog, oprește-te, spune el, vocea fiindu-i sigură, prea chibzuită pentru circumstanțele care-l incriminează.

– CE I-AI FĂCUT? urlu eu, lovind cu picioarele, cu mâinile, mușcând, țipând, zgâriind, folosind orice fărâmă de putere, dar neavând vreo șansă împotriva lui.

El pur și simplu stă acolo, ținându-mă cu o mână, în vreme ce încasează loviturile cu o simplă grimasă.

– Ever, te rog, lasă-mă să-ți explic, spune el evitând loviturile mele date cu picioarele.

Pe când mă holbez la prietena mea care sângerează din abundență, strâmbându-se de durere, o conștientizare îngrozitoare efectiv mă străbate – „de asta a încercat să mă țină departe!"

– Nu! Nu e ăsta deloc motivul! Ai înțeles greșit totul! Da, nu am vrut să vezi asta, dar nu e ceea ce crezi.

Mă ridică în sus, picioarele bălăbănindu-mi-se ca ale unei păpuși de cârpă, și, în ciuda loviturilor și a luptei mele, pe chipul lui nu e nici măcar o broboană de sudoare.

Dar nu-mi pasă de Damen. Nici măcar de mine nu-mi pasă. Nu îmi pasă decât de Haven, ale cărei buze se fac albastre în timp ce începe să respire îngrozitor de greu.

– Ce i-ai făcut? Îl privesc cu cea mai mare furie pe care o pot aduna în privire. *Ce i-ai făcut, monstrule?*

– Ever, te rog, trebuie să mă asculți, îmi cere el, ochii săi implorându-mă.

Și, în ciuda furiei mele, în ciuda adrenalinei, încă simt furnicătura caldă a mâinilor sale pe pielea mea și mă lupt din răsputeri să ignor asta. Urlând și țipând, și lovind cu picioarele, țintind spre cele mai vulnerabile părți, însă mereu ratând pentru că el e mai rapid decât mine.

– Nu o poți ajuta, crede-mă, eu sunt singurul care poate.

– Tu nu o ajuți, tu o omori! țip eu.

El clatină din cap și mă privește, fața părându-i obosită când șoptește:

– Nici pe departe.

Încerc din nou să mă retrag, dar e în van, nu mă pot întrece cu el. Așa că mă opresc, simțindu-mă vlăguită și închizând ochii.

Gândindu-mă: „Deci așa se întâmplă. În felul acesta o să dispar".

Și, în clipa în care își slăbește strânsoarea, lovesc cu piciorul cât de tare pot, gheata atingându-și ținta, iar el îmi dă drumul și eu cad la podea.

Mă duc glonț spre Haven, degetele alunecându-mi pe încheietura mâinii ei acoperite de sânge în timp ce-i iau pulsul, ochii fiindu-mi fixați pe cele două găuri mici din mijlocul tatuajului ei îngrozitor în vreme ce o implor să continue să respire, să nu se dea bătută.

Și, tocmai când îmi scot telefonul, intenționând să sun la 911, Damen vine în spatele meu, mi-l ia din mână și spune:

– Speram să nu trebuiască să fac asta.

Douăzeci și patru

Când mă trezesc, sunt întinsă pe pat, cu Sabine aplecată deasupra mea, fața ei fiind o mască de ușurare, gândurile ei un labirint de îngrijorare.

– Bună, spune ea zâmbind și clătinând din cap. Presupun că ai avut un weekend *pe cinste.*

Privesc cu ochii mijiți mai întâi spre ea, apoi spre ceas. Apoi sar din pat când îmi dau seama cât e ora.

– Te simți bine? întreabă ea urmându-mă prin cameră. Dormeai când am ajuns eu aseară acasă. Nu ești bolnavă, nu?

Mă îndrept către duș, neștiind sigur cum să-i răspund. Deoarece, cu toate că nu mă simt rău, nu-mi pot da seama cum de am dormit atât de mult și atât de târziu.

– Ar trebui să știu ceva? E ceva ce trebuie să-mi spui? întreabă ea stând dincolo de ușă.

Închid ochii și derulez evenimentele din weekend, reamintindu-mi de plajă, de Evangeline, de Damen rămânând peste noapte și gătindu-mi cina, urmată de micul dejun...

– Nu, nu s-a întâmplat nimic, spun într-un sfârșit.

– Bun, atunci ai face bine să te grăbești dacă vrei să ajungi la școală la timp. Sigur ești în regulă?

– Da, spun eu, încercând să par OK, stăpână pe mine, îmi timp ce mă răsucesc pe călcâie și intru sub jetul de apă, neștiind dacă mint sau dacă e adevărat.

Tot drumul spre școală, Miles vorbește despre Eric. Spunându-și nemulțumirea, pas cu pas, despărțirea lor de sâmbătă seara prin mesaje, încercând să mă convingă că nu îi pasă, că deja i-a trecut și că l-a uitat, ceea ce dovedește destul de sigur că nu e deloc așa.

– Mă asculți măcar?

Se încruntă.

– Desigur, murmur eu, oprindu-mă la semaforul care se află cu puțin înainte de școală, mintea parcurgând evenimentele propriului meu weekend și mereu sfârșind la micul dejun. Indiferent cât de greu încerc, nu pot să-mi amintesc altceva după.

– M-ai fi putut păcăli. Zâmbește afectat și privește pe geam. Vreau să zic, dacă te plictisesc, spune-mi. Deoarece, crede-mă, *nu*-mi mai pasă de Eric. Ți-am spus atunci când el...

– Miles, ai mai vorbit cu Haven? întreb eu privindu-l scurt înainte ca semaforul să se facă verde.

Clatină din cap.

– Tu?

– Nu prea cred.

Apăs pe accelerație întrebându-mă de ce pronunțarea numelui ei mă umple de teamă.

– Nu prea *crezi?*

Ochii îi sunt larg deschiși în timp ce-și schimbă poziția pe scaun.

– Nu de vineri.

Intru în parcare, inima bătându-mi de trei ori mai repede când îl văd pe Damen la locul său obișnuit, sprijinindu-se de mașină, așteptându-mă.

– Ei bine, măcar unul dintre noi are o șansă la „fericiți până la adânci bătrâneți", spune Miles dând din cap spre Damen care vine pe partea mea, cu o lalea roșie în mână.

– Bună dimineața.

Zâmbește, dându-mi floarea și sărutându-mă pe obraz, iar eu îngaim un răspuns incocrent și mă îndrept spre poartă. Clopoțelul sună în vreme ce Miles gonește spre clasă, iar Damen mă ia de mână și mă conduce spre ora de engleză.

– Domnul Robins e pe drum, șoptește el strângându-mi degetele în timp ce mă conduce spre Stacia, care se încruntă la mine și își întinde piciorul înainte să-l retragă din calea mea în ultima clipă. Nu e beat, încearcă să-și recupereze soția.

Buzele sale se lipesc de urechea mea pe când eu mă îndepărtez.

Mă așez pe scaun și îmi scot cărțile, întrebându-mă de ce prezența prietenului meu mă face să mă simt atât de țâfnoasă și ciudată, apoi bag mâna în buzunar să scot iPod-ul și mă panichez când îmi dau seama că l-am lăsat acasă.

– Nu ai nevoie de ăla, spune Damen luându-mă de mână și mângâindu-mi degetele cu mâna sa. Mă ai pe mine acum.

Închid ochii, știind că domnul Robins va fi aici în trei, doi, unu...

– Ever, șoptește Damen, degetele sale urmărind traseul venelor de pe încheietura mâinii mele. Te simți bine?

Îmi strâng buzele și aprob.

– Bun. Se oprește. Eu, unul, am avut un weekend minunat, sper că și tu.

Deschid ochii exact când domnul Robins intră în clasă, observând că ochii nu-i sunt umflați ca de obicei, fața nu îi e roșie ca de obicei, cu toate că mâinile încă îi tremură puțin.

– Ieri a fost amuzant, nu crezi?

Mă întorc spre Damen, privindu-l fix în ochi, pielea fiindu-mi injectată cu căldură și furnicături, deoarece mâna sa o acoperă pe a mea. Apoi, încuviințez, știind că e răspunsul pe care și-l dorește, cu toate că nu sunt sigură că e adevărat.

Următoarele ore sunt un amalgam încețoșat de ore și confuzii și numai când ajung la masa de prânz aflu adevărul despre ziua de ieri.

– Nu pot să cred că v-ați băgat în apă, spune Miles agitându-și iaurtul și privindu-mă. Știți cât de rece e?

– Ea a purtat un costum de scafandru. Damen ridică din umeri. De fapt, l-ai lăsat acasă la mine.

Îmi desfac sendvișul fără să-mi amintesc ceva. Nici măcar nu am un costum de scafandru. *Nu?*

– Hm, asta n-a fost vineri? întreb eu îmbujorându-mă când *toate* evenimentele acelei zile îmi revin din nou în minte.

Damen clatină din cap.

– Nu ai făcut surfing vineri, eu am făcut. Duminică te-am învățat.

Îndepărtez coaja sendvișului meu și încerc să-mi amintesc, dar totul nu e decât un spațiu gol.

– Și, se pricepe? întreabă Miles lingându-și lingura și privind de la Damen la mine.

– Ei bine, nu prea au fost valuri, așa că nu prea am putut să facem surfing. Mai mult am stat întinși pe plajă, sub niște pături. Și, nda, e destul de bună la asta.

Râde.

Îl privesc lung pe Damen întrebându-mă dacă aveam sau nu pe mine, sub păturile acelea, costumul de scafandru, dacă s-a întâmplat ceva acolo, sub pături. *Este posibil să fi încercat să mă revanșez pentru vineri, apoi am blocat totul ca să nu-mi pot aminti măcar?*

Miles mă privește, cu sprâncenele arcuite, dar eu ridic din umeri și muște din sendviș.

– Care plajă? întreabă el.

Dar, de vreme ce nu-mi pot aminti, mă întorc spre Damen.

– Crystal Cove, răspunde el, sorbind din băutura sa.

Miles clatină din cap și-și dă ochii peste cap.

– Vă rog, spuneți-mi că nu vă transformați într-unul dintre acele cupluri în care numai băiatul vorbește. Vreau să zic, până și la restaurant comandă el?

Mă uit spre Damen, dar, înainte ca el să vorbească, Miles spune:

– Nu, te întreb pe *tine*, Ever.

Mă gândesc la ce-am mâncat în cele două restaurante, unul în acea minunată zi la Disneyland, zi care s-a terminat atât de ciudat, și cel de la hipodrom, unde am câștigat mulți bani.

– Îmi comand propriile mâncăruri, spun eu. Apoi, mă uit la el și continui: Poți să-mi dai puțin Sidekickul tău?

Îl scoate din buzunar și-i face vânt spre mine.

– De ce? Ți-ai uitat telefonul?

– Mda și vreau să-i trimit un mesaj lui Haven să văd unde e. Am așa, un sentiment ciudat în legătură cu ea. Clatin din cap, neștiind cum să-mi explic mie însămi, darămite lor. Nu mă pot opri din a mă gândi la ea, zic eu, degetele butonând tastatura micuță.

– Este acasă, e bolnavă, spune Miles. Are un fel de gripă. Plus că e tristă din cauza lui Evangeline, cu toate că se jură că nu ne mai urăște.

– Mi-ai zis că nu ai vorbit cu ea.

Mă opresc și-l privesc, fiind sigură că asta spusese în mașină.

– I-am trimis un mesaj în ora de istorie.

– Deci e bine?

Îl privesc lung pe Miles, stomacul făcându-mi-se ghem de agitație, cu toate că nu știu de ce.

– Își varsă mațele, deplânge moartea prietenei ei, dar da, per total e bine.

Îi înapoiez Sidekickul lui Miles, dându-mi seama că n-are rost să o deranjez dacă nu se simte bine. Apoi, Damen își pune mâna pe piciorul meu, Miles continuă să vorbească despre Eric, iar eu ciugulesc

din mâncarea mea, mai dând din cap, mai zâmbind, dar nefiind în stare să-mi alung neliniștea.

Imposibil de crezut, dar ziua în care Damen să hotărăște să și-o petreacă numai la școală se întâmplă să fie cea în care eu îmi doresc ca el să fi chiulit. Deoarece, de fiecare dată când ies din clasă, îl găsesc stând chiar în afara ușii, așteptând nerăbdător și întrebând dacă mă simt bine. Și asta chiar începe să mă scoată din minți.

Așa că, după ora de desen, când ne îndreptăm spre parcare, iar el se oferă să mă urmeze acasă, mă uit la el și spun:

– Hm, dacă nu te deranjează, aș vrea să fiu singură puțin.

– E totul în regulă? întreabă el pentru a mia oară.

Clatin din cap și mă urc în mașină, nerăbdătoare să închid portiera și să mă îndepărtez de el.

– Trebuie să mă ocup de niște lucruri, dar ne vedem mâine, OK?

Și, fără să-i dau șansa de a răspunde, ies din parcare și o iau din loc.

Când ajung acasă, sunt atât de obosită, că mă duc direct în pat, plănuind să trag un pui de somn înainte ca Sabine să vină și să-și facă griji din nou. Dar, trezindu-mă în toiul nopții, cu inima bătându-mi cu putere și cu hainele ude leoarcă de transpirație, am sentimentul covârșitor că nu sunt singură în dormitor.

Apuc perna, strângând-o tare, de parcă acele pene moi și pufoase ar putea reprezenta o pavăză, apoi privesc chiorâș în spațiul întunecat din fața mea și șoptesc: „Riley?", cu toate că sunt destul de sigură că nu e ea.

Îmi țin respirația la auzul unui sunet înăbușit, ca niște șlapi frecați de mochetă, pe lângă ușile franțuzești, și mă surprind pe mine însămi când șoptesc: „Damen?" și privesc cu ochii mijiți în întuneric, nefiind capabilă să percep ceva în afară de acel foșnet.

Apăs întrerupătorul privind chiorâș din cauza luminii și căutându-l pe intrus, fiind atât de sigură că cineva era înăuntru, atât de sigură că nu eram singură, încât sunt aproape dezamăgită când constat că dormitorul e gol.

Mă ridic din pat, cu perna încă în mână, și descui ușile franțuzești. Apoi, arunc o privire în dressing și sub pat, așa cum obișnuia tata să facă în acele nopți de demult când ne jucam de-a bau-bau. Dar, negăsind nimic, mă întorc înapoi în pat, întrebându-mă dacă nu cumva visul meu a născocit toate acele spaime.

Era similar cu cel pe care-l avusesem înainte, când fugeam printr-un canion în care bătea vântul, rochia mea albă și subțire neprotejându-mă deloc de frigul de acolo, poftind vântul să-mi biciuiască pielea, să mă pătrundă până în măduva oaselor. Și abia mi-am dat seama de asta, căci eram atât de preocupată să fug, picioarele mele goale călcând prin noroi, îndreptându-mă spre un refugiu începețoșat pe care abia îl întrezăream.

Tot ce știu este că fugeam spre o lumină care strălucea blând.

Și departe de Damen.

Douăzeci și cinci

Următoarea zi, la școală, parchez în locul meu obișnuit, sar din mașină și trec în fugă pe lângă Damen, îndreptându-mă spre Haven care așteaptă lângă poartă. Și, cu toate că în mod normal aș face orice să evit contactul fizic, o apuc de umeri și o îmbrățișez cu putere.

– OK, OK, și eu te iubesc. Râde, clătinând din cap și împingându-mă. Vreau să zic, Doamne, nu aveam de gând să fiu supărată pe voi pentru totdeauna.

Părul ei vopsit roșu este curat și moale, oja ei neagră e scorojită, adânciturile de sub ochi par mai întunecate decât de obicei, iar fața îi e categoric palidă. Dar deși mă asigură că e în regulă, nu mă pot abține să nu o îmbrățișez din nou.

– Cum te simți? întreb eu privind-o atent, încercând să o citesc, dar, în afară de aura ei care pare a fi gri, slăbită și translucidă, nu *văd* cam nimic altceva.

– *Ce* se întâmplă cu voi? spune ea clătinând din cap și împingându-mă. Ce e cu toată dragostea și afecțiunea? Mă refer la *tine* în special, tu, cu combinația ta veșnică iPod-hanorac.

– Am auzit că erai bolnavă, și nu ai fost la școală ieri...

Mă opresc, simțindu-mă ridicol să mă bâlbâi în halul ăsta.

Dar ea râde.

– Știu ce se petrece. Clatină din cap. Asta-i vina ta, nu-i așa? Arată cu degetul spre Damen. A trebuit să apari tu și să-mi readuci

la viață prietena de gheață, transformând-o într-o toantă sentimentală, tandră și bleagă.

Și cu toate că Damen râde, se vede că e puțin forțat.

– A fost doar gripa, spune ea în timp ce Miles o ia de braț și intrăm pe poartă. Și bănuiesc că depresia în legătură cu Evangeline a făcut ca totul să fie mai rău. Vreau să zic, am avut o stare atât de febrilă, că mi-am pierdut cunoștința de câteva ori.

– Pe bune?

Plec de lângă Damen ca să merg alături de ea.

– Mda, a fost cel mai ciudat lucru. În fiecare noapte, mă duceam în pat îmbrăcată într-un fel și, când mă trezeam, purtam ceva total diferit. Și când mă duceam să caut hainele pe care le purtasem înainte, nu le găseam. De parcă se evaporaseră sau ceva de genul ăsta.

– Ei bine, camera ta e cam dezastruoasă. Miles râde. Sau poate că aveai halucinații; știi că se pot întâmpla și din astea când ai febră mare.

– Poate. Ridică din umeri. Dar toate eșarfele negre mi-au dispărut, așa că a trebuit să împrumut una de la fratele meu.

Ridică apoi capătul eșarfei sale albastre de lână și îl flutură de colo-colo.

– A avut cineva grijă de tine? întreabă Damen venind lângă mine și luându-mă de mână, degetele sale împletindu-se cu ale mele, trimițând o undă de căldură prin trupul meu.

Haven clatină din cap și își dă ochii peste cap.

– Glumești? Aș putea la fel de bine să fiu emancipată, așa cum ești tu. În plus, am avut ușa încuiată tot timpul. Aș fi putut să *mor* acolo și nimeni n-ar fi știut.

– Și Drina? întreb eu, stomacul strângându-mi-se când îi rostesc numele.

Haven mă privește ciudat și spune:

– Drina e în New York. A plecat vineri seară. Oricum, sper că nu înțelegeți, deoarece, cu toate că unele dintre chestiile pe care le făceam cu ea erau foarte faine, știu că voi nu ați fi fost de acord cu ele.

Se oprește aproape de clasa ei și se sprijină de perete.

– Ai visat ceva în legătură cu un canion? întreb eu, dând drumul mâinii lui Damen și apropiindu-mă atât de mult, că sunt din nou aproape lipită de ea.

Dar Haven râde și mă împinge.

– Hm, scuză-mă, ești la graniță! Clatină din cap. Și nu, nu era nici un canion. Doar niște lucruri sălbatice, gotice, greu de explicat, deși era mult sânge proaspăt și sânge închegat.

În clipa în care spune asta, în clipa în care aud cuvântul „sânge", totul se întunecă, iar eu mă prăbușesc.

– Ever? strigă Damen, prinzându-mă exact înainte să mă izbesc de podea. Ever, șoptește el, vocea fiindu-i plină de îngrijorare.

Și, când îmi deschid ochii să-i întâlnesc pe ai săi, ceva în legătură cu expresia sa, ceva în legătură cu intensitatea privirii sale pare foarte familiar. Dar, tocmai când amintirea începe să mi se formeze, este ștearsă de sunetul vocii lui Haven.

– Exact așa începe. Clatină din cap. Vreau să zic, nu am leșinat decât mai târziu, dar totuși, în mod sigur, a început cu o mare năuceală.

– Poate că e însărcinată? spune Miles, destul de tare ca unii elevi să audă.

– Nu chiar, zic eu, surprinsă de cât de bine mă simt, acum că sunt învăluită în brațele lui Damen. Mă simt bine, pe bune.

Mă ridic în picioare și mă îndepărtez.

– Ar trebui să o duci acasă, spune Miles uitându-se la Damen. Arată îngrozitor.

– Mda, aprobă Haven. Ar trebui să te odihnești, pe bune. Chiar că *nu* ai vrea să o iei și tu.

Dar, cu toate că insist să mă duc la oră, nimeni nu mă ascultă. Și următorul lucru pe care îl știu e că brațul lui Damen e petrecut în jurul taliei mele și că mă conduce spre mașina sa.

*

– Asta-i ridicol, spun eu, în timp ce iese din parcare și se îndepărtează de școală. Pe bune, mă simt bine. Fără să mai spun că o să fim prinși că am chiulit din nou!

– Nimeni nu o să fie prins. Mă privește scurt, înainte să-și îndrepte atenția spre drum. Pot să-ți amintesc că ai leșinat acolo? Ești norocoasă că te-am prins la timp.

– Da, dar tocmai asta e chestia, *m-ai prins* la timp. Iar acum mă simt bine. Pe bune. Vreau să zic, dacă ești atât de îngrijorat în legătură cu mine, ai fi putut să mă duci la asistenta școlii. Nu trebuia să mă răpești.

– Nu te *răpesc,* spune el, în mod evident enervat. Pur și simplu, vreau să am grijă de tine, să mă asigur că ești în regulă.

– Oh, acum ești doctor, să-nțeleg?

Clatin din cap și-mi dau ochii peste cap.

Dar el nu zice nimic. Gonește pe autostrada Coast Highway, trecând exact pe lângă strada care duce spre casa mea până ce se oprește în cele din urmă în fața unei porți mari, impozante.

– Unde mă duci? întreb eu, privindu-l cum dă din cap spre un paznic ce-mi pare familiar, care zâmbește și ne deschide drumul.

– La mine acasă, murmură el, în timp ce conduce pe un drum abrupt, înainte să facă o serie de cotituri care duc direct într-o fundătură cu un mare garaj gol în capăt.

Apoi, mă ia de mână și mă conduce, printr-o bucătărie foarte bine utilată, în camera de lucru unde mă opresc cu mâinile pe șolduri, privind toată mobila aceea frumoasă, exact opusul casei șic la care m-aș fi așteptat.

– Chiar e a ta? întreb eu, trecându-mi mâna pe deasupra unei canapele de pluș în timp ce privirea-mi umblă pe niște veioze splendide, covorașe persane, o colecție de picturi abstracte în ulei și o măsuță de cafea, de lemn închis la culoare, acoperită de cărți despre artă, lumânări și o poză înrămată care mă înfățișează pe mine.

– Când mi-ai făcut poza asta?

O ridic de pe masă și o analizez îndeaproape, neavând vreo amintire a acestui moment.

– Te comporți de parcă nu ai mai fost aici înainte, spune el făcându-mi semn să mă așez.

– Nu am mai fost.

Ridic din umeri.

– Ba *da,* insistă el. Duminica trecută? După plajă? Am costumul tău de scafandru sus. Acum, așază-te. Îmi arată perna de pe canapea. Vrea să te văd odihnindu-te.

Mă sprijin de mormanul de perne, încă ținând fotografia și întrebându-mă când a fost făcută. Părul meu e lung și lăsat liber, fața mi-e îmbujorată și port un hanorac de culoarea piersicii pe care am uitat că-l aveam. Dar, cu toate că se pare că râd, ochii îmi sunt triști și serioși.

– Am făcut-o într-o zi, la școală. Când nu te uitai. Prefer instantaneele, este singura modalitate de a capta cu adevărat esența unei persoane, spune el luându-mi-o din mână și punând-o înapoi pe masă. Acum, închide-ți ochii și odihnește-te în timp ce eu am să-ți fac un ceai.

Când ceaiul este gata, îmi pune ceașca în mâini, apoi își face de lucru cu pătura groasă de lână, învelindu-mă bine cu ea.

– Asta e foarte drăguț și tot ce vrei, dar nu e necesar, spun eu punând ceașca pe masă și privindu-mi ceasul, gândindu-mă că, dacă plecăm acum, am putea ajunge la timp pentru ora a doua. Pe bune, mă simt bine. Ar trebui să ne întoarcem la școală.

– Ever, ai *leșinat,* zice el așezându-se lângă mine, privindu-mi chipul în timp ce-mi atinge părul.

– Se mai întâmplă. Ridic din umeri, rușinată de toată această agitație, în special fiindcă știu bine că totul e în regulă.

– Nu atâta timp cât te afli în grija mea, șoptește el, ducându-și mâna de pe părul meu pe cicatricea de pe frunte.

– Nu o face.

Îl împing înainte să o poată atinge, privind cum își retrage mâna.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el, privindu-mă cu ochii mijiți.

– Nu vreau să iei și tu gripa, mint eu, nedorind să recunosc adevărul – că cicatricea este pentru mine și numai pentru mine. O reamintire constantă, o asigurare că nu voi uita niciodată. De asta l-am refuzat pe chirurgul plastician, am refuzat să-l las să o „repare". Știind că ceea ce s-a întâmplat nu va mai putea niciodată să fie „reparat". Este vina mea, propria mea durere și de aceea o ascund sub breton.

Dar el râde și spune:

– Nu mă îmbolnăvesc.

Închid ochii și clatin din cap, și, când îi deschid, spun:

– Oh, să înțeleg că pe listă se adaugă și faptul că nu te îmbolnăvești?

Ridică din umeri și îmi duce cana la gură, făcându-mă să beau.

Iau o înghițitură mică, iar apoi îmi întorc capul și îl împing zicând:

– Deci, să vedem, nu te îmbolnăvești, nu ai nici un fel de probleme când chiulești, iei numai note de zece în ciuda chilului, iei o pensulă și, *voilà*, creezi un Picasso mai bun decât Picasso. Poți să gătești un fel de mâncare la fel de bun ca un bucătar de cinci stele, ai fost fotomodel în New York – unde ai locuit înainte să-ți duci traiul în Santa Fe, care a fost înainte să fi locuit în Londra, România, Paris și Egipt, nu ești angajat și ești emancipat și totuși reușești să locuiești într-o casă superbă, de milioane de dolari, luxos decorată, conduci o mașină scumpă și...

– Roma, spune el, aruncându-mi o căutătură serioasă.

– Ce?

– Ai spus că am locuit în România, când de fapt e vorba de Roma.

Îmi dau ochii peste cap.

– Mă rog, ceea ce vreau să spun e că...

Mă opresc, cuvintele poticnindu-mi-se în gât.

– Da? Se înclină spre mine. Ceea ce vrei să spui e...

Înghit în sec și îmi mut privirea, mintea mea atingând marginile a ceva, ceva ce m-a frământat o perioadă de timp. Ceva în legătură cu Damen, ceva ce are legătură cu calitatea sa aproape... *nepământeană – e și el o fantomă ca Riley? Nu, asta e imposibil, toată lumea îl poate vedea.*

– Ever, spune el, cu mâna pe obrazul meu, întorcându-mi fața, ca să-l pot vedea din nou. Ever, eu...

Dar, înainte să poată termina, mă ridic de pe canapea și mă eliberez din strânsoarea lui, aruncând pătura de pe umeri și refuzând să-l privesc când spun:

Du-mă acasă.

Douăzeci și șase

În clipa în care Damen trage pe aleea mea, țâșnesc din mașină și fug mâncând pământul, gonind pe ușă și urcând scările două câte două, sperând și rugându-mă ca Riley să fie acolo. Trebuie să o văd, am nevoie să vorbesc cu ea despre toate gândurile nebunești care mă înconjoară. Ea e singura căreia i-aș putea explica, singura care ar putea să mă înțeleagă.

O caut în camera de lucru, în baie, în balcon, mă așez pe jos și îi strig numele, simțindu-mă ciudată, agitată, tremurând, panicată într-un fel pe care nu-l prea pot explica.

Dar, văzând că nu apare, mă sui în pat, mă ghemuiesc și îi deplâng pierderea din nou.

– Ever, scumpo, te simți bine?

Sabine dă drumul genților și îngenunchează lângă mine, palma ei răcoroasă și fermă pe pielea mea fierbinte și lipicioasă.

Îmi închid ochii și clatin din cap, știind că, în ciuda leșinului, în ciuda crizei de oboseală, nu sunt bolnavă. Cel puțin nu în felul în care crede ea. E mult mai complicat și nu se vindecă ușor.

Mă întorc pe-o parte, folosind marginea feței de pernă ca să-mi șterg lacrimile, apoi mă întorc spre ea și spun:

– Câteodată... câteodată pur și simplu mă copleșește, știi? Și nu devine deloc mai ușor, zic eu înecându-mă, ochii umplându-mi-se din nou de lacrimi.

Ea mă privește având o expresie îndurerată, când spune:

– Nu sunt sigură că va fi vreodată mai ușor. Cred că te-ai obișnuit cu sentimentul, cu golul, cu pierderea și cumva ai reușit să treci peste.

Zâmbește, ștergându-mi lacrimile cu mâna.

Și, când se așază lângă mine, nu mă retrag. Închid ochii și îmi permit să-i simt durerea și durerea mea, până ce se întrepătrund, crud și profund, fără început sau sfârșit. Și stăm așa, plângând și vorbind, și spovedindu-ne una celeilalte așa cum trebuia să o fi făcut cu mult timp în urmă. Numai dacă aș fi lăsat-o s-o facă. Numai dacă n-aș fi îndepărtat-o.

Și, când, în cele din urmă, se ridică pentru a ne pregăti cina, cotrobăie prin geanta ei mare și spune:

– Uite ce am găsit în portbagajul mașinii mele. L-am împrumutat demult, când te-ai mutat aici. Nu mi-am dat seama în tot acest timp că-l aveam.

Apoi, îmi aruncă hanoracul de culoarea piersicii.

Cel de care uitasem.

Cel pe care nu l-am mai purtat din prima săptămână de școală.

Cel pe care îl purtam în poza făcută de Damen, de pe măsuța de cafea, cu toate că încă nu ne cunoscusem.

Următoarea zi, la școală, trec de Damen și de locul acela tâmpit pe care tot timpul mi-l păstrează mie și parchez în ceea ce pare a fi cealaltă parte a lumii.

– Ce *dracu'*? spune Miles rămânând cu gura căscată. Ai trecut pe lângă el! Și, acum, uite cât avem de mers!

Izbesc portiera și plec grăbită, trecând chiar pe lângă Damen care se sprijină de mașina sa așteptându-mă.

– Hm, a-*lo!* Băiat înalt, brunet și frumos pe partea dreaptă, ai trecut chiar pe lângă el! Ce se întâmplă cu tine? zice Miles apucându-mă de braț și privindu-mă. V-ați certat?

Dar eu doar clatin din cap și-mi retrag mâna.

– Nu se întâmplă *nimic,* spun eu îndreptându-mă cu pași apăsați spre clădire.

Cu toate că, ultima dată când am verificat, Damen se afla cu mult în urma mea, când pășesc în clasă și mă îndrept spre locul meu, el e deja acolo. Așa că îmi ridic gluga și pornesc iPod-ul, hotărâtă să-l ignor în timp ce aștept ca domnul Robins să strige catalogul.

– Ever, șoptește Damen, în vreme ce eu privesc drept în față, spre capul domnului Robins, care începe să cheleasc㠄, așteptând-mi rândul să spun „prezent".

– Ever, știu că ești supărată. Dar pot să-ți explic.

Mă drept înainte, prefăcându-mă că nu aud.

– Ever, *te rog,* mă imploră Damen.

Dar eu mă prefac că el nici măcar nu e acolo. Și, tocmai când domnul Robins îmi strigă numele, Damen oftează, își închide ochii și spune:

– În regulă. Dar să știi că tu ai cerut-o.

Și următorul lucru pe care îl știu: un *bum* oribil răsună în toată încăperea, în timp ce nouăsprezece capete se lovesc de bănci.

Toate capetele, în afară de al meu și al lui Damen.

Privesc în jur cu gura căscată, ochii încercând să înțeleagă, și, când în cele din urmă mă întorc spre Damen, privindu-l acuzatoare, el ridică din umeri și zice:

– Asta este exact ceea ce sperasem să evit.

– Ce ai făcut? Mă holbez la toate trupurile fără vlagă, un îngrozitor sentiment începând să se contureze. O, Doamne, i-ai omorât! I-ai omorât pe toți! țip eu, cu inima bătându-mi atât de tare, încât sunt sigură că o pot auzi.

Dar el clatină din cap și spune:

– Haide, Ever. Drept ce mă iei? Bineînțeles că nu i-am omorât. Ei s-au ales doar cu o mică... siestă, asta-i tot.

Mă trag spre marginea scaunului, cu ochii fixați asupra ușii, plănuind să evadez.

– Poți să încerci, dar n-ai să ajungi prea departe. Ai văzut cum am ajuns înaintea ta în clasă, cu toate că tu ai avut un avans?

Își încrucișează picioarele și mă privește cu fața calmă, iar vocea îi este foarte sigură.

– Poți să-mi citești mintea? șoptesc eu reamintindu-mi de câteva dintre cele mai rușinoase gânduri ale mele, obrajii devenindu-mi fierbinți în timp ce degetele strâng tare marginea băncii.

– De obicei. Ridică din umeri. Ei bine, cam tot timpul, da.

– De când? Îl privesc lung, o parte din mine vrând să încerce să evadeze, cealaltă parte dorind să mai primească niște răspunsuri la întrebări înaintea decesului meu sigur.

– Din prima zi când te-am văzut, șoptește el cu privirea țintuită asupra mea, trimțându-mi o undă de căldură prin corp.

– Și când s-a întâmplat asta? întreb eu cu vocea tremurândă, reamintindu-mi de fotografia de pe măsuța sa și întrebându-mă de când mă urmărește.

– Nu te urmăresc. Râde. Cel puțin nu în felul la care te gândești.

– De ce ar trebui să te cred?

Îl privesc furioasă, știind că nu trebuie să-l cred, indiferent de cât de neînsemnat e lucrul la care se referă.

– Deoarece nu te-am mințit niciodată.

– Dar o faci acum!

– Nu te-am mințit în legătură cu ceva important, spune el, mutându-și privirea.

– O, da? Ce zici de faptul că mi-ai făcut o poză cu mult timp înainte să te fi înscris aici? Ce poziție ocupă asta pe lista ta cu lucruri importante de împărtășit într-o relație?

Îl privesc din nou furioasă.

Oftează, ochii părându-i obosiți când spune:

– Și unde pe lista ta se află faptul că ești o clarvăzătoare care își petrece timpul cu sora moartă?

– Nu știi nimic despre mine. Mă ridic, cu mâinile transpirate și tremurătoare, inima stând să-mi sară din piept în timp ce mă uit la toate trupurile prăbușite, Stacia cu gura deschisă, Craig sforăind atât de tare că vibrează, domnul Robins părând mult mai fericit și mai liniștit decât l-am văzut vreodată. Așa-i toată școală? Sau doar încăperea asta?

– Nu sunt sigur, dar bănuiesc că întreaga școală. Dă din cap zâmbind în vreme ce privește în jur, în mod clar încântat de opera sa.

Și, fără vreun alt cuvânt, țâșnesc de pe locul meu, ies în fugă pe ușă, alerg pe coridor, traversez curtea și trec prin secretariat. Fugind pe lângă toate secretarele și administratorii prăbușiți, care dorm pe birourile lor, înainte să ies pe ușă și să ajung în parcare, fugind spre Miata mea mică și roșie unde Damen deja așteaptă, geanta mea atârnând de vârfurile degetelor sale.

– Ți-am spus.

Ridică din umeri și îmi dă rucsacul.

Stau în fața lui, transpirată, înnebunită, complet înspăimântată. Toate acele momente uitate apărând în fața mea – fața sa acoperită de sânge, Haven zvârcolindu-se și gemând, acea cameră ciudată și înfiorătoare – și știu că a făcut ceva cu mintea mea, ceva ca să nu-mi pot aminti. Și, cu toate că nu reprezint un adversar pentru cineva ca el, refuz să mă dau bătută fără o luptă.

– Ever! țipă el întinzând mâna spre mine, apoi lăsând-o să-i cadă pe lângă trup. Tu crezi că am făcut toate astea ca să te omor?

Ochii îi sunt plini de suferință, cercetându-mi frenetic chipul.

– Nu ăsta e planul? îi răspund, privindu-l furioasă. Haven crede că e un vis sălbatic, gotic, produs de febră. Eu sunt singura care știe adevărul. Eu sunt singura care știe ce mare monstru ești tu. Singurul

lucru pe care nu-l înțeleg este de ce nu ne-ai omorât pe amândouă atunci când ai avut ocazia. De ce te-ai deranjat să-mi ștergi memoria și să mă lași în viață?

– Nu te-aș răni *niciodată*, spune el cu ochii plini de durere. Ai înțeles totul greșit, încercam să o *salvez* pe Haven, nu să o rănesc. Doar că nu mă ascultai.

– Atunci, ea de ce arăta ca și cum ar mai fi avut încă puțin până să-și dea duhul?

Îmi strâng buzele, ca să le opresc din a mai tremura, ochii fiindu-mi fixați în ai săi, însă refuzându-le căldura.

– Deoarece *era* pe punctul de a-și da duhul, rostește el părând enervat. Acel tatuaj de pe încheietura mâinii ei era infectat în cel mai oribil hal cu putință – o omora. Când ai intrat și ne-ai văzut, eu sugeam infecția din ea, așa cum faci cu o mușcătură de șarpe.

Clatin din cap.

– Știu prea bine ce am văzut.

Închide ochii, apucându-și cu degetele partea de sus a nasului și respirând adânc înainte să se uite la mine și să spună:

– Știu cum pare. Și știu că nu mă crezi. Dar am încercat să-ți explic, iar tu nu m-ai lăsat să o fac, așa că am făcut toate astea ca să-ți atrag atenția. Deoarece, Ever, crede-mă, ai înțeles totul greșit.

Se uită la mine, ochii fiindu-i întunecați și pătrunzători, iar mâinile relaxate, dar eu nu înghit nimic. Nici un cuvințel. A avut la dispoziție sute, poate mii de ani ca să-și perfecționeze o asemenea prefăcătorie, rezultând un spectacol cu adevărat bun, dar tot un spectacol rămâne. Și, cu toate că nu pot să cred că sunt pe cale să o spun, cu toate că nu pot să cred așa ceva, există doar o singură explicație, indiferent de cât de nebunească pare.

– Tot ceea ce știu e că vreau să te întorci în coșciugul tău sau în sabatul tău, sau oriunde ai locuit înainte să fi venit aici... Respir, simțindu-mă de parcă aș fi prinsă într-un coșmar îngrozitor, dorindu-mi să mă trezesc curând. Lasă-mă în pace... pleacă!

Își închide ochii și clatină din cap, scoțând un râset înăbușit când spune:

– Nu sunt un vampir, Ever.

– A, da? Dovedește-o! spun eu cu vocea tremurândă, cu ochii ațintiți asupra alor săi, complet convinsă că un rozar, o căpățână de usturoi și un țăruș de lemn ar pune capăt acestui lucru.

Dar el râde.

– Nu fi ridicolă! Nu există așa ceva.

– Știu prea bine ce am văzut, îi spun eu imaginându-mi sângele, pe Haven, camera ciudată și înfiorătoare, știind că, de îndată ce *văd* asta, și el o să vadă. Întrebându-mă cum o să încerce să-mi explice prietenia sa cu Maria Antoaneta, Picasso, Van Gogh, Emily Brontë și William Shakespeare – când ei toți au trăit la secole distanță unul de celălalt.

Damen clatină din cap, apoi se uită la mine și spune:

– Ei bine, ca să știi și tu, am mai fost prieten bun și cu Leonardo da Vinci, Botticelli, Francis Bacon, Albert Einstein și John, Paul, George și Ringo. Face o pauză văzând expresia tâmpă de pe fața mea și oftează când spune: Isuse, Ever, *Beatles!* Clatină din cap și râde. Dumnezeule, mă faci să mă simt bătrân.

Eu pur și simplu stau acolo abia respirând, neînțelegând, dar, când întinde mâna spre mine, reușesc să-l împing.

– Nu sunt vampir, Ever. Sunt un nemuritor.

Îmi dau ochii peste cap.

– Vampir, nemuritor, același lucru, spun eu clătinând din cap și pufnind pe nări, gândindu-mă cât de ridicol e să ne certăm în legătură cu o denumire.

– Ah, dar se întâmplă să fie o denumire pentru care merită să te certi, pentru că *e* o mare diferență. Vezi tu, un vampir e o creatură *fictivă, fabricată,* care există doar în cărți, filme și, în cazul tău, în imaginații debordante. Zâmbește. În timp ce *eu* sunt un nemuritor. Ceea ce înseamnă că am cutreierat pământul sute de ani într-un singur ciclu de viață constant. Totuși, contrar fanteziei pe care ți-ai vârât-o în minte, imortalitatea mea nu se bazează pe supt sânge, pe sacrificiu uman sau oricare alte fapte dezgustătoare pe care ți le-ai imaginat.

Îl privesc chiorâș, dintr-odată reamintindu-mi de băutura sa roșie, ciudată și întrebându-mă dacă are de-a face cu longevitatea sa. Ca și cum ar fi un fel de suc de nemuritor sau ceva de genul ăsta.

– Suc de nemuritor. Râde. Bună asta. Imaginează-ți posibilitățile de marketing. Dar văzând că nu râd, fața i se înmoaie când spune: Ever, te rog, nu trebuie să-ți fie frică de mine. Nu sunt periculos sau rău și nu ți-aș face niciodată ceva care să te rănească. Pur și simplu, sunt un tip care a trăit *o mare perioadă de timp.* Poate că prea mult, cine știe? Dar asta nu mă face rău. Doar nemuritor. Și îmi pare rău că trebuie...

Își întinde mâna spre mine, dar eu mă dau înapoi, picioarele tremurându-mi, nesigure, refuzând să mai ascult ceva.

– Minți! șoptesc eu cu inima plină de ură. Asta e o nebunie. *Tu ești nebun!*

El clatină din cap și mă privește, ochii fiindu-i plini de regret nemăsurabil. Apoi, face un pas spre mine și spune:

– Îți amintești de prima dată când m-ai văzut? Chiar aici, în parcare? Și, în clipa în care ochii tăi i-au întâlnit pe ai mei, ai simțit că mă recunoșteai? Și ziua trecută, când ai leșinat? Cum ți-ai deschis ochii și ai privit fix în ai mei, și erai atât de aproape de a-ți aminti, chiar pe marginea amintirii, dar apoi ai pierdut firul?

Mă holbez la el, imobilă, transfigurată, simțind exact ce urmează să zică, însă refuzând să aud.

– Nu, murmur eu făcând un alt pas înapoi, capul fiindu-mi buimac, corpul dezechilibrat în timp ce genunchii încep să mi se încovoaie.

– Eu sunt cel care te-a găsit în ziua aia în pădure. Eu sunt cel care *te-a adus înapoi!*

Clatin din cap, incapabilă să mai văd ceva din cauza lacrimilor.

– *Nu!*

– Ochii în care te-ai uitat la... reîntoarcerea ta... erau ai mei, Ever. Eu eram acolo. Eram chiar acolo lângă tine. Eu te-am adus înapoi. Te-am *salvat.* Știu că-ți amintești. Văd asta în gândurile tale.

– *Nu!* țip eu acoperindu-mi urechile și închizându-mi ochii. Oprește-te! strig, nedorindu-mi să aud vreun cuvințel.

– Ever! Vocea sa îmi invadează gândurile, simțurile. Îmi pare rău, dar e adevărat. Cu toate că nu ai nici un motiv să te temi de mine.

Mă prăbușesc la pământ, cu fața lipită de genunchi, în timp ce izbucnesc în suspine violente, cu icnete și cu mișcări din umeri.

– Nu aveai nici un drept să te apropii de mine, nici un drept să te bagi! Este vina ta că sunt o ciudată! Este vina ta că sunt blocată în această viață oribilă! De ce nu m-ai lăsat în pace, de ce nu m-ai lăsat să mor?

– Nu aș fi suportat să te pierd din nou, murmură el îngenunchind lângă mine. Nu de data asta. *Nu din nou.*

Îmi ridic privirea spre a sa, neștiind ce vrea să zică, dar sperând că nu va încerca să explice. Auzisem tot ce puteam să suport, iar acum vreau să se oprească. Vreau să se termine.

Clatină din cap, o expresie îndurerată acoperindu-i fața.

– Ever, te rog, nu gândi în felul ăsta, te rog, nu...

– Deci... deci te-ai gândit așa, la întâmplare, să mă aduci înapoi când întreaga mea familie murea? întreb eu privindu-l, durerea fiindu-mi înlocuită de o furie nemărginită. *De ce?* De ce ai fi făcut asta? Vreau să zic, dacă ceea ce spui e adevărat, dacă ești atât de puternic ca să învii morții, atunci de ce nu i-ai salvat și pe ei? *De ce numai pe mine?*

Se cutremură văzând dușmănia din privirea mea, minuscule săgeți îndreptate direct către el. Apoi, își închide ochii și spune:

– Nu sunt atât de puternic. Și era prea târziu, aproape că muriseră de tot. Dar tu... tu ai zăbovit. Și am crezut că asta însemna că voiai să trăiești.

Mă sprijin de mașina mea, închizându-mi ochii, încercând să respir, gândindu-mă: „Deci chiar e vina mea. Deoarece am stat pe gânduri, am zăbovit, am rătăcit pe câmpul acela tâmpit, distrasă de toți acei copaci care vibrau și flori care tremurau. În timp ce ei au mers mai departe, au trecut de partea cealaltă, iar eu m-am lăsat momită de el..."

Se uită scurt la mine, apoi în altă parte.

Și, ce să spun, singura dată când sunt atât de furioasă că aș putea să omor pe cineva, furia mea e îndreptată spre singura persoană care afirmă că e, ei bine, *de neomorât.*

– Pleacă! rostesc în cele din urmă rupând brățara-potcoavă cu incrustații de cristal de pe încheietura mâinii mele și aruncându-i-o.

Dorind să uit de asta, de el, de *absolut totul.* Pentru că deja am văzut și am auzit mai mult decât pot suporta.

– Te rog... pleacă. Nu vreau să te mai văd vreodată.

– Ever, te rog, nu spune asta dacă nu simți cu adevărat că vrei să plec, zice el cu vocea rugătoare, tristă, slăbită.

Îmi iau capul în mâini, prea frântă ca să mai plâng, prea afectată ca să mai vorbesc. Și, știind că el poate auzi gândurile din capul meu, îmi închid ochii și gândesc:

„Ai spus că nu m-ai răni nici odată, dar uite ce ai făcut! Ai distrus totul, mi-ai ruinat viața, și pentru ce? Ca să fiu singură? Să trăiesc toată viața ca un monstru? Te urăsc... Te urăsc pentru ce mi-ai făcut... Te urăsc pentru ceea ce m-ai făcut... Te urăsc pentru că ai fost atât de egoist! Și nu vreau să te mai văd niciodată în fața ochilor!"

Am rămas așa, cu capul în mâini, clătinându-mă înainte și înapoi, cu spatele lipit de roata mașinii mele, permițând cuvintelor să curgă prin mine fără oprire.

„Lasă-mă să fiu normală, te rog, lasă-mă să fiu normală din nou. Pleacă, lasă-mă în pace. Deoarece te urăsc... te urăsc... te urăsc... te urăsc..."

Când, în cele din urmă, îmi ridic privirea, sunt înconjurată de lalele – sute de mii de lalele, toate roșii. Acele petale moi și ceroase strălucind, licărind în soarele dimineții, umplând parcarea și acoperind toate mașinile. Și, când mă ridic în picioare și mă scutur, știu fără să mă uit: cel care mi le-a dat a plecat.

Douăzeci și șapte

La ora de engleză, este ciudat să nu-l am pe Damen lângă mine ținându-mă de mână, șoptindu-mi în ureche și fiind pe post de buton de oprire. Bănuiesc că m-am obișnuit atât de tare să-l am în preajma mea, că am și uitat cât de rele pot fi Stacia și Honor. Dar, privindu-le zâmbind atotcunoscătoare în timp ce-și trimit mesaje de genul „Tâmpită ciudată, nu-i de mirare că Damen a plecat", știu că trebuie să mă bazez din nou pe glugă, ochelari și iPod.

Nu că n-aș vedea ironia. Nu că n-aș pricepe gluma. Deoarece pentru cineva care a plâns în hohote în parcare, implorându-și prietenul nemuritor să dispară pentru ca ea să se poată simți din nou normală, ei bine, în mod evident, poanta sunt *eu*.

Fiindcă acum, în noua mea viață fără Damen, toate gândurile aleatorii, profunzimea culorilor și a sunetelor sunt atât de copleșitoare, atât de devastatoare, încât îmi răsună încontinuu în urechi, ochii mi se umezesc fără oprire, iar migrenele apar brusc, invadându-mi capul, devastându-mi trupul, făcându-mă să-mi fie atât de greață și să mă simt atât de buimacă încât abia pot să funcționez.

Totuși, e amuzant că am fost atât de îngrijorată de faptul că trebuie să le spun lui Miles și lui Haven de despărțirea noastră, că a trecut o săptămână până să-i fie menționat numele. Dar, chiar și atunci, eu sunt cea care l-a adus în discuție. Bănuiesc că ei s-au obișnuit

de frecvența sa redusă, nu au văzut nimic ciudat în faptul că în ultima vreme absența lui s-a prelungit.

Așa că, într-o zi, la prânz, mi-am dres vocea, am privit spre amândoi și am spus:

– Ca să știți și voi, eu și cu Damen ne-am despărțit. Și, când gurile lor au rămas căscate și amândoi au început să vorbească, mi-am ridicat mâna și am zis: Și a plecat.

– A plecat? se mirară ei, patru ochi ieșiți din orbite, două maxilare căzute, amândurora venindu-le greu să creadă.

Și, cu toate că știam că ei erau îngrijorați, cu toate că știam că le datoram o explicație, am clătinat din cap, mi-am strâns buzele și am refuzat să mai spun altceva.

Însă, cu doamna Machado, n-a fost atât de ușor. La câteva zile după ce Damen a plecat, a venit chiar lângă șevaletul meu, a făcut tot ce-a putut să nu privească dezastrul meu numit Van Gogh și a spus:

– Știu că tu și cu Damen ați fost foarte apropiați și știu cât de greu trebuie să fie pentru tine, așa că m-am gândit că ar trebui să-ți dau ăsta. Cred că o să ți se pară extraordinar.

A împins o pânză spre mine, dar eu am sprijinit-o de piciorul șevaletului meu și am continuat să pictez. Nu aveam nici o îndoială că era extraordinar, tot ce făcea Damen era extraordinar. Când cutreieri planeta secole întregi, ai suficient de mult timp să-ți dezvolți câteva talente.

– Nu ai de gând să te uiți la el? a întrebat ea, uimită de lipsa mea de interes față de capodopera lui Damen.

M-am întors spre ea, forțându-mă să zâmbesc când spun:

– Nu. Dar vă mulțumesc că mi l-ați dat.

Și când clopoțelul în cele din urmă a sunat, l-am târât la mașină, l-am vârât în portbagaj și am trântit capota fără ca măcar să arunc o privire.

Iar când Miles a întrebat: „Hei, ce era aia?", eu am băgat cheia în contact și am spus:

– Nimic.

Dar singurul lucru la care nu m-am așteptat era singurătatea pe care o simțeam. Bănuiesc că nu mi-am dat seama cât de mult mă bazam pe Damen și pe Riley să-mi umple golurile, să acopere toate fisurile din viața mea. Și, cu toate că Riley m-a avertizat că nu va fi prin preajmă o perioadă, când s-au împlinit trei săptămâni, am început să mă panichez.

Deoarece să-i spun adio lui Damen, iubitului meu nemuritor, superb, înfiorător, poate chiar diabolic, a fost mai greu decât voi recunoaște vreodată. Dar faptul că nu am apucat să-mi iau adio de la Riley este mai mult decât aș putea suporta vreodată.

Sâmbătă, când Miles și Haven mă invită să îi însoțesc în pelerinajul lor fantastic de iarnă, accept. Știind că e timpul să ies din casă, din depresie și să mă realătur lumii. Și, de vreme ce mă aflu pentru prima dată aici, ei sunt foarte entuziasmați să-mi arate tot.

– Nu e la fel de reușit ca Festivalul Sawdust din vară, spune Miles după ce ne cumpărăm biletele și trecem de poartă.

– Asta fiindcă e mai bun, zice Haven țopăind și întorcându-se să ne zâmbească.

Miles zâmbește afectat.

– Ei bine, în afară de vreme, nu prea contează din moment ce la ambele se găsesc suflători de sticlă, iar asta este mereu partea mea preferată.

– Mare surpriză.

Haven râde luându-l de braț pe Miles în timp ce eu îi urmez, capul învârtindu-mi-se din cauza energiei generate de mulțime, toate culorile, privirile și sunetele pătrunzându-mă, dorindu-mi să fi rămas acasă, unde e mai liniște, unde sunt mai în siguranță.

Tocmai mi-am ridicat gluga și sunt pe cale să-mi pun căștile în ureche când Haven se întoarce spre mine și spune:

– Pe bune? Chiar ai de gând să faci asta aici?

Și mă opresc, punându-le înapoi în buzunar. Deoarece, cu toate că vreau să-i îndepărtez pe toți de aici, nu vreau ca prietenii mei să creadă că doresc să-i îndepărtez și pe ei.

– Haide, *trebuie* să-l vezi pe suflătorul de sticlă, este minunat, zice Miles conducându-ne pe lângă un Moș Crăciun care arată perfect și pe lângă niște argintari înainte să ne oprim în fața unui tip care creează vaze frumoase și multicolore folosindu-și gura, un tub metalic lung și foc.

– Trebuie *neapărat* să învăț cum se face asta.

Apoi, oftează complet transfigurat.

Stau lângă el privind amestecul de culori lichide cum se modelează și capătă formă, după care mă îndrept spre celălalt stand unde sunt expuse niște genți foarte interesante.

Ridic o geantă maro de pe raf și îi pipăi pielea onctuoasă, gândindu-mă că ar fi un bun cadou de Crăciun pentru Sabine, de vreme ce e ceva ce nu și-ar cumpăra niciodată, cu toate că în secret își dorește.

– Cât costă asta? întreb eu, tresărind când vocea îmi reverberează prin cap într-un zumzet fără sfârșit.

– O sută cincizeci.

O privesc lung pe femeie, remarcându-i tunica de batist, jeanșii decolorați și colierul din argint cu semnul păcii, știind că e pregătită să coboare mult, foarte mult prețul. Dar ochii încă mă ustură atât de tare, iar bubuiala din capul meu e atât de intensă, că nu am puterea să mă tocmesc. De fapt, vreau să mă duc acasă.

O pun înapoi de unde am luat-o și pornesc să mă răsucesc pe călcâie când spune:

– Dar, pentru tine, o sută treizeci.

Și, cu toate că sunt conștientă că e abia la începutul ofertării, că mai e loc de negociat, clatin din cap și mă îndepărtez.

Apoi, cineva din spatele meu rostește:

– Eu și cu tine știm amândouă că suma la care e dispusă să ajungă e de nouăzeci și cinci. Așadar, de ce ai renunțat atât de ușor?

Și, când mă întorc, văd o femeie micuță cu părul castaniu, înconjurată de cea mai frumoasă aură purpurie și strălucitoare.

– Ava.

Dă din cap, întinzându-și mâna.

– Știu, spun eu, ignorând-o intenționat.

– Ce mai faci? întreabă ea zâmbind, de parcă nu tocmai am făcut ceva incredibil de rece și nepoliticos, ceea ce mă face să mă simt chiar și mai rău.

Ridic din umeri privind spre suflătorul de sticlă, căutându-i pe Miles și pe Haven și simțindu-mă puțin panicată când nu îi văd.

– Prietenii tăi sunt la rând la Laguna Taco. Dar, nu-ți face griji, comandă și pentru tine unul.

– *Știu*, îi spun eu, cu toate că nu știam.

Capul mă doare prea tare, ca să pot citi pe careva.

Și, tocmai când încep să mă mișc din nou, mă apucă de braț și spune:

– Ever, vreau să știi că oferta mea e încă valabilă. Chiar mi-ar plăcea să te ajut.

Zâmbește.

Primul meu imbold este să-mi trag mâna, să mă îndepărtez de ea pe cât de mult posibil, dar, în momentul în care și-a pus mâna pe brațul meu, capul a încetat să mai zvâcnească, urechile au încetat să mai țiuie, iar ochii au încetat să lăcrimeze. Dar, când o privesc, îmi amintesc cine e cu adevărat – femeia îngrozitoare care mi-a furat sora. Și îmi îngustez ochii, și-mi retrag brațul, privind-o aspru când spun:

– Nu crezi că deja m-ai *ajutat* suficient? Îmi strâng buzele. Deja mi-ai furat-o pe Riley, așa că ce mai vrei?

Înghit în sec și încerc să nu plâng.

Se uită la mine, sprâncenele unindu-se de îngrijorare, aura ei devenind de un violet frumos, vibrant.

– Riley nu a fost niciodată a nimănui. Iar ea va fi mereu cu tine, cu toate că tu nu o poți *vedea* cu adevărat, zice ea întinzându-se după mâna mea.

Dar eu refuz să ascult. Și refuz să o las să mă atingă din nou, indiferent cât de calmantă e atingerea ei.

- Te rog, nu te mai apropia de mine, spun eu, îndepărtându-mă. Lasă-mă în pace. Eu și Riley o duceam foarte bine până să apari tu.

Dar ea nu pleacă. Nu se duce nicăieri. Stă acolo, privindu-mă în felul acela oribil de enervant, blând, grijuliu.

– Știu de durerile de cap, șoptește ea cu voce ușoară și liniștită. Nu trebuie să trăiești în halul ăsta, Ever. Sincer, te pot ajuta.

Și, cu toate că aș dori o pauză în atacul de zgomote și dureri, mă răsucesc pe călcâie și plec grăbită, sperând să nu o mai văd vreodată.

– Cine era aia? întreabă Haven, înmuind un tortilla chip într-un borcănel de sos salsa în timp ce mă așez lângă ea și dau din umeri.

– Nimeni, șoptesc eu, tresărind când cuvintele-mi vibrează în urechi.

– Arată ca femeia aia medium de la petrecere.

Mă întind după farfuria pe care Miles o împinge spre mine și ridic furculița de plastic.

– Nu știam ce vrei, așa că am luat puțin din toate, spune el. Ți-ai cumpărat o geantă?

Clatin din cap, apoi imediat regret de vreme ce asta pur și simplu intensifică durerea.

– Prea scumpă, spun eu, acoperindu-mi gura cât mestec, rontăitul reverberând atât de tare că ochii mi se umplu de lacrimi. Ți-ai luat o vază?

Dar deja știu că nu, dar nu numai fiindcă sunt medium, ci pentru că nu are nici o sacoșă.

– Nu, mie îmi place doar să văd cum le umflă.

Râde luând o gură din băutura sa.

– Hei, voi, ssst! E telefonul meu?

Haven cotrobăie prin geanta ei enormă și plină de lucruri, care de obicei îi ține loc de șifonier.

– Ei bine, de vreme ce ești singura de la masa asta care are o sonerie Marilyn Manson...

Miles ridică din umeri, ignorând coaja tacoului și mâncând numai interiorul.

– Fără carbohidrați? întreb eu privindu-l cum își ciugulește mâncarea.

Clatină din cap.

– Doar pentru că Tracy Turnblad[1] e grasă, nu înseamnă că și eu trebuie să fiu.

Iau o gură din Spriteul meu și privesc spre Haven. Și, când îi văd expresia veselă de pe chip, *știu.*

Se întoarce cu spatele la noi, își acoperă cealaltă ureche și spune:

– O, Doamne! Am crezut că ai dispărut cu adevărat... Am ieșit cu Miles... Da, și Ever e aici... Da, sunt chiar aici... OK. Acoperă telefonul cu mâna și se întoarce spre noi, având ochii înveseliți când spune: Drina vă salută! Apoi, ne așteaptă să îi spunem și noi „salut". Dar văzând că nu o facem, își dă ochii peste cap, se ridică și se îndepărtează, spunând: Și ei te salută.

Miles clatină din cap și mă privește.

– Eu n-am spus „salut". Tu ai spus „salut"?

Dau din umeri și-mi amestec fasolea cu orezul.

– Probleme, spune el privind spre ea și clătinând din cap.

Și, cu toate că simt că e adevărat, mă întreb ce a vrut exact să zică. Deoarece, în locul acesta, energia clocotește ca o mare supă cosmică, prea deasă ca să trec prin ea sau să încerc să mă strecor.

– Ce vrei să spui? întreb eu mijind ochii la vederea căutăturii sale crunte.

---

[1] Personajul principal din musicalul *Hairspray* (n.tr.)

– Nu e evident?

Ridic din umeri, capul zvâcnindu-mi atât de tare, că nu pot deloc pătrunde în mintea lui.

– E ceva atât de... *înfiorător* în legătură cu relația lor. Vreau să zic, o pasiune inofensivă e una. Dar asta... asta nu are nici un sens. E total sinistru.

– Sinistru în ce fel?

Rup o bucată din coaja tacoului și mă uit la el.

Își ignoră orezul în defavoarea fasolei.

– Știu că o să pară îngrozitor, dar, crede-mă, nu vreau să o spun, dar e ca și cum ar transforma-o pe Haven în acolitul ei.

Ridic sprâncenele.

– O imitatoare, o idolatră, o clonă, o replică în miniatură. Dă din umeri. Și e atât de...

– Sinistru, completez eu.

Ia o gură din băutura sa și privește de la Haven la mine.

– Uită-te cum a început să se îmbrace ca ea, lentilele de contact, culoarea părului, machiajul, hainele, și se și comportă ca ea – sau cel puțin încearcă.

– E numai asta sau mai este ceva? spun eu, întrebându-mă dacă știe ceva anume sau e doar un sentiment general de condamnare.

– Mai e nevoie de ceva?

Rămâne cu gura căscată.

Ridic din umeri punând tacoul pe farfuria mea. Nu-mi mai era foame.

– Dar între noi doi fie vorba, întreaga chestie cu tatuajul înseamnă o evoluție semnificativă a relației. Vreau să zic, *ce naiba?* șoptește el privind spre Haven, asigurându-se că nu îl poate auzi. Ce vrea să *însemne?* Clatină din cap. Vreau să zic, OK, *știu* ce înseamnă, dar ce înseamnă pentru *ele?* Este ultimul trend în moda vampirilor? Deoarece Drina nu e chiar gotică. Nu sunt sigur ce încearcă ea să fie cu rochiile ei mătăsoase de lady și gențile care se asortează cu pantofii.

E un cult? Vreun fel de societate secretă? Și să nu mai vorbim de infecția aia. *Dezgustătoare.* Și, apropo, nu e deloc normal cum gândește. Probabil, asta a îmbolnăvit-o.

Îmi strâng buzele și-l privesc lung, nefiind sigură cum să-i răspund, cât de mult să-i dezvălui. Și totuși, întrebându-mă de ce sunt atât de hotărâtă să păstrez secretele lui Damen – secrete care dau o cu totul altă semnificație cuvântului *sinistru.* Secrete care, când te gândești la ele, nu au nimic de-a face cu *mine.* Dar ezit prea mult timp, iar Miles continuă, asigurându-se că-mi țin gura, cel puțin azi.

– Totul e pur și simplu... *nesănătos.*

Se înfioară.

– Ce e nesănătos? întreabă Haven așezându-se lângă mine și vârându-și telefonul înapoi în geantă.

– Să nu te speli pe mâini după ce folosești toaleta, o drege Miles.

– Despre *asta* ați vorbit voi? Ne studiază suspicioasă. Și vreți să vă cred?

– Vorbesc serios, Ever refuză să se spele, iar eu încercam să o avertizez asupra pericolului la care se expune. La care *ne expune.*

Clatină din cap și se uită la mine.

Îmi dau ochii peste cap, fața făcându-mi-se stacojie, cu toate că *nu* e adevărat. Privind în timp ce Haven scotocește prin geantă, dând la o parte tuburi de ruj, un ondulator, bomboane de mentă – ambalajele lor fiind de mult dispărute – înainte să scoată o sticluță argintie, să-i desfacă capacul și să toarne în băuturile noastre un lichid transparent, fără miros.

– Ei bine, asta a fost foarte amuzant, dar e evident că vorbeați despre *mine.* Dar știți ce? Sunt a naibii de fericită, așa că nici măcar nu-mi pasă.

Zâmbește.

O apuc de mână, hotărâtă să o opresc din a mai turna. Din noaptea când am vărsat tot ce aveam în mine la tabăra majoretelor, după ce băusem mai mult decât partea mea din sticla de contrabandă

pe care Rachel o adusese în cabana noastră, am jurat să nu mai pun gura pe vodcă. Dar, în clipa în care o ating, sunt cuprinsă de groază văzând un calendar în fața ochilor cu data de 21 decembrie încercuită cu roșu.

– Dumnezeule, relaxează-te. Nu mai fi atât de *crispată*. Vrei să mă lași? Clatină din cap și își dă ochii peste cap. Nu aveți de gând să mă întrebați de ce sunt atât de fericită?

Nu, deoarece știm că oricum o să ne spui, zice Miles, dând la o parte farfuria sa din care a mâncat toate proteinele, păstrând restul pentru porumbei.

– Ai dreptate, Miles, ai mare dreptate. Cu toate că întotdeauna e frumos să întrebi. Oricum, Drina era la telefon. E încă în New York, distrându-se la cumpărături. A luat o grămadă de lucruri pentru mine, dacă îți vine să crezi. Ne privește cu ochii larg deschiși, dar văzând că nu aveam de gând să-i răspundem, se strâmbă și continuă: Oricum, v-a *salutat*, cu toate că voi nu v-ați sinchisit să *salutați* la rândul vostru. Și nu cred că nu și-a dat seama, spune ea încruntându-se spre noi. Dar vine înapoi curând și tocmai m-a invitat la o petrecere foarte tare, și abia aștept.

– Când? întreb eu încercând să nu par atât de panicată cum mă simt.

Întrebându-mă dacă nu cumva va fi în data de douăzeci și unu decembrie.

Dar ca zâmbește și clatină din cap.

– Scuze, nu spun. Am promis să nu spun.

– De ce? întrebăm eu și Miles.

– Deoarece petrecerea e foarte exclusivistă, numai cu invitații, și nu au nevoie ca o mulțime de intruși să apară pe acolo.

– Și asta ne crezi tu pe noi? Intruși?

Haven ridică din umeri și soarbe adânc din băutura ei.

– Greșești. Miles clatină din cap. Noi suntem prietenii tăi, așa că, luând în considerație regula, trebuie să ne spui.

– Nu știu, spune Haven. Am jurat să păstrez secretul. Sunt atât de fericită, că aș putea să explodez!

O privesc lung, stând în fața mea, cu fața plină de o fericire care mă intrigă, însă capul mă doare atât de rău, iar ochii îmi sunt atât de înlăcrimați, că aura ei e amestecată cu celelalte și nu o pot citi.

Iau o înghițitură din băutura mea, uitând de vodcă până ce o urmă de lichid fierbinte îmi alunecă pe gât, îmi intră în sânge și îmi face capul să se legene.

– Încă ești bolnavă? întreabă Haven aruncându-mi o privire îngrijorată. Ar trebui s-o iei mai ușor. Poate că nu ți-a trecut de tot.

– Ce să-mi treacă? O privesc cu ochii mijiți, luând o altă gură și apoi alta, simțurile mele începând să se mai diminueze cu fiecare sorbitură.

– Gripa cu vise cauzate de febră! Îți amintești cum ai leșinat în ziua aceea la școală? Ți-am spus că toată greața și amețeala reprezintă doar începutul. Doar promite-mi că, dacă o să mai ai vise, o să-mi spui, deoarece sunt *minunate*.

– Ce vise?

– Nu ți-am spus?

– Nu chiar.

Iau o altă înghițitură, observând cum capul mi-e cam amețit, însă sunt destul de trează, toate viziunile, gândurile aleatorii, culorile și sunetele estompându-se și îndepărtându-se deodată.

– Erau nebunești! Și nu te supăra, dar Damen era în unele dintre ele, cu toate că nu s-a întâmplat nimic. Nu era acel tip de vise. Era mai mult în genul că mă salva, de parcă se lupta cu niște forțe diabolice ca să-mi salveze viața. Atât de bizar. Râde. Oh, apropo, Drina l-a văzut pe Damen în New York.

Mă holbez la Haven, corpul devenindu-mi rece în ciuda alcoolului din mine. Însă când iau o altă gură, frigul dispare luând cu el și durerea, și neliniștea.

Așa că mai iau una.

Și încă una.

Apoi, o privesc chiorâș și o întreb:
– De ce mi-ai zis asta?
Dar Haven ridică din umeri.
– Drina a vrut să știi.

Douăzeci și opt

După festival, ne îngrămădim în mașina lui Haven, facem o scurtă oprire acasă la ea, ca să-și reumple sticla, apoi ne ducem în oraș unde parcăm pe stradă, umplem parcometrul cu monede și cutreierăm trotuarele, noi trei, braț la braț, făcându-i pe toți pietonii să se dea la o parte din calea noastră în timp ce cântăm „(You Never) Call Me When You're Sober[1]" din toți rărunchii și fals. Izbucnind în râsete de fiecare dată când cineva chicotește și clatină din cap spre noi.

Și, când trecem pe lângă una dintre librăriile acelea New Age[2] care face reclamă la cărți cu subiecte paranormale, îmi dau ochii peste cap și-mi mut privirea, încântată că nu mai fac parte din lumea aceea, acum, că tot alcoolul m-a eliberat, acum, că sunt liberă.

Trecem strada spre Main Beach și ajungem în fața hotelului Laguna, după care ne ducem pe plajă, cădem pe nisip, cu picioarele unul peste altul, brațele încolăcite, trecând sticla de colo-colo și jelind când se termină.

---

[1] „Nu mă suni niciodată când ești treaz [din beție]", vers din cântecul *Call Me When You're Sober* al formației Evanescence. (n.tr.)

[2] *New Age* este un curent spiritual răspândit mai ales în Vest. Adepții săi pretind o apropiere mai mare de spiritualitate, ei susținând că acest lucru este necesar pentru ca omenirea să poată intra într-o „nouă vârstă", în care va domni armonia universală. Alții văd în New Age o reînviere a gnosticismului. (n.tr.)

– Rahat! bombăn eu dându-mi capul pe spate și lovind cu putere fundul și marginile sticlei, scurgând ultima picătură rămasă.

– Dumnezeule, ia-o mai ușor! Miles se uită la mine. Întinde-te și savurează momentul.

Dar eu nu vreau să mă întind. Și să *savurez* momentul. Vreau doar să mă asigur că o să continue așa. Acum, că puterile mele de medium au fost distruse, vreau să mă asigur că vor rămâne distruse.

– Vreți să mergem la mine acasă? bolborosesc eu sperând că Sabine nu e acasă, că putem să punem mâna pe vodca rămasă de la Halloween și să continuăm să savurăm momentul acesta.

Dar Haven clatină din cap.

– Uită de asta, spune ea. Sunt varză. Mă gândesc să las mașina pe undeva și să mă târăsc acasă.

– Miles?

Îl privesc lung, cu ochii rugători, nedorind ca petrecerea să se termine. Asta este prima dată când mă simt atât de bine, atât de liberă, atât de neîmpovărată, atât de normală de când... ei bine, de când Damen a plecat.

– Nu pot. Clatină din cap. Cină în familie. Șapte și jumătate fix. Cravată, opțional. Sacou, obligatoriu.

Râde, căzând pe nisip în timp ce Haven se rostogolește și i se alătură.

– Ei bine, și cu mine cum rămâne? Ce ar trebui să fac?

Îmi încrucișez brațele la piept și privesc urât spre prietenii mei, nedorindu-mi să fiu lăsată de una singură, privindu-i în timp ce se rostogolesc împreună și râd, evident, de mine.

În dimineața următoare, cu toate că am dormit prea mult, primul lucru pe care îl gândesc când îmi deschid ochii e: „Capul nu-mi mai bubuie!"

Cel puțin, nu în felul său obișnuit.

Apoi, mă rostogolesc, bag mâna sub pat și scot sticla de vodcă pe care am pus-o acolo noaptea trecută, luând o înghițitură zdravănă și

închizându-mi ochii în timp ce amorțeala ei caldă, minunată îmi cuprinde limba și alunecă pe gât.

Și, când Sabine își bagă capul în cameră să vadă dacă m-am trezit, sunt încântată să constat că aura i-a dispărut.

– Sunt trează! spun eu ascunzând sticla sub o pernă și fugind să o îmbrățișez. Nerăbdătoare să văd ce fel de schimb de energie va fi și bucurându-mă că nu e nici una. Nu e o zi frumoasă?

Zâmbesc, buzele mele fiind aspre și inerte când îmi dezvăluie dinții.

Privește pe fereastră și înapoi spre mine.

– Dacă spui tu.

Ridică din umeri.

Mă uit peste ușile franțuzești și văd o zi gri, noroasă și ploioasă. Dar totuși, nu mă referam la vreme. Mă refeream la mine. La noua Ever.

Ever cea nouă, îmbunătățită și non-medium!

– Îmi aduce aminte de casă.

Ridic din umeri scoțându-mi cămașa de noapte și intrând la duș.

În clipa în Miles se suie în mașina mea, aruncă o privire lungă spre mine și spune:

– Ce *na...*

Privesc spre puloverul meu, fusta scrută din denim, balerinii, relicve pe care Sabine le-a salvat din vechea mea viață, apoi zâmbesc.

– Scuze, dar nu accept să mă ducă străinii cu mașina, spune el deschizând portiera și prefăcându-se că iese din mașină.

– Sunt eu, pe bune. Jur cu mâna pe inimă și sper să... ei bine, crede-mă că sunt eu. Râd. Și închide portiera aia odată, n-am chef să cazi și să ne faci să întârziem.

– Nu înțeleg, zice el cu gura căscată spre mine. Vreau să spun, când s-a întâmplat asta? Cum s-a întâmplat asta? Practic, ieri purtai o sutană, iar acum arăți de parcă ai dat iama în șifonierul lui Paris Hilton.

Mă uit la el.

– Doar că mai stilată, mult mai stilată.

Zâmbesc apăsând pe accelerație, roțile mașinii alunecând și gonind pe strada umedă, încetinind numai când îmi amintesc că radarul meu intern de depistat polițiști a dispărut, iar Miles începe să țipe.

– Pe bune, Ever, *ce naiba?* O, nu, încă ești beată?

– Nu, spun eu repede. Sunt doar, știi tu, ies din cochilie, asta-i tot. Pot fi destul de... timidă pentru primele... câteva... luni. Râd. Însă, crede-mă, asta sunt eu cu *adevărat.*

Clatin din cap, sperând că o să mă creadă.

– Îți dai seama că ai ales cea mai umedă, cea mai nenorocită zi din an să ieși din cochilie?

Clatin din cap și intru în parcare când spun:

– N-ai nici o idee cât de frumoasă e. Îmi amintește de casă.

Parchez în cel mai apropiat spațiu disponibil, apoi fugim spre poartă cu gențile deasupra capetelor pe post de umbrele în timp ce tălpile pantofilor noștri ne împroașcă apă pe picioare. Și când o văd pe Haven tremurând sub cornișă, mă simt superfericită constatând că nu are aură.

– Ce *zga...* spune ea, cu ochii larg deschiși de uimire, în vreme ce mă privește din cap până în picioare.

– Voi trebuie neapărat să învățați cum să terminați o propoziție.

Râd.

– Pe bune, *cine* ești? întreabă ea, încă privindu-mă cu gura căscată.

Miles râde, ne ia pe amândouă la braț și ne conduce dincolo de poartă spunând:

– Nu o băga în seamă pe Miss Oregon, ea crede că e o zi frumoasă.

Când intru la engleză, sunt ușurată că nu mai pot să aud sau să văd tot ce nu trebuie. Și, cu toate că Stacia și Honor sporovăiesc încontinuu, încruntându-se la hainele mele, la pantofii mei, la părul meu, chiar și la machiajul pe care îl port, eu pur și simplu ridic din umeri și-mi văd de treabă. Deoarece, de vreme ce sunt sigură că nu

spun nimic frumos despre mine, faptul că nu mai am acces la cuvintele rele reprezintă o diferență ca de la cer la pământ. Și, când le surprind pe amândouă privindu-mă din nou, zâmbesc și le fac cu mâna până ce sunt înspăimântate de-a binelea și se întorc.

Pe la ora de chimie, minunea aproape a dispărut. Deschizând barajul de priviri, culori și sunete care amenință să mă copleșească.

Și, când îmi ridic mâna să cer să ies pe coridor, nici bine nu trec de ușă că deja mă simt la fel ca înainte.

Merg clătinat spre vestiarul meu, învârtind discul fără oprire, încercând să-mi amintesc numărul corect.

E 24-18-12-3? Sau 12-18-3-24?

Privesc prin jur cu capul bubuindu-mi, ochii lăcrimându-mi și apoi nimeresc – *18-3-24-12.* Și scotocesc printr-un maldăr de cărți și foi, dându-le jos pe toate, nebăgând de seamă cum se adună la picioarele mele, pur și simplu dorindu-mi să iau sticla de apă pe care o am înăuntru, tânjind după dulcea eliberare lichidă.

Scot capacul și-mi dau capul pe spate, luând o înghițitură zdravănă, imediat urmată de alta și de alta, și de alta. Și sperând să fac față orei de prânz, mai iau o ultimă gură când aud:

– Stai pe loc... zâmbește... nuu... E OK, tot am făcut-o.

Și privesc îngrozită pe măsură ce Stacia se apropie, camera foto ridicată sus, o imagine cu mine bând vodcă fiind în mod clar afișată pe ecran.

– Cine s-ar fi gândit că ești atât de fotogenică? Dar totuși, foarte rar ajungem să te vedem fără glugă.

Zâmbește, privirea urcând de jos în sus, de la picioare la breton.

O privesc lung și, cu toate că simțurile îmi sunt blurate din cauza băuturii, intențiile îi sunt evidente.

– Cui ai dori să o trimit mai întâi? Mamei tale? Ridică din sprâncene și își acoperă gura prefăcându-se rușinată când spune: O, îmi cer scuze. Voiam să zic, *mătușii* tale? Sau poate unuia dintre profesorii tăi? Sau poate *tuturor* profesorilor tăi? Nu? Nu, ai dreptate, asta ar

trebui trimisă direct directorului, o pasăre, o piatră, o moarte rapidă și ușoară, cum se spune.

– Este o sticlă de *apă*, îi spun eu, aplecându-mă să-mi ridic cărțile și băgându-le înapoi în dulap, străduindu-mă să par nonșalantă, prefăcându-mă că nici nu-mi pasă, știind însă că poate să adulmece frica mai bine decât un copoi dresat de poliție. Nu ai decât o poză cu mine în care beau dintr-o sticlă de apă. Mare scofală!

– O sticlă de *apă*. Râde. Da, așa e. Iar tu ești atât de originală, aș putea adăuga. Sunt sigură că ești prima persoană care s-a gândit vreodată să strecoare vodcă într-o sticlă de apă. Își dă ochii peste cap. Te rog. Ai dat de belea foarte nasol, Ever. Un simplu test de alcoolemie, și la revedere Bay View, bun venit Academia pentru Ratați și Frustrați.

O privesc cum stă în fața mea, atât de sigură pe sine, îngâmfată, atât de total încrezătoare în ea însăși, și știu că are tot dreptul să fie, m-a prins cu mâța-n sac. Și, cu toate că dovezile ei ar putea să pară circumstanțiale, amândouă știm că nu e așa. Amândouă știm că ea are dreptate.

– Ce vrei? șoptesc în cele din urmă, imaginându-mi că fiecare are propriul lui preț, doar că trebuie să-l găsesc pe-al ei.

Am tot auzit gânduri în ultimul an, am avut destule viziuni ca să-mi confirm că e adevărat.

– Ei bine, pentru început, vreau să nu mă mai deranjezi, spune ea încrucișându-și brațele la piept, întărind astfel cele spuse.

– Dar eu nu te deranjez, zic eu, cuvintele fiindu-mi ușor nedeslușite. *Tu* mă deranjezi pe *mine*.

– *Au contraire*. Zâmbește privindu-mă superior, fulgerându-mă cu ochii. Numai simplul fapt că trebuie să te privesc zi după zi mă deranjează. Un deranj uriaș și îngrozitor.

– Vrei să mă transfer de la engleză? întreb eu, încă ținând sticla aia tâmpită, neștiind ce să fac cu ea. Dacă o las în dulap, o să mă pârască și o să mi se confiște, iar, dacă o bag în rucsac, același lucru.

– Știi că încă-mi ești datoare pentru rochia pe care mi-ai distrus-o din cauza gesturilor tale neîndemânatice.

Asta-i, șantaj. Bine că am câștigat toți acei bani la cursa de cai.

Bag mâna în ghiozdan și localizez portofelul, mai mult decât dornică să o despăgubesc, dacă asta înseamnă să se termine totul.

– Cât? întreb eu.

Mă privește, încercând să-mi calculeze pe loc venitul.

– Ei bine, așa cum am mai spus, era de *firmă*... și nu poate fi atât de ușor înlocuită... deci...

O sută?

Scot o bancnotă cu Ben Franklin și i-o ofer.

Își dă ochii peste cap.

– De vreme ce înțeleg perfect că ești paralelă cu moda și cu toate lucrurile pe care trebuie să le ai, îți spun trebuie neapărat să urci prețul. Un pic mai mult, zice ea, ochind teancul de bani.

Dar fiindcă șantajiștii au obiceiul de a se reîntoarce și de a cere mai mult, știu că e mai bine să rezolve cu ea acum, înainte ca situația să escaladeze. Așa că o privesc și-i spun:

– De vreme ce amândouă știm că ai cumpărat rochia aia de la un mall cu haine la preț redus, când te întorceai din Palm Springs... – zâmbesc, amintindu-mi ce am *văzut* în ziua aceea pe coridor –, îți voi da exact cât a costat rochia, adică, dacă memoria mă ajută, optzeci și cinci de dolari. În acest caz, o sută pare-mi-se că e o ofertă generoasă, nu crezi?

Mă privește superior, fața transformându-i-se într-un rânjet în timp ce ia bancnota și o bagă adânc în buzunar. Apoi, se uită la mine și la sticlă și zâmbește când spune:

– Așadar, nu-mi oferi și mie puțin din băutura ta?

Dacă cineva mi-ar fi spus ieri că-mi voi petrece vremea în baie, îmbătându-mă criță cu Stacia Miller, n-aș fi crezut nici în ruptul capului. Dar totuși, asta s-a întâmplat. Am urmat-o înăuntru ca să

ne cuibărim într-un colț și să dăm gata o sticlă de apă plină cu vodcă.

Nimic nu se compară cu împărtășirea unor vicii și a unor secrete ascunse când e vorba de motive ca oamenii să se împrietenească.

Și, când Haven a intrat și ne-a găsit în halul ăla, ochii i-au ieșit din orbite și a zis:

– Ce *zgaiba?*

Și am început să râd din răsputeri în timp ce Stacia a privit-o chiorâș și a bălmăjit:

– Bum vinit fată godigă.

– Am pierdut ceva? a întrebat Haven, privindu-ne suspicioasă cu ochii mijiți. Trebuia să fie amuzant?

Și felul în care s-a uitat la noi, felul în care a stat acolo atât de autoritară, atât de batjocoritoare, atât de serioasă, și *nu* amuzată, ne-a făcut să râdem și mai mult. Apoi, imediat ce ușa s-a izbit în urma ei, am început să bem din nou.

Însă a-mi face veacul în baie cu Stacia nu îmi asigură accesul la masa VIP. Și, știind totuși că mai bine nu aș încerca, mă îndrept spre locul meu obișnuit, cu capul atât de îmbibat cu alcool, creierul atât de amețit, că îmi ia ceva timp până să-mi dau seama că nici aici nu sunt bine-venită.

Mă așez, îi privesc chiorâș pe Haven și pe Miles, apoi încep să râd fără motiv. Sau cel puțin fără motiv pentru ei. Însă numai dacă și-ar vedea fețele, știu că și ei ar râde.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întreabă Miles, ridicându-și privirea din scenariul său.

Haven se încruntă.

– E nebună, complet și irevocabil nebună. Am prins-o în baie sporovăind și râzând cu, dintre toți oamenii, Stacia Miller.

Miles rămâne cu gura căscată, fruntea încrețită într-un fel care mă face din nou să râd. Și, văzând că nu mă potolesc, el se înclină spre mine, mă pișcă de braț și spune:

– Ssst! Se uită prin jur, apoi iarăși la mine. Pe bune, Ever. Ești nebună? Dumnezeule, de când a plecat Damen, te comporți...

– De când a plecat Damen – *ce?* Mă trag îndărăt atât de rapid că-mi pierd echilibrul și aproape cad de pe bancă, îndreptându-mă la timp ca să o văd pe Haven clătinând din cap și zâmbind superior. Haide, Miles, zi ce-ai de zis. Îl privesc furioasă. Și tu, Haven, haide, zi ce-ai de zis.

Numai că-mi iese ceva de genul *jișeaidejiș* și nu cred că ei n-au observat.

– Vrei ca noi să *jișeaidejiș?* Miles clatină din cap în timp ce Haven își dă ochii peste cap. Ei bine, sunt sigur că vom fi fericiți să o facem, atâta timp cât o să știm ce înseamnă. Știi ce înseamnă?

Se uită la Haven.

– Pare a fi în germană, spune ea privindu-mă aspru.

Îmi dau ochii peste cap și mă ridic să plec, numai că nu îmi coordonez mișcările atât de bine și sfârșesc prin a mă lovi la genunchi.

– *Aaaauuu!* urlu eu șchiopătând înapoi spre bancă, strângându-mi piciorul în vreme ce ochii mi se închid de durere.

– Aici, bea asta, mă îndeamnă Miles, împingând spre mine băutura sa VitaminWater. Și dă-mi cheile, că în nici un caz *nu* conduci spre acasă.

Miles avea dreptate. *Nu* am condus spre acasă. Iar el s-a dus singur.

Pe mine m-a luat Sabine.

Mă instalează pe locul pasagerului, apoi se duce pe partea ei și, când pornește motorul și iese din parcare, clatină din cap, își încleștează maxilarul, mă privește fix și spune:

– *Exmatriculată?* Cum de ajungi de la elevă premiantă la elevă exmatriculată? Poți să-mi explici asta, te rog?

Îmi închid ochii și-mi apăs fruntea de geamul lateral, sticla netedă și curată răcorindu-mi pielea.

– Suspendată, bombăn eu. Îți aduci aminte? Tu ai pledat cazul meu. Și destul de impresionant, aș adăuga. Acum, știu cum de câștigi mulți bani. O privesc cu coada ochiului pe măsură ce șocul cuvintelor mele îi transformă expresia de pe față din îngrijorare în furie, remodelându-i trăsăturile într-un chip pe care nu l-am mai văzut vreodată. Și, cu toate că știu că ar trebui să mă simt prost, rușinată, vinovată și mai rău, treaba e că nu am rugat-o să-mi fie avocat. Nu am rugat-o să pledeze *circumstanțe atenuante*. Să afirme că faptul că am băut pe domeniul școlii a fost: *un act a cărui gravitate ar trebui să fie diminuată de tragismul situației în care mă aflu ca urmare a faptului că mi-am pierdut întreaga familie.*

Și, cu toate că a spus-o cu cele mai bune intenții, cu toate că ea e sigură că e adevărat, asta nu înseamnă că *e* adevărat.

Deoarece adevărul e că îmi doresc ca ea să nu fi spus nimic. Îmi doresc să îi fi lăsat să mă exmatriculeze.

În clipa în care m-au prins în fața vestiarului, zumzetul din capul meu a pălit, iar evenimentele zilei au dat năvală peste mine ca o previzualizare a unui film pe care m-ai degrabă nu l-aș vedea. Oprindu-mă pe cadrul când am uitat să o fac pe Stacia să șteargă poza și revizualizând întruna. Apoi, mai târziu, în secretariat, unde am aflat că de fapt telefonul lui Honor a fost folosit, că Stacia s-a dus acasă bolnavă din cauza că a mâncat ceva „stricat" (cu toate că nu înainte de a aranja cu Honor să îi arate poza împreună cu „îngrijorările" ei directorului Buckley). Ei bine, trebuie să recunosc, am intrat într-o mare belea, vreau să zic mare, uriașă, *poți să fii sigură că asta o să ajungă pe lista ta permanentă* de tipuri de probleme. Dar mai e partea asta micuță din mine care a admirat-o. Această parte care a clătinat din căpșor și s-a gândit:

„Bravo! Bine făcut!"

Pentru că, în ciuda problemelor pe care le am, nu doar cu școala, ci și cu Sabine, Stacia nu numai că s-a ținut de promisiunea de a mă

distruge, dar a și reușit să pună mâna pe o sută de dolari și să scape de după-amiază pentru munca depusă. Iar asta e sincer de admirat.

Cel puțin într-un fel calculat, sadic și sinistru.

Și totuși, mulțumită eforturilor coordonate ale Staciei, ale lui Honor și ale directorului Buckley, nu trebuie să mă duc la școală mâine. Nici poimâine. Nici răspoimâine. Ceea ce înseamnă că voi avea întreaga casă numai pentru mine, toată ziua, oferindu-mi intimitate, ca să continui să beau și să-mi construiesc toleranța în timp ce Sabine va fi la muncă.

Deoarece, acum că mi-am găsit calea spre fericire, nimeni nu-mi va sta în cale.

– De când ai ajuns așa? întreabă Sabine, nesigură cum să se apropie de mine, cum să mă manevreze. Trebuie să ascund tot alcoolul? Trebuie să te pedepsesc? Clatină din cap. Ever, cu tine vorbesc! Ce s-a *întâmplat?* Ce se *întâmplă* cu tine? Vrei să aranjez să vorbești cu cineva? Deoarece știu un bun psiholog care este specializat în probleme sufletești...

O simt că se uită la mine, pot să simt îngrijorarea pe care o emană, dar eu îmi închid ochii și mă prefac că dorm. Nu există cale să-i explic, nu pot să-i spun întregul adevăr sordid în legătură cu aurele și viziunile, și spiritele, și foștii prieteni nemuritori. Deoarece, cu toate că a angajat un medium pentru petrecere, a făcut-o ca pe o glumă, ca pe o distracție, puțin amuzament. Sabine este ghidată de logică, este organizată, pe categorii, operează cu logică pură alb-negru și evită griul. Și, dacă aș fi vreodată destul de proastă să mă încred în ea, să-mi dezvălui secretele vieții, va face mult mai mult decât să aranjeze *să vorbesc cu cineva.* Mă va închide la nebuni.

Așa cum a promis, Sabine ascunde tot alcoolul înainte să se reîntoarcă la serviciu, dar eu aștept până ce pleacă, apoi cobor și mă duc în cămară, scoțând toate sticlele de vodcă rămase de la petrecerea de Halloween, cele pe care le-a depozitat în spate și de care a uitat. Și,

după ce le car în camera mea, mă trântesc în pat încântată la gândul celor trei săptămâni fără școală. Douăzeci și una de zile lungi și minunate, toate întinse în fața mea ca mâncarea în fața unei pisici supraalimentate. O săptămână pentru suspendarea mea cerută și două pentru vacanța de iarnă. Și plănuiesc să trăiesc fiecare moment, petrecându-mi fiecare zi lungă încețoșându-mi mintea cu vodcă.

Mă rezem de perne și scot capacul hotărâtă să nu mă grăbesc, limitând fiecare înghițitură, permițând alcoolului să alunece pe gât și să-mi intre în sânge înainte să iau alta. Fără să beau pe rupte, fără să înghit lacom. Pur și simplu, încet și sigur, până ce capul începe să mi se elibereze și întreaga lume să devină mai luminoasă. Cufundându-mă într-un loc mult mai fericit. O lume fără amintiri. O casă fără pierderi.

O viață în care *văd* numai ceea ce trebuie.

Douăzeci și nouă

În dimineața zilei de douăzeci și unu decembrie, ies din cameră și cobor la bucătărie. Și, în ciuda faptului că sunt ametită, cu ochii înlăcrimați și total mahmură, dau un bun spectacol punându-mi cafea din espressor și pregătindu-mi micul dejun, dorindu-mi ca Sabine să plece la muncă convinsă că totul e bine, astfel ca eu să mă pot întoarce în camera mea și să mă scufund în ceața mea lichidă.

Și, în clipa în care aud mașina părăsind aleea, arunc cerealele în chiuvetă și mă îndrept spre camera mea, scoțând o sticlă de sub pat și desfăcând-o, anticipând curgerea acelui lichid cald, dulce, care îmi va alina măruntaiele, îmi va șterge durerea și-mi va înlătura grijile și temerile până ce nimic nu va mai rămâne.

Cu toate că, dintr-un motiv anume, nu mă pot opri din a privi lung calendarul de pe biroul meu, data sărindu-mi în ochi, țipând și făcând cu mâna și înghiontindu-mă în oase. Așa că mă ridic și mă duc spre el, privind la pătrățelul alb și gol, fără obligații, fără întâlniri, nici o zi de naștere, doar cuvintele SOLSTIȚIUL DE IARNĂ scrise mic de tot și cu negru, o dată pe care editorul o socotește importantă, cu toate că pentru mine nu înseamnă nimic.

Mă trântesc înapoi pe pat, capul proptit pe o grămadă de perne în timp ce iau o altă înghițitură adâncă din băutură. Închizându-mi ochii în timp ce căldura curge minunat prin mine, trecând prin vene și liniștindu-mi mintea – așa cum reușea Damen să facă cu o simplă privire.

Iau o altă înghițitură și alta, prea rapid, prea necugetat, deloc așa cum am mai făcut. Dar acum, că i-am înviat amintirea, vreau doar să o șterg. Așadar, continui în felul acesta, bând, sorbind, îndopându-mă – până când mă pot în sfârșit odihni, până când el a dispărut.

Când mă trezesc, sunt plină de cel mai cald și mai pașnic sentiment de iubire. De parcă sunt legată într-o rază a luminii soarelui, atât de protejată, atât de fericită, atât de sigură, că vreau să rămân acolo pentru totdeauna. Îmi închid ochii, savurând momentul, hotărâtă să stau acolo, până ce un gâdilat pe nas, un fâlfâit aproape imperceptibil mă face să mi-i deschid din nou și să țâșnesc din pat.

Mă cuprind cu mâinile, inima bătându-mi atât de tare că o pot simți, în timp ce privesc la pana neagră care mi-a fost lăsată pe pernă.

Aceeași pană neagră, pe care am purtat-o în noaptea când m-am deghizat în Maria Antoaneta.

Aceeași pană neagră pe care Damen a luat-o pe post de *suvenir*.

Și știu că el a fost aici.

Arunc o privire spre ceas, întrebându-mă cum de am dormit atât de mult. Apoi, când privesc de-a lungul camerei, văd tabloul pe care îl lăsasem în portbagajul mașinii mele, acum proptit de peretele cel mai îndepărtat, pus în așa fel încât să-l pot vedea. Dar, în schimbul versiunii lui Damen a *Femeii cu păr galben* la care m-am așteptat, mă pomenesc față-n față cu o imagine a unei fete palide, blonde, care fuge printr-un canion întunecat și cețos.

Un canion exact ca acela din visul meu.

Și, fără să știu de ce, îmi iau haina, îmi vâr picioarele în niște șlapi, apoi fug în camera lui Sabine, luând cheile mașinii pe care le-a ascuns în sertar, înainte să cobor în grabă scările și să intru în garaj, neștiind unde mă duc sau de ce. Pur și simplu, știu că trebuie să ajung acolo și că o să știu când voi vedea.

Conduc spre nord, pe PCH[1], îndreptându-mă spre centrul stațiunii Laguna. Croindu-mi calea spre drumul îngust, obișnuit, al plajei Main Beach, înainte să ajung pe Broadway și să ocolesc pietonii. Și, în clipa în care scap de acele străzi hiperaglomerate, apăs pe accelerație și mă las dusă de instinct, aflându-mă deja la câțiva kilometri de centru, înainte să trec brusc prin fața unei mașini care vine din sens opus și să mă opresc în parcarea parcului sălbatic, punându-mi în buzunar cheile și telefonul și fugind spre cărare.

Ceața răsare din ce în ce mai repede, fiind greu să mai vezi ceva și, cu toate că e o parte din mine care-mi spune să mă întorc, să mă duc acasă, că aflându-mă aici, în întuneric, de una singură, nu e nimic altceva decât nebunie curată, nu mă pot opri, sunt vrăjită să continui, de parcă picioarele ar merge singure și tot ce pot să fac este să mă supun.

Îmi bag mâinile în buzunare, tremurând din cauza frigului, în timp ce bâjbâi mai departe, fără să știu unde mă duc, fără vreo destinație în minte, e la fel cum am ajuns aici, voi ști când voi vedea.

Și, când mă lovesc cu degetul mare de o piatră, cad la pământ plângând de durere. Dar îmi sună telefonul și răspund scâncind.

– Mda? spun eu luptându-mă să mă ridic, respirând precipitat.

– Așa se răspunde la telefon în ziua de azi? Fiindcă așa ceva nu-ți merge cu mine.

– Ce e, Miles?

Mă scutur de murdărie și continui să merg pe cărare, de data asta mai precaută.

– Voiam doar să-ți spun că ratezi o petrecere bestială. Și, de vreme ce știm cu toții cât de mult îți place să chefuiești zilele astea, m-am gândit să te invit. Totuși, ca să fiu sincer, nu ar trebui să-i fac atâta reclamă deoarece e mai mult stranie decât amuzantă. Vreau să

[1] Pacific Coast Highway (n.red.)

zic, ar trebui să vezi, sunt sute de gotici care umplu canionul, arată ca o adunare Dracula sau ceva de genul.

– E și Haven acolo? întreb eu, stomacul strângându-mi-se involuntar când îi pronunț numele.

– Mda, o caută pe Drina. Îți aduci aminte de evenimentul acela mare și secret? Ei bine, cam asta e. Fata asta nu poate să țină un secret, nici măcar pe al ei.

– Credeam că nu mai sunt băgate în chestia cu goticismul...

– Chiar așa a fost cu Haven și, crede-mă, e destul de nervoasă că a înțeles greșit ce trebuie să poarte.

Tocmai am ajuns pe creasta dealului când văd valea plină de lumină.

– Ai spus că ești în canion?

– Da.

– Și eu. De fapt, aproape am ajuns, spun eu începând să cobor pe cealaltă parte.

– Stai – *ești aici?*

– Da, mă îndrept spre lumină chiar în timp ce vorbim.

– Ai trecut printr-un tunel mai întâi? Ha-ha, te-ai prins? Și văzând că nu răspund, spune: Cum de ai știut?

„Ei bine, m-am trezit mahmură, cu o pană neagră gâdilându-mi nasul și un sinistru tablou profetic proptit de peretele meu, așa că am făcut același lucru pe care l-ar face orice persoană nebună, mi-am luat haina, niște șlapi și am fugit din casă în cămașă de noapte!

Știind că nu pot să spun exact asta, nu zic nimic. Ceea ce îl face și mai suspicios.

– Ți-a spus Haven? întreabă el, cu o oarecare urmă de îndoială în voce. Deoarece a jurat că numai mie mi-a spus. Vreau să zic, fără supărare sau ceva de genul ăsta. *Dar totuși.*

– Nu, Miles, jur că nu mi-a spus ea, pur și simplu am aflat. Oricum, aproape am ajuns, ne vedem într-un minut... dacă nu mă rătăcesc în ceață...

– Ceață? Nu e nici o cea...

Și, înainte să poată termina, telefonul mi-e smuls din mână în timp ce Drina zâmbește și spune:

– Bună, Ever. Ți-am spus că o să ne revedem.

Treizeci

Știu că ar trebui să fug, să țip, să fac *ceva.* Dar, în schimb, îngheț pe loc, șlapii mei de cauciuc lipindu-se de pământ de parcă le-ar fi crescut rădăcini. Și o privesc lung pe Drina întrebându-mă nu numai cum de am ajuns aici, dar și ce și-a propus ea.

– Nu e dragostea o târfă? Zâmbește cu capul într-o parte în timp ce mă privește. Tocmai când l-ai întâlnit pe bărbatul visurilor tale, un băiat care pare prea frumos ca să fie adevărat, *uite-așa* descoperi că *e* prea frumos ca să fie adevărat. Cel puțin prea frumos pentru *tine.* Și următorul lucru pe care îl știi e că ești nefericită și singură, și, ei bine, haide să dăm cărțile pe față, beată în cea mai mare parte a timpului. Cu toate că, trebuie s-o spun, mi-a făcut plăcere să-ți urmăresc decăderea într-un viciu adolescentin. Atât de previzibil, atât de... *firesc.* Știi despre ce vorbesc? Mințitul, furișatul, furatul, toată energia concentrată în a-ți atinge țelul. Ceea ce mi-a ușurat mie treburile. Deoarece, fiecare băutură înghițită ți-a slăbit apărătorile, ți-a tocit stimulii, da, dar ți-a lăsat mintea vulnerabilă, deschisă și ușor de manipulat. Mă apucă de braț, unghiile ei ascuțite apăsându-mi încheietura, în timp ce mă trage spre ea. Și, cu toate că încerc să mă eliberez, e în zadar. Este îngrozitor de puternică. Voi, muritorii. Își strânge buzele. Sunteți atât de ușor de batjocorit, niște ținte atât de ușoare! Crezi că am pregătit acest întreg vicleșug elaborat doar ca să se termine atât de repede? Desigur, sunt căi mult mai ușoare pentru

a o face. La naiba, dacă aș fi vrut, te-aș fi putut nimici în dormitorul tău în vreme ce aranjam scena. Ar fi fost mult mai rapid, mi-ar fi luat mai puțin timp, cu toate că, în mod evident, n-ar mai fi fost atât de amuzant. Pentru nici una din noi, nu crezi?

Rămân cu gura căscată, privindu-i fața fără cusur, părul coafat, rochia din mătase neagră, perfect croită, curgând exact cum trebuie, scoțându-i în evidență frumusețea răpitoare și, când își trece mâna prin părul strălucitor, arămiu, îi văd tatuajul Uroborus. Dar imediat ce clipesc, a dispărut.

– Așadar, să vedem, te-ai gândit că Damen te-a condus aici, te-a chemat, împotriva voinței tale. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Ever, dar eu eram, întregul vicleșug elaborat a fost creat de mine. Pur și simplu, iubesc ziua de douăzeci și unu decembrie, tu nu? Solstițiul de iarnă sau cea mai lungă noapte, toți acei gotici ridicoli petrecând într-un canion tâmpit. Ridică din umerii ei eleganți, aceștia urcând și coborând, tatuajul de pe încheietura mâinii ei apărând și dispărând din vedere. Îmi cer scuze pentru dorința mea de dramatism. Cu toate că asta face viața interesantă, nu?

Încerc să scap din strânsoare, dar ea mă strânge și mai tare, unghiile-i ascuțite provocându-mi o durere îngrozitoare în timp ce pătrund direct în carne.

– Acum, haide să spunem că te-aș lăsa să pleci. Ce ai face? Ai fugi? Sunt mai rapidă. Ți-ai căuta prietena? Ups, scuze. Haven nici măcar nu e aici. Se pare că am trimis-o la petrecerea *greșită,* în canionul *greșit.* Cutreieră pe-acolo în timp ce noi vorbim, împingând și trăgând de sute de ridicoli vreau-să-fiu-vampir, căutându-mă. Râde. M-am gândit că ne vom bucura de o petrecere mai intimă, mai mică. Zâmbește, ochii ei cercetându-mă. Și se pare că invitatul de onoare a ajuns.

– Ce vrei? spun eu, scrâșnind din dinți în timp ce mă strânge și mai tare, oasele încheieturii mele cedând, izbindu-se unul de celălalt într-o durere insuportabilă.

– Nu mă grăbi. Își mișcă frumoșii ochi verzi. Toate la timpul lor. Acum, unde rămăsesem când m-ai întrerupt tu atât de nepoliticos? A, da, vorbeam despre *tine*, cum de ai ajuns aici și cum nu se dovedește a fi deloc ceea ce te-ai fi așteptat. Dar totuși, nimic în viața ta nu e ceea ce te-ai fi așteptat, nu? Și, ca să spunem adevărul, nu a fost, nu este și, bănuiesc eu, nu va fi. Vezi tu, eu și Damen suntem împreună de mult timp. Vorbesc de mult, mult, mult, mult, mult – ei bine, știi despre ce vorbesc. Și totuși, în ciuda tuturor acelor ani împreună, în ciuda *longevității* noastre, tu continui să apari și să-mi stai în cale.

Privesc în jos întrebându-mă cum am putut fi atât de proastă, atât de naivă. Nimic din toate astea nu au avut legătură cu Haven – au avut legătură cu mine.

– Au, nu fi atât de rea cu tine însăți. Asta nu e prima dată când ai greșit. Am fost răspunzătoare de moartea ta pentru, să vedem – câte vieți? Ridică din umeri. Ei bine, bănuiesc că le-am pierdut șirul.

Și, dintr-odată, îmi amintesc ce spusese Damen în parcare, că nu voia să mă piardă *din nou*. Dar când mă uit la ea și îi văd fața înăsprindu-se și transformându-se, refuz să mai gândesc ceva, știind că-mi poate citi mintea.

Se plimbă prin jurul meu, sucindu-mi brațul în timp ce merge, făcându-mă să mă rotesc în fața ei în timp ce-și plimbă limba pe sub obraz.

– Să vedem, dacă memoria mă ajută, și *mereu* o face, ultimele dăți am jucat un joculeț numit *Truc sau Desfătare*[1]. Și cred că este corect să te informez că nu a mers deloc bine pentru tine. Totuși, se pare că nu te saturi niciodată de el, așa că m-am gândit să-l încercăm din nou.

[1] *Trick or treat*, în engleză în original, este o expresie pe care copiii o folosesc în noaptea de Halloween, când se duc din ușă în ușă să ceară dulciuri. Expresia folosită în lb. română este „Ne dați ori nu ne dați?", însă cu toate acestea am ales să păstrăm traducerea literală a variantei din considerente de context. (n.tr.)

O privesc lung, amețită din cauza învârtelii, din cauza alcoolului acumulat în venele mele, gândindu-mă la amenințarea ei deloc voalată.

– Ai văzut vreodată o pisică omorând un șoricel? Zâmbește, cu ochii strălucind, în vreme ce își linge buzele. Cum se joacă ele cu prada lor patetică și neajutorată cât de mult pot, până când în final se plictisesc și termină treaba?

Îmi închid ochii, nemaidorind să aud ceva. Gândindu-mă că, dacă vrea atât de mult să mă omoare, de ce nu o face odată și gata?

– Asta ar fi *desfătarea*, cel puțin pentru mine. Râde. Și *trucul?* Nu ești deloc curioasă în legătură cu trucul? Și, cum nu răspund, ea oftează. Ei bine, ești cam redusă mintal, nu? Totuși, presupun că oricum am să-ți spun. Vezi tu, *trucul* e – eu mă prefac că te las să pleci, apoi stau pe loc privindu-te cum fugi de jur-împrejur, încercând să scapi de mine, până ce obosești, iar eu trec la *desfătare*. Deci ce alegi? Moarte lentă? Sau moarte agonizant de lentă? Haide, grăbește-te, ceasul nu stă în loc.

– De ce vrei să mă omori? O privesc. De ce nu mă lași în pace? Eu și Damen nu mai suntem un cuplu, nu l-am mai văzut de câteva săptămâni!

Dar ea doar râde.

– Nimic personal, Ever. Dar se pare că eu și Damen părem să ne înțelegem mult mai bine odată ce tu ești... *eliminată*.

Și, cu toate că m-am gândit că vreau o moarte ușoară, acum m-am răzgândit. Refuz să mă dau bătută fără o luptă. Chiar dacă sunt sortită să pierd.

Ea clatină din cap și privește, dezamăgirea citindu-i-se clar pe față.

– Chiar așa și e. Ai ales trucul, da? Clatină din cap. Foarte bine atunci, dispari!

Dă drumul mâinii mele și eu fug prin canion, știind că probabil nimic nu mă va salva, dar știind că măcar trebuie să încerc.

Îmi îndepărtez părul de pe ochi și fug orbită prin ceață, sperând să localizez cărarea, să mă întorc de unde am plecat. Plămânii amenință să-mi explodeze în piept în timp ce șlapii se rup și îi pierd din picioare, dar eu încă fug. Fugind în timp ce pietrele ascuțite și reci îmi taie tălpile. Fugind în timp ce o durere fierbinte îmi arde pieptul. Fugind pe lângă copaci ale căror crengi ascuțite și nealtoite se agață de jacheta mea și mi-o rup. Fugind pentru viața mea – cu toate că nu sunt sigură dacă merită să trăiesc.

Și în vreme ce fug, îmi amintesc că am mai fugit odată așa.

Dar, la fel ca în visul meu, nu știu unde se sfârșește.

Tocmai am ajuns la marginea luminișului care duce înapoi pe cărare, când Drina iese din ceață și se oprește în fața mea.

Și, cu toate că o evit și încerc să trec pe lângă ea, își ridică indiferentă un picior și mă trimite cu fața la pământ.

Stau întinsă, clipind într-o baltă de sânge, al meu, ascultându-i râsetul batjocoritor. Și când îmi ating fața, nasul mi se dă pe-o parte și știu că e rupt.

Mă forțez să mă ridic, scuipând pietricele din gură, înfiorându-mă când țâșnește un șuvoi de sânge, și scuip niște dinți. O privesc în timp ce clatină din cap și spune:

– Oau, arăți *îngrozitor,* Ever. Se strâmbă dezgustată. Al naibii de îngrozitor. Mă întreb ce a văzut Damen la tine.

Corpul mi-e zguduit de durere, respirația fiindu-mi înceată, nesigură, iar șuvoaie de sânge cu gust metalic și amar îmi umplu gura.

– Ei bine, bănuiesc că vrei toate detaliile, deși nu ți le vei mai aminti data viitoare. Totuși, este mereu amuzant să văd șocul de pe fața ta când îți explic. Râde. Nu știu de ce, dar, dintr-un motiv anume, nu mă plictisesc niciodată de acest episod special, indiferent de câte ori îl reluăm. În plus, dacă e să fiu cu totul sinceră, atunci trebuie să recunosc că este o plăcere delicios prelungită. Ca un preludiu sexual, nu că *tu* ai ști ceva despre *asta.* Toate viețile astea și cumva mereu reușești să mori virgină. Ceea ce ar fi foarte trist dacă

n-ar fi atât de amuzant. Chicotește. Deci, de unde să încep, de unde să încep? Se uită la mine, cu buzele strânse, bătând cu degetele cu unghii roșii pe șolduri. OK, ei bine, așa cum știi, eu sunt cea care a schimbat pictura cu cea din portbagajul tău. Vreau să zic, tu ca femeia cu păr galben? Nu. Prea. Cred. Asta. Și, între noi fie vorba, Picasso ar fi fost foarte *furios.* Totuși, îl iubesc. Pe Damen. Nu pe artistul mort de mult. Râde. Oricum, să vedem, eu am pus pana. Își dă ochii peste cap. Damen poate fi atât de... *sentimental.* Oh, ți-am plantat până și visul acela din cap. Ce zici de asta – luni întregi de prevestiri misterioase? Și nu, nu am de gând să-ți ofer toate răspunsurile la întrebări, deoarece mi-ar lua prea mult și, ca să fiu sinceră, este destul de important unde te duci. Păcat că nu ai murit în accidentul acela, deoarece ne-ai fi putut scuti pe amândouă de o grămadă de probleme. Ai idee cât de mult rău ai provocat? Vreau să zic, din cauza ta Evangeline e moartă, iar Haven... ei bine, uite cât de aproape a fost. Adică, pe bune, Ever, foarte egoist din partea ta!

Se uită la mine, dar refuz să răspund. Întrebându-mă dacă asta înseamnă că-și mărturisește vinovăția.

Râde.

– Ei bine, ești pe cale să dispari acum, așa că da, nu văd nimic rău în a recunoaște. Își ridică mâna dreaptă de parcă ar jura solemn. Eu, Drina Magdalena Auguste – își ridică sprânceana spre mine când pronunță ultimul nume –, am eliminat-o complet pe Evangeline, cunoscută și ca June Porter, care, apropo, nu avea nici o însemnătate, ocupa pur și simplu de pomană spațiul, așa că nu e deloc trist precum gândești. A trebuit să o elimin din drum pentru a avea acces direct la Haven. Zâmbește, privindu-mă superior. Da, exact cum ai bănuit, ți-am furat-o intenționat pe prietena ta Haven. Și e atât de ușor cu aceste suflete pierdute și neiubite, care sunt atât de disperate să fie în centrul atenției, că ar face orice pentru cineva care le bagă în seamă. Și da, eu am convins-o să-și facă tatuajul acela care aproape o omorât-o, însă numai din cauză că nu m-am putut hotărî dacă

să o *omor de-a binelea* sau să o omor ca să o pot învia și să o fac nemuritoare. A trecut mult timp de când am avut un acolit și trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Dar, incertitudinea a fost mereu unul dintre punctele mele slabe. Când ai atâtea opțiuni înșirate în fața ta și o eternitate să le vezi pe toate cum se desfășoară, ei bine, este greu să nu devii avid și să vrei să le ai pe toate! Zâmbește, ca un copil care pur și simplu a fost obraznic, însă nimic mai mult. Totuși, am așteptat prea mult, iar Damen a apărut în cadru – un bleg bine intenționat și altruist cum e el – și, ei bine, știi restul. Oh, și tot eu i-am obținut rolul lui Miles în *Hairspray*. Însă, să fiu sinceră, probabil că și l-ar fi căpătat și singur, deoarece copilul ăla are o *grămadă* de talent. Totuși, nu am vrut să risc, așa că am pătruns în capul regizorului și l-am ales pe el. Oh, și în legătură cu Sabine și Jeff? Greșeala mea. Dar, a mers de minune, nu crezi? Imaginează-ți, mătușa ta inteligentă, de succes, isteață, îndrăgostindu-se de fraierul ăla. Râde. Patetic și totuși destul de amuzant, nu?

„Dar de ce? De ce ai facc asta? gândesc eu, nemaifiind capabilă să vorbesc de vreme ce îmi lipsește majoritatea dinților și mă înec cu propriul meu sânge, dar știind că nu e necesar, știind că îmi poate auzi gândurile. De cc să-i implici pe toți, și nu doar pe mine?"

– Am vrut să-ți arăt cât de singuratică poate fi viața ta. Am vrut să-ți demonstrez cât dc ușor e pentru oameni să te abandoneze în favoarea a ceva mai bun, ceva mai interesant. Ești singură, Ever. Izolată, neiubită, singură. Viața ta e patetică și nu merită s-o trăiești. Așadar, după cum vezi, îți fac o favoare. Zâmbește. Cu toate că sunt sigură că n-o să-mi mulțumești.

O privesc, întrebându-mă cum de cineva care e atât de frumos ar putea fi atât de urât pe dinăuntru. Apoi, o privesc lung și fac un mic pas înapoi, sperând că n-o să-și dea seama.

„Nici măcar nu mai sunt cu Damen. Ne-am despărțit acum mult timp. Așa că de ce nu te duci să-l cauți, putem merge pe drumuri

separate și să uităm că asta s-a întâmplat vreodată!" gândesc eu, sperând să îi distrag atenția.

Râde și-și dă ochii peste cap.

– Crede-mă, ești singura care va uita că asta s-a întâmplat vreodată. În plus, nu e chiar atât de ușor. Nu ai nici o idee cum funcționează asta, așa-i?

M-a prins aici.

– Vezi tu, Damen e al meu. Și *mereu* va fi al meu. Dar, din nefericire, tu continui să apari în reciclarea tâmpită, plictisitoare și continuă a sufletului tău. Și, de vreme ce insiști să faci asta, e treaba mea să te prind și să te omor de fiecare dată. Face un pas spre mine în timp ce eu fac un pas înapoi, talpa sângerândă a piciorului meu aterizând pe o piatră ascuțită, iar eu îmi închid ochii și tresar din cauza durerii de nesuportat.

– Crezi că *asta* a durut? Râde. Așteaptă doar.

Privesc în jurul canionului, cu ochii căutând furioși o cale de scăpare. Apoi, fac un alt pas înapoi și mă împiedic din nou. Mâna mea mângâind pământul în vreme ce degetele apucă o piatră ascuțită pe care i-o arunc în față, lovind-o fix în maxilar și rănindu-i obrazul.

Râde, gaura din fața ei împroșcând sânge și dezvăluind doi dinți lipsă. Apoi, privesc îngrozită cum se reface singură, revenind la frumusețea fără cusur.

– Iarăși. Oftează. Haide, încearcă altceva, vezi dacă poți să mă amuzi măcar o dată.

Stă în fața mea, cu mâinile pe șolduri, cu sprâncenele arcuite, dar refuz să fug. Refuz să mai fac o altă mișcare. Refuz să-i ofer satisfacția să mă prindă din nou. În plus, tot ce a spus e adevărat. Întreaga mea viață este un dezastru singuratic și oribil. Și pe fiecare persoană pe care o ating, o trag înăuntrul acestei nefericiri.

Privesc în timp ce avansează spre mine, zâmbind anticipat, știind că sfârșitul mi-e aproape. Așa că închid ochii și îmi amintesc momentul

de dinaintea accidentului. Atunci când eram sănătoasă și fericită, și înconjurată de familie. Imaginându-mi-l atât de viu că *simt* căldura scaunului de piele de sub picioarele mele goale, *simt* cum coada lui Buttercup se lovește de glezna mea, o *aud* pe Riley cântând din răsputeri cu voce falsă. *Văd* zâmbetul mamei când se întoarce pe scaun, întinzându-și mâna să ciupească genunchiul lui Riley. *Văd* ochii tatei privind în oglinda retrovizoare, cu zâmbetul său, bun, amuzat...

Opresc momentul acela, înrămându-l în mintea mea, retrăind atingerea, mirosurile, sunetele, sentimentele, de parcă sunt acolo. Dorindu-mi ca acesta să fie ultimul moment înainte să plec, retrăind pentru ultima dată clipa când am fost cu adevărat fericită.

Și, tocmai când sunt atât adâncită în amintiri, ca și cum aș fi acolo cu adevărat, o aud pe Drina icnind.

– Ce *naiba?*

Și îmi deschid ochii să-i văd șocul de pe față, privindu-mă speriată, cu gura deschisă. Apoi, mă uit la o cămașă de noapte care nu mai e ruptă, picioare care nu mai sângerează, genunchi care nu mai sunt juliți și când îmi trec limba peste un set complet de dinți și îmi duc mâna la nas, știu că și fața mi s-a vindecat. Și, cu toate că habar nu am ce înseamnă, știu că trebuie să acționez repede, înainte să fie prea târziu.

Și, pe măsură ce Drina se dă înapoi, cu ochii larg deschiși, plini de întrebări, mă îndrept spre ea, nesigură ce va aduce următorul pas sau cel de după el. Tot ceea ce știu este că pierd vremea, în timp ce fug spre ea și spun:

– Hei, Drina, truc sau desfătare?

Trezeci și unu

La început, ea doar privește fix, cu ochii ei verzi larg deschiși și neîncrezători, apoi își ridică bărbia și își arată dinții. Dar, înainte să mă poată ataca, fac un salt în față, spre ea. Hotărâtă să o izbesc eu înainte, să o pun la pământ cât mai pot. Dar, tocmai când alerg spre ea, văd un văl strălucitor de lumină aurie, un cerc luminos chiar lângă mine, sclipind și făcându-mi cu ochiul, exact ca acela din visul meu. Și, cu toate că Drina a fost cea care mi-a indus acele vise, cu toate că probabil e o capcană, nu pot să nu virez spre el.

Mă rostogolesc printr-o ceață scânteietoare, un duș de lumină atât de minunat, atât de cald, atât de intens, ce mă calmează și îmi înlătură orice frică. Și, când aterizez pe un câmp de iarbă vibrant de verde, firele mă opresc, mă țin și îmi atenuează căderea.

Privesc pajiștea din jurul meu, florile cu petale care par aprinse în interior, pajiștea fiind înconjurată de copaci care ajung până în înaltul cerului, cu crengile pline de fructe coapte, suculente. Și, cum stau eu acolo liniștită, admirând totul, simt că am mai fost aici înainte.

– Ever!

Mă ridic repede în picioare, încordată și gata să lupt. Și, când văd că e Damen, fac un pas înapoi, neștiind de care parte e el.

– Ever, relaxează-te. E OK.

Clatină din cap, zâmbind în timp ce-mi întinde mâna.

Dar eu refuz s-o apuc, refuz să-i gust momeala. Așa că fac un pas înapoi în vreme ce o caut pe Drina.

– Ea nu e aici. Clatină din cap, cu ochii fixați asupra alor mei. Ești în siguranță, sunt doar eu.

Ezit, gândindu-mă dacă să-l cred sau nu, îndoindu-mă că, alături de el, m-aș putea considera vreodată *în siguranță.* Privindu-l lung, în timp ce-mi cântăresc opțiunile (care sunt puține, recunosc), până ce, într-un final, întreb:

– Unde suntem? În locul întrebării mele adevărate: *Sunt moartă?*

– Te asigur, nu ești moartă. Râde, citindu-mi gândurile. Ești pe Tărâmul Verii.

Îl privesc, fără să înțeleg măcar un pic.

– E un fel de... loc între locuri. Ca o cameră de așteptare. Sau un popas. O dimensiune între dimensiuni, dacă preferi.

– Dimensiuni?

Privesc chiorâș, cuvântul părând străin, necunoscut, cel puțin în felul în care el îl folosește. Și, când vrea să mă ia de mână, mă dau imediat înapoi, știind că e imposibil să văd ceva cu adevărat atunci când el mă atinge.

Mă privește fix, apoi ridică din umeri, făcându-mi semn să-l urmez pe o pajiște unde fiecare floare, fiecare copac, fiecare fir de iarbă se îndoaie și se răsucește, și se curbează, ca niște parteneri într-un dans fără sfârșit.

– Închide-ți ochii, șoptește el. Și fiindcă nu o fac, adaugă: Te rog!

Îi închid. Pe jumătate.

– Crede-mă. Oftează. Doar de data asta.

Îl ascult.

– Acum, ce fac?

– Acum, imaginează-ți ceva.

– Ce vrei să spui? întreb eu, imaginându-mi imediat un elefant uriaș.

– Imaginează-ți altceva, spune el repede.

Deschid ochii speriată să văd un elefant enorm care vine direct spre noi, apoi icnesc de uimire când îl transform într-un fluture – un frumos fluture Monarh care aterizează chiar pe vârful degetului meu.

– Cum?...

Privesc de la Damen la fluture, antenele sale negre contractându-se spre mine.

Damen râde.

– Vrei să încerci din nou?

Îmi strâng buzele și-l privesc, încercând să mă gândesc la ceva bun, ceva mult mai bun decât un elefant sau un fluture.

– Haide, mă îndeamnă el. E atât de amuzant! Nu te plictisești niciodată.

Îmi închid ochii și-mi imaginez fluturele transformându-se într-o pasăre, și, când îi deschid din nou, un papagal arakanga majestic este așezat pe degetul meu. Dar, când o dâră de găinați îmi cade pe brat, Damen îmi întinde un prosop și spune:

– Ce ai zice să te gândești la ceva ce nu necesită... curățare?

Pun pasărea jos și o privesc zburând, apoi îmi închid ochii, dorindu-mi ceva cu ardoare, și, când îi deschid din nou, Orlando Bloom i-a luat locul.

Damen oftează și clatină din cap.

– E adevărat? șoptesc eu, rămânând cu gura deschisă de încântare în timp ce Orlando Bloom îmi zâmbește și-mi face cu ochiul.

Damen clatină din cap.

– Nu poți să aduci oamenii adevărați, ci doar sosia lor. Din fericire, nu va dura mult până va dispărea.

Și când dispare, nu pot să nu fiu puțin supărată.

– Ce se întâmplă? întreb eu privindu-l pe Damen. Unde suntem? Și cum de e posibil așa ceva?

Damen zâmbește și face să apară un minunat armăsar alb. După ce mă ridică și mă așază pe cal, face să apară și unul negru pentru el.

– Haide să ne plimbăm puțin, spune el, ducându-mă pe o cărare.

Călărim unul lângă celălalt, pe o cărare frumoasă și îngrijită, care trece exact printr-o vale cu flori și copaci, și curcubeie frumoase și strălucitoare. Și când îmi văd papagalul așezat lângă o pisică, mă abat de pe potecă, pregătită să-l sperii, ca să plece, dar Damen apucă frâul și spune:

– Nu-ți face griji. Nu sunt dușmani. Totul este pașnic aici.

Călărim în tăcere în timp ce eu casc gura la frumusețea care ne înconjoară, străduindu-mă să cuprind tot, să nu-mi scape nimic, deși nu durează mult și în minte încep să mi se amestece tot felul de întrebări și n-am nici o idee de unde să încep.

– Vălul pe care l-ai văzut? Cel în care ai fost trasă? Mă privește. Eu l-am pus acolo.

– În canion?

Încuviințează.

– Și în visul tău.

– Dar Drina spune că ea a creat visul. Mă uit la el, privind cum călărește cu atâta încredere, atât de sigur în sa. Dar apoi îmi amintesc de pictura de pe peretele său, cea în care e suit pe un armăsar alb, cu sabia într-o parte, și îmi dau seama că el știe de mult timp să călărească.

– Drina ți-a arătat locul, eu ți-am arătat ieșirea.

– Ieșirea? întreb eu, inima bătându-mi iarăși cu putere.

El clatină din cap și zâmbește.

– Nu *acel* tip de ieșire. Ți-am spus deja, nu ești moartă. De fapt, ești mai vie ca oricând. Capabilă să manipulezi materie și să creezi orice dorești. Ultimul trend în materie de plăceri. Râde. Dar să nu vii aici foarte des. Deoarece, te avertizez, creează dependență.

– Deci visele au fost create de *amândoi?* întreb eu privindu-l cu ochii mijiți, încercând să pricep toate aceste evenimente bizare. Ca și cum... ca și cum ați fi *colaborat?*

Încuviințează.

– Deci n-am control nici măcar asupra propriilor mele vise? spun eu cu vocea ridicată, neplăcându-mi deloc cum sună toată povestea asta.

– Nu și acel vis anume, nu.

Mă încrunt, clătinând din cap când spun:

– Ei bine, scuză-mă, dar nu crezi că e *puțin* cam invaziv? Vreau să zic, Dumnezeule! Și de ce nu ai încercat să o oprești dacă știai că vine?

Mă privește, ochii părându-i obosiți și triști.

– Nu știam că e Drina. Eu doar îți observam visele, te speria ceva, așa că ți-am arătat calea asta. Ăsta este mereu un loc sigur în care să vii.

– Deci de ce nu m-a urmat Drina? spun eu, uitându-mă din nou după ea.

El mă ia de mână și mă strânge de degete.

– Deoarece Drina nu-l poate vedea, numai tu.

Îl privesc cu ochii mijiți. Totul e atât de ciudat, atât de misterios și nu prea înțeleg.

– Nu-ți face griji, ai să înțelegi. Dar, deocamdată, de ce nu încerci să te bucuri de el?

– De ce îmi pare atât de cunoscut? întreb eu, recunoscându-l oarecum, dar nefiind capabilă să-mi dau seama de unde.

– Deoarece aici te-am găsit.

Mă uit la el.

– Ți-am găsit corpul în mașină, da. Dar sufletul deja plecase și zăbovea pe-aici. Oprește ambii cai și mă ajută să cobor, apoi mă conduce spre un petic de iarbă cald, atât de strălucitor și de minunat într-o lumină atât de caldă și aurie, că nu pare să fie emanată dintr-un loc anume, iar următorul lucru pe care îl știu este că a creat o canapea mare și un taburet pentru picioarele noastre.

– Vrei să adaugi ceva?

Zâmbește.

Închid ochii și-mi imaginez o măsuță de cafea, câteva veioze, niște bibelouri și un frumos covor persan, și, când îi deschid din nou, suntem într-o sufragerie complet mobilată, aflată afară, în mijlocul naturii.

– Ce se întâmplă dacă plouă? întreb eu.

– Nu...

Dar e prea târziu, iar noi suntem deja uzi leoarcă.

– Gândurile creează lucruri, spune el, făcând să apară o umbrelă uriașă, ploaia alunecând pe margini și aterizând pe covor. E la fel ca pe Pământ, doar că acolo durează mult mai mult până se materializează. Dar aici, pe Tărâmul Verii, apar imediat.

– Asta îmi amintește de ceea ce obișnuia mama mea să spună: „Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să primești!!"

Râd.

Clatină din cap.

– Acum știi unde își are originile zicala asta. Poți să faci ploaia să înceteze, ca să ne uscăm și noi?

Dă din cap spre mine, fluturându-și părul ud.

– Cum...

– Pur și simplu, gândește-te la un loc uscat și cald.

Zâmbește.

Și următorul lucru pe care îl știu e că suntem întinși pe o plajă frumoasă, cu nisip roz.

– Să o lăsăm așa, ce zici?

Râde în timp ce produc niște prosoape albastre și pufoase și un ocean turcoaz care să se asorteze.

Și când mă întind pe spate și-mi închid ochii, el mi-o confirmă. Nu că nu aș început deja să-mi dau seama singură, dar tot n-am auzit-o afirmată într-o propoziție completă. Una care începe cu:

– Sunt nemuritor.

Și care să se termine cu:

– Și tu ești la fel.

Nu e ceva ce auzi în fiecare zi.

– Deci suntem amândoi nemuritori? întreb eu deschizând un ochi să-l privesc, întrebându-mă cum de port o asemenea conversație ciudată pe un ton atât de normal. Dar totuși, sunt pe Tărâmul Verii și asta e și mai bizar.

Încuviințează.

– Și m-ai *făcut* nemuritoare când am murit în accident?

Încuviințează din nou.

– Dar cum? Are de-a face cu băutura aia roșie, ciudată?

Respiră adânc înainte să răspundă:

– Da.

– Dar cum se face că eu nu trebuie să beau chestia aia tot timpul, așa cum faci tu?

Își mută privirea și se uită spre mare.

– În cele din urmă, o să trebuiască s-o faci.

Mă ridic rupând un fir de ață de pe prosop, încă nefiind capabilă să pricep totul. Reamintindu-mi de o perioadă din trecutul nu foarte îndepărtat când m-am gândit că numai faptul că eram medium era un blestem și uite *acum.*

– Nu e atât de rău precum crezi, spune el punându-și mâna pe a mea. Uită-te prin jur, nimic nu e mai grozav.

– Dar *de ce?* Vreau să zic, nu ți-a trecut deloc prin cap că poate nu voiam să fiu nemuritoare? Că poate ar fi trebuit să mă fi lăsat să plec?

Îl privesc cum se-nfioară, mutându-și privirea, uitându-se prin jur, fixându-și atenția pe orice în afară de mine. Apoi, se întoarce spre mine și spune:

– În primul rând, ai dreptate. Am fost egoist. Deoarece adevărul e că te-am salvat mai mult pentru mine decât pentru tine. Nu puteam suporta să te pierd din nou, nu după ce... Se oprește și clatină din cap. Dar totuși, nu eram sigur că a mers. Evident că știam că te-am adus înapoi din morți, dar n-am fost sigur pentru cât timp. N-am fost

sigur dacă te-am transformat până ce nu te-am văzut mai devreme în canion...

– Mă priveai în canion?

Mă uit la el, nevenindu-mi să cred.

Încuviințează.

– Vrei să zici că ai fost *acolo?*

– Nu, te priveam din depărtare. Își freacă maxilarul. E mult de explicat.

– Lasă-mă să înțeleg. Mă priveai, *din depărtare,* dar totuși vedeai tot ce se întâmpla *și nu ai încercat să mă salvezi?*

Și, când rostesc asta cu voce tare, sunt atât de supărată, că abia pot să respir.

El clatină din cap.

– Nu până ce ai vrut să fii salvată. Abia atunci am făcut vălul să apară și te-am îndemnat să te duci spre el.

– *Vrei să zici că aveai de gând să mă lași să mor?*

Mă îndepărtez, nemaidorindu-mi să fiu aproape de el.

Se uită la mine, cu fața foarte serioasă când spune:

– Dacă asta ai fi vrut, atunci da. Clatină din cap. Ever, ultima dată când am vorbit, în parcare, mi-ai spus că mă urai pentru ce-ți făcusem, pentru că fusesem egoist, pentru că te-am despărțit de familia ta, pentru că te-am adus înapoi. Deși tot ce mi-ai spus nu era din inimă, știam că aveai dreptate. Nu trebuia să mă bag. Dar totuși, în canion, când te-ai umplut singură de iubire, ei bine, acea iubire e cea care te-a salvat, care te-a refăcut și atunci am aflat.

„Dar ce zici de spital? De ce nu m-am putut reface atunci? De ce a trebuit să trec prin toate tăieturile și contuziile, și ghipsul? De ce nu am putut să mă... regenerez, așa cum s-a întâmplat în canion? gândesc eu încrucișându-mi brațele la piept, fără să-l cred.

– Numai dragostea vindecă. Furia, vina și frica nu pot decât să anuleze adevăratele tale abilități.

Clatină din cap privindu-mă fix.

– Și asta e o altă problemă. Îl privesc furioasă. Capacitatea ta de a-mi citi mintea în timp ce eu nu pot să o citesc pe a ta. Nu e corect.

Râde.

– Chiar vrei să-mi citești mintea? Credeam că aerul meu misterios era unul dintre acele lucruri care îți plăceau la mine...

Îmi privesc genunchii, obrajii arzându-mi în vreme ce îmi vin în minte toate gândurile rușinoase la care a avut el acces.

– Există modalități de a te apăra, știi. Poate că ar trebui să te duci s-o vezi pe Ava.

– O cunoști pe Ava?

Rămân cu gura căscată, simțindu-mă deodată trădată.

Clatină din cap.

– Singura mea conexiune cu Ava e prin tine, gândurile tale în legătură cu ea.

Privesc în altă parte, urmărind o familie de iepurași țopăind, apoi mă uit din nou la el.

– Cursele de cai?

– Premoniție, și tu ai făcut-o.

– Și cum rămâne cu acea cursă la care ai pierdut?

Râde.

– Trebuie să pierd câteva, altminteri oamenii vor deveni suspicioși. Dar, în mod clar, mi-am luat revanșa, nu crezi?

– Și lalelele?

Zâmbește.

– Creații. În același fel în care tu ai creat elefantul acela și plaja asta. E pur și simplu fizică cuantică. Conștiința aduce materia la viață acolo unde înainte era doar energie. Nu e deloc atât de dificil precum gândesc oamenii.

Privesc cu ochii mijiți, nu prea înțelegând. Indiferent cât de *simplu* crede el că e.

– Noi ne creem propria realitate. Și, da, o poți face și-acasă, spune el anticipând următoarea mea întrebare, cea pe care tocmai

mi-am pus-o in cap. De fapt, deja o faci, doar că nu ești conștientă de asta, deoarece îți ia mult timp.

– Ție nu-ți ia mult.

Râde.

– Sunt pe-aici de ceva vreme, am avut o grămadă de timp la dispoziție ca să învăț câteva trucuri.

– Cât de mult? întreb eu privindu-l lung, amintindu-mi de camera aceea din casa lui și întrebând-mă cu cine exact am de-a face.

Oftează și privește în altă parte.

– Foarte mult.

– Iar acum voi trăi și eu veșnic?

– Asta depinde de tine. Ridică din umeri. Nu trebuie să faci nimic din toate astea. Poți pur și simplu să-ți scoți totul din cap și să-ți continui viața. Alegând *să pleci* când crezi tu de cuviință. Eu ți-am dat numai capacitatea, dar decizia îți aparține în totalitate.

Privesc îndelung la ocean, apele sale fiind atât de strălucitoare, atât de frumoase, că abia îmi vine să cred că există datorită mie. Și, cu toate că e amuzant să te joci cu o asemenea magie puternică, gândurile mi se îndreaptă spre lucruri mai întunecate.

– Trebuie să știu ce s-a întâmplat cu Haven. Ziua în care te-am prins... Mă strâmb când îmi amintesc asta. Și Drina? E și ea nemuritoare, nu? Tu ai făcut-o așa? Și cum a început? Cum de ai devenit tu nemuritor în primul rând? Cum de se întâmplă un asemenea lucru? Știai că a omorât-o pe Evangeline și aproape că a omorât-o și pe Haven? Și ce e cu camera ta înfiorătoare?

– Poți să repeți întrebarea?

Râde.

– Oh, și alt lucru, ce naiba a vrut Drina să zică când a afirmat că m-a tot omorât?

– A spus Drina asta?

Ochii i se măresc, iar culoarea i se scurge din obraji.

– Da. Clatin din cap amintindu-mi de fața ei încrezută și arogantă când mi-a zis asta. A fost ceva de genul: „Începem din nou, muritoare tâmpită, mereu ajungi în jocul ăsta, bla, bla, bla". Credeam că ai urmărit scena, credeam că ai văzut totul.

El clatină din cap murmurând.

– Nu am văzut totul, mi-am deschis antenele prea târziu. O, Doamne, Ever, este numai vina mea, numai și numai a mea. Ar fi trebuit să știu, n-ar fi trebuit să te bag în așa ceva, trebuia să te las în pace...

– A mai spus că te-a văzut în New York. Sau cel puțin asta i-a spus lui Haven.

– A mințit, bombăne el. Nu m-am dus în New York. Și, când mă privește din nou cu ochii aceia ai săi plini de durere, îl apuc de mână. Mișcată văzând cât de trist și vulnerabil arată și dorind să șterg totul. Îmi apăs buzele de gura sa caldă și care mă așteaptă, sperând să înțeleagă că, orice ar fi, cel mai probabil am să-l iert.

– Sărutul devine din ce în ce mai dulce cu fiecare încarnare. Oftează, trăgându-se deoparte și dându-mi părul de pe față. Cu toate că nu putem să trecem mai departe de el. Și acum știu de ce. Își lipește fruntea de a mea, umplându-mă cu multă bucurie, cu multă iubire, apoi oftează adânc înainte să se tragă înapoi. A, da, întrebările tale, spune el, citindu-mi mintea. De unde să încep?

– Ce zici să începi cu începutul?

Clatină din cap, privirea sa mergând departe, tocmai la început, în timp ce eu îmi încrucișez picioarele și mă așez comod.

– Tatăl meu era un visător, un artist, un maestru în științe și alchimie, o idee populară la vremea aceea...

– Care vreme? întreb eu nerăbdătoare să aud locuri, date, lucruri care pot fi căutate, nu o litanie filosofică plină de idei abstracte.

– Cu *multă* vreme în urmă. Râde. Sunt *puțin* mai mare decât tine.

– Da, dar cât de bătrân, mai exact? Vreau să zic, cu ce fel de diferență între vârste am eu de-a face? întreb privindu-l neîncrezătoare când clatină din cap.

– Tot ce trebuie să știi e că tatăl meu împreună cu prietenii săi alchimiști au crezut că totul putea fi redus la un singur element și, dacă acel element putea fi izolat, atunci puteai crea orice din el. A lucrat la acea teorie ani de zile, creând formule, abandonând formule, iar apoi, când și el, și mama au... murit, eu am continuat cercetarea, până când, în cele din urmă, am perfecționat-o.

– Și cât de bătrân ești? întreb eu, încercând din nou.

– Tânăr. Ridică din umeri. Destul de tânăr.

– Deci încă poți îmbătrâni?

Râde.

– Da, am ajuns la un anumit punct și pe urmă m-am oprit. Știu că tu preferi teoria vampirilor care *nu îmbătrânesc,* dar asta e viață adevărată, Ever, nu fantezie.

– OK, deci... îl îndemn eu nerăbdătoare să ascult mai mult.

– Deci, părinții mei au murit, eu am rămas orfan. Știi tu, în Italia, de unde sunt eu, numele de familie descori semnifică originile unei persoane sau profesia. *Esposito* înseamnă *orfan* sau *expus.* Numele mi-a fost dat mie, cu toate că l-am abandonat acum un secol sau două, de vreme ce nu mi se mai potrivea.

– De ce nu ți-ai folosit numele de familie adevărat?

– Este complicat. Tatăl meu a fost... hăituit. Așa că m-am gândit că mai bine renunț la el.

– Și Drina? întreb eu, gâtul contractându-mi-se numai la menționarea numelui ei.

Clatină din cap.

– Poverina... sau *sărăcuța de ea.* Eram sub tutela bisericii; acolo ne-am întâlnit. Și, când ea s-a îmbolnăvit, nu am putut suporta să o pierd, așa că am pus-o și pe ea să bea.

– A spus că ați fost căsătoriți. Îmi strâng buzele, simțindu-mi gâtul fierbinte și contractat, știind că ea nu a *spus* cu adevărat asta, cu toate că, în mod clar, asta a vrut să zică când și-a spus numele, *numele complet.*

Privește cu ochii mijiți și se uită în altă parte, clătinând din cap și bombănind fără să respire.

– E adevărat? întreb eu, stomacul făcut ghem, inima mai să-mi sară din piept.

Încuviințează.

– Dar nu e ceea ce gândești tu, s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, că nu mai contează deloc.

– De ce nu ați divorțat? Vreau să zic, dacă *nu mai contează,* spun eu cu obrajii fierbinți și cu ochii usturători.

– Deci îmi propui să mă duc la tribunal cu un certificat de nuntă datat cu *câteva secole* în urmă și să cer divorțul?

Îmi strâng buzele și privesc în altă parte, știind că are dreptate, dar *totuși.*

– Ever, te rog! Trebuie să o lași mai moale. Nu sunt ca tine. Tu trăiești, ei bine, cel puțin în viața asta, de șaptesprezece ani, pe când eu am trăit sute! O grămadă de timp în care să fac niște greșeli. Și, atâta vreme cât sunt destule lucruri pentru care să mă judeci, nu cred că relația mea cu Drina e vreunul dintre ele. Lucrurile erau diferite atunci. *Eu* eram diferit. Eram înfumurat, superficial și extrem de materialist. Nu contam decât eu și atât. Dar în clipa în care te-am văzut, totul s-a schimbat și, când te-am pierdut, ei bine, nu mai cunoscusem niciodată o durere atât de agonizantă. Dar apoi, mai târziu, când ai reapărut... Se oprește, privirea fiindu-i îndepărtată. Ei bine, nici bine nu te găsisem că te pierdusem din nou. Și tot așa a continuat. Un ciclu fără sfârșit de iubire și pierderi... până acum.

– Deci, ne-am... *reîncarnat?* întreb eu, cuvântul părând ciudat atunci când l-am pronunțat.

– Tu... nu și eu. Ridică din umeri. Eu mereu sunt aici, mereu la fel.

– Deci, cine am fost eu? Vreau să știu, nefiind sigură dacă să-l cred cu adevărat, cu toate că sunt fascinată de idee. Și de ce nu-mi pot aminti nimic?

Zâmbește, fericit să schimbe subiectul.

– Călătoria de întoarcere implică o escală pe Râul Uitării. Tu nu trebuie să-ți amintești, ești aici ca să înveți, să-ți plătești datoriile pentru ceea ce ai făcut. De fiecare dată începând de la zero, forțată să-ți găsești propriul drum. Deoarece, Ever, viața nu e un test cu cartea deschisă pe bancă.

– Atunci, înseamnă că tu trișezi fiindcă rămâi aici? spun eu, zâmbind spre *Domnul Lasă-mă Să-ți Spun Cum Funcționează Lumea.*

Se înfioară.

– S-ar putea spune și-așa.

– Și cum e posibil ca tu să știi toate astea dacă nu le-ai făcut niciodată?

– Am avut o grămadă de ani la dispoziție să studiez marile mistere ale vieții. Și am cunoscut câțiva profesori minunați de-a lungul anilor. Tot ce trebuie să știi despre celelalte reîncarnări ale tale este că au fost mereu femei. Zâmbește, dându-mi părul după ureche. Mereu foarte frumoase. Și mereu importante pentru mine.

Privesc lung spre mare, creez câteva valuri doar de plăcere, apoi fac totul să dispară. Totul. Absolut totul. Reîntorcându-ne la sufrageria noastră din mijlocul naturii.

– Schimbi decorul?

Zâmbește.

– Da, dar numai decorul, nu și subiectul.

Oftează.

– Așadar, după ani de căutare, te-am găsit din nou – și știi restul poveștii.

Respir adânc și privesc lung spre veioză, stingând-o și aprinzând-o, cu puterea minții, încercând să înțeleg cum stă treaba.

– M-am despărțit de Drina acum mult timp, dar are obiceiul acesta îngrozitor de a *reapărea.* Și în noaptea aia la St. Regis? Când ne-ai văzut împreună? Încercam să o conving să plece o dată pentru totdeauna, să-și vadă de viață. Cu toate că, în mod evident, n-a mers. Și da, știu că a omorât-o pe Evangeline, deoarece în ziua aceea la plajă, când te-ai trezit singură...

Îmi îngustez ochii, gândindu-mă: „Știam eu! Știam eu că nu a făcut surfing!"

– Tocmai îi găsisem corpul, dar era prea târziu ca să o mai salvez. Și da, știu totul și despre Evangeline, cu toate că, din fericire, am putut s-o salvez.

– Deci acolo te aflai în noaptea aceea... când ai zis că te-ai dus să bei niște apă...

Încuviințează.

– Despre ce ai mai mințit? întreb eu încrucișându-mi brațele la piept. Și unde te-ai dus în noaptea de Halloween, după ce ai plecat de la petrecerea mea?

– M-am dus acasă, spune el, privindu-mă fix. Când am văzut felul în care Drina s-a uitat la tine, ei bine, am zis că e mai sigur să mă distanțez. Doar că nu am putut. Am încercat. Am încercat tot timpul. Dar pur și simplu n-am putut s-o fac. Nu pot sta departe de tine. Clatină din cap. Iar acum știi totul. Cu toate că eu cred că e evident de ce n-am putut să mă apropii prea mult de tine.

Ridic din umeri și privesc în altă parte, nedorindu-mi să cedez așa ușor, cu toate că e adevărat.

– Oh, și „camera înfiorătoare" cum îi spui tu? Ei bine, se întâmplă să fie locul *meu* fericit. Nu la fel ca amintirea pe care o ai tu cu momentele frumoase din mașină împreună cu familia ta. Și, când se uită la mine, îmi mut privirea, rușinată pentru ceea ce am spus.

Cu toate că, trebuie să recunosc, am râs cu poftă când mi-am dat seama de gândul tău, acela că eram unul dintre cei care sug sânge.

Zâmbește.

– Oh, scuză-mă. Vreau să zic, de vreme ce sunt nemuritori prin jur, mă gândesc că ar putea la fel de bine să fie și zâne, vrăjitori, vârcolaci și... Clatin din cap. Vreau să zic, Doamne, vorbești despre toate astea de parcă ar fi normale!

Își închide ochii și oftează, și, când îi redeschide, spune:

– Pentru mine sunt normale. Asta e viața mea. Și acum e și a ta, dacă alegi asta. Nu e atât de rea precum gândești, Ever, sincer! Mă privește un moment îndelungat și, cu toate că o parte din mine încă vrea să-l urască pentru că m-a făcut să fiu așa, nu pot. Și, simțind căldura și furnicătura pe care mi-o provoacă atunci când mă atinge, privesc la mâna sa care mă ține și spun:

– Oprește-te.

– Din ce să mă opresc?

Se uită la mine cu ochii obosiți, chipul lui părând tensionat și palid.

– Oprește-te din a mai produce căldura, furnicăturile, *știi tu.* Oprește-te! spun eu, mintea fiindu-mi la granița dintre iubire și ură.

– Nu fac asta, Ever.

Mă privește lung.

– Ba sigur că faci! O faci să se întâmple cu... mă rog.

Îmi dau ochii peste cap și-mi încrucișez brațele la piept, întrebându-mă către ce ar putea duce asta.

– Nu fac nimic. Jur. N-am folosit niciodată trucuri ca să te seduc.

– A, da, ca lalelele?

Zâmbește.

– Nu știi deloc ce înseamnă, nu?

Îmi strâng buzele și privesc în altă parte.

– Florile au semnificații. Nu e nimic la întâmplare în legătură cu ele.

Respir adânc și rearanjez măsuța cu puterea minții, dorindu-mi să-mi pot aranja mintea în schimb.

– Am atâtea să te învăț, spune el. Cu toate că nu totul înseamnă jocuri și distracție. Trebuie să ai grijă, să acționezi cu grijă. Face o pauză și se uită la mine, asigurându-se că ascult. Trebuie să te păzești de proasta folosire a puterii; Drina este un bun exemplu în sensul ăsta. Și trebuie să fii discretă – ceea ce înseamnă că nu mai trebuie să știe *nimeni* de asta, chiar *nimeni,* ai înțeles?

Ridic din umeri, gândindu-mă. *Mă rog.* Știind că mi-a citit gândurile când clatină din cap și se apleacă spre mine.

– Ever, vorbesc serios, nu-i poți spune nici unui suflet. Promite-mi!

Mă uit la el.

Ridică din sprânceană, strângându-mă de mână.

– Pe cuvânt de onoare, bolborosesc eu privind în altă parte.

Îmi dă drumul la mână și se relaxează, sprijinindu-se de pernuțe când spune:

– Dar, ca să-ți aduc la cunoștință totul, trebuie să știi că încă există o cale de ieșire. Încă poți să *treci dincolo.* De fapt, ai fi putut muri chiar acolo în canion, dar, în schimb, ai ales să rămâi.

– Dar eram pregătită să mor, voiam să mor.

– Te-ai întărit cu propriile tale amintiri. Te-ai întărit cu iubire. E cum am spus mai devreme – *gândurile creează.* Și, în cazul tău, ele au creat vindecare și putere. Dacă tu ai fi vrut cu adevărat să mori, pur și simplu te-ai fi dat bătută. Cumva, în interiorul tău, trebuie că ai știut asta.

Și, tocmai când sunt pe cale să îl întreb de ce se furișa în camera mea când dormeam, el spune:

– Nu e ceea ce crezi.

– Atunci ce e? zic eu, întrebându-mă dacă într-adevăr îmi doresc să aflu.

– Eram acolo să... te supraveghez. Am fost surprins că mă puteai vedea, eu eram *transmutat,* ca să-ți spun adevărul.

Îmi înconjur genunchii cu brațele și îi ridic la piept. Tot ce a zis mi-a intrat pe o ureche și mi-a ieșit pe alta, dar am înțeles îndeajuns esența ca să fiu complet înspăimântată.

Ridică din umeri.

– Ever, mă simt răspunzător pentru tine și...

– Și voiai să-mi cercetezi lucrurile?

Îl privesc cu sprâncenele arcuite.

Dar el doar râde.

– Pot să-ți amintesc de înclinația pentru pijamalele din flanelă?

Îmi dau ochii peste cap.

– Deci te simți răspunzător pentru mine precum... precum un tată? spun eu, râzând când se înfioară.

– Nu, nu ca un tată. Dar Ever, am fost în camera ta numai o singură dată, în noaptea în care ne-am văzut la St. Regis; dacă mai sunt și alte dăți când...

– Drina. Tresar imaginându-mi-o furișându-se prin camera mea, spionându-mă. Ești sigur că nu poate să vină aici? întreb eu privind în jur.

Mă ia de mână și mi-o strânge, vrând să mă calmeze când spune:

– Ea nu știe că există. Ea nu știe cum se ajunge aici. Ea nu crede decât că te-ai evaporat.

– Dar *tu* cum de ai ajuns aici? Ai murit o dată, ca mine?

Clatină din cap.

– Sunt două tipuri de alchimie – materială, peste care am dat din cauza tatălui meu, și spirituală, peste care am dat când am simțit ceva mai mult, ceva mai mare, ceva mai măreț decât mine. Am studiat și am practicat, și am muncit din greu să ajung aici, am învățat până și MT. Se oprește și se uită la mine. Meditație Transcedentală de la Maharishi Mahesh Yogi.

Zâmbește.

– Hm, dacă încerci să mă impresionezi, să știi că nu merge. Habar nu am ce înseamnă asta.

Ridică din umeri.

– Să spunem că mi-a luat sute de ani să o traduc din mental în material. Dar tu – din clipa în care ai rătăcit pe acest câmp, tu ți-ai făcut rost de o legitimație VIP, viziunile și telepatia ta sunt derivate din ea.

– Doamne, nu-i de mirare că urăști școala, spun eu vrând să schimb subiectul spre ceva concret, ceva ce pot înțelege pe deplin. Vreau să zic, probabil că ai terminat-o acum un milion, un miliard de ani, nu? Și, când se cutremură, îmi dau seama că vârsta lui e o chestiune delicată, ceea ce e destul de amuzant, luând în considerație că el a *ales* să trăiască veșnic. Vreau să zic, de ce să-ți bați capul? De ce te-ai înscris la școală?

– Tocmai aici intri tu în scenă.

Zâmbește.

– O, deci tu vezi o tipă în jeanși largi și cu glugă și trebuie să o ai cu orice preț, așa că te decizi să repeți liceul doar ca să pui mâna pe ea?

– Sună destul de corect.

Râde.

– Nu ai putut să găsești altă cale de a te insinua în viața mea? Nu are nici un înțeles.

Îmi dau ochii peste cap, ambalându-mă din nou, până ce el își plimbă degetul pe obrazul meu și mă privește adânc în ochi.

– Iubirea niciodată nu are.

Înghit în sec, simțindu-mă timidă, euforică și nesigură, toate deodată. Apoi, îmi dreg vocea și spun:

– Am crezut că ai spus că nu ești prea bun la capitolul iubire. Îmi mijesc ochii, stomacul fiindu-mi ca o piatră rece, întrebându-mă de ce nu pot pur și simplu să fiu fericită când cel mai superb băiat de pe planetă își împărtășește dragostea. De ce insist să devin negativistă?

– Speram ca de data asta să fie diferit, șoptește el.

Mă întorc spre el, respirând sacadat, gâfâind ușor când zic:

– Nu știu dacă sunt pregătită. Nu știu ce să fac.

Mă trage aproape de pieptul său, cu brațele în jurul meu când spune:

– Nu e nici o grabă în a te decide. Și, când mă întorc, are privirea asta îndepărtată în ochi.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu. De ce te uiți așa la mine?

– Deoarece nu sunt prea bun la luat rămas-bun, spune el încercând un zâmbet care nu prea îi iese. Vezi, acum sunt două lucruri la care nu sunt bun – la iubire și la luat rămas-bun.

– Poate că există o legătură între ele. Îmi strâng buzele, străduindu-mă să nu plâng. Așadar, unde pleci?

Încerc să-mi mențin vocea neutră și calmă, cu toate că inima nu vrea să-mi mai bată, iar respirația nu mai vrea să iasă și mă simt ca și cum aș muri pe dinăuntru.

Ridică din umeri și-mi evită privirea.

– Te întorci?

– Asta rămâne la latitudinea ta. Apoi, se uită la mine și spune: Ever, încă mă mai urăști?

Clatin din cap, dar îi reține privirea.

– Tu mă iubești?

Îmi întorc capul și mă uit departe. Știind că da, îl iubesc cu fiecare fir de păr, cu fiecare celulă din piele, cu fiecare picătură de sânge, că sunt plină de iubire, că dau pe dinafară, doar că nu pot să o spun. Dar totuși, dacă poate cu adevărat să-mi citească mintea, atunci nu ar trebui s-o spun. El pur și simplu ar trebui să *știe.*

– Întotdeauna e mai frumos când e rostit, zice el dându-mi părul după ureche și lipindu-și buzele de obrazul meu. Când te decizi în legătură cu mine, în legătură cu faptul că sunt nemuritor, pur și simplu rostește cuvântul și voi fi aici. Am toată eternitatea în față; ai să vezi că sunt foarte răbdător.

Zâmbește, apoi își bagă mâna în buzunar, scoțând brățara-potcoavă cu cristale incrustate pe care mi-a cumpărat-o la hipodrom.

Cea pe care i-am înapoiat-o când am aruncat-o în el în ziua aceea, în parcare.

– Pot?

Mi-o arată el.

Încuviințez, gâtul fiindu-mi prea încleștat ca să mai pot vorbi, în timp ce el o închide, apoi îmi ia fața în mâinile sale. Dându-mi bretonul la o parte și lipindu-și buzele de cicatricea mea, umplându-mă cu toată dragostea și iertarea pe care știu că nu le merit. Dar, când încerc să mă trag înapoi, mă ține foarte strâns și spune:

– Trebuie să te ierți pe tine însăți, Ever. Nu ești răspunzătoare pentru nimic din toate astea.

– Ce știi tu?

Îmi mușc buza.

– Știu că te învinovățești pentru ceva ce nu s-a întâmplat din vina ta. Știu că îți iubești surioara din toată inima și că te întrebi în fiecare zi dacă faci ceea ce trebuie încurajându-i vizitele. Te știu pe tine, *Ever.* Știu totul despre tine.

Mă întorc, fața fiindu-mi scăldată de lacrimi pe care nu vreau ca el să le vadă.

– Nimic nu e adevărat. Ai înțeles totul greșit. Sunt o ciudată și se întâmplă lucruri rele fiecărei persoane de care mă apropii, cu toate că eu sunt cea care merită lucrurile acelea.

Clatin din cap, știind că nu merit să fiu fericită, că nu merit acest tip de iubire.

El mă trage în brațele sale, atingerea sa fiind calmă și mângâietoare, dar incapabilă să șteargă adevărul.

– Trebuie să plec, șoptește în cele din urmă. Dar, Ever, dacă vrei să mă iubești, dacă vrei cu adevărat să fii cu mine, atunci va trebui să accepți ceea ce suntem. Voi înțelege dacă nu vei putea.

Apoi, îl sărut, lipindu-mă de el, simțind nevoia buzelor sale pe ale mele, încălzindu-mă în strălucirea minunată a iubirii sale, momentul

crescând și umflându-se, și dezvoltându-se până ce umple fiecare loc, fiecare colț, fiecare crăpătură.

Și, când îmi deschid ochii și mă trag înapoi, mă aflu din nou în camera mea și sunt singură.

Treizeci și doi

– Deci ce s-a întâmplat? Ne-am uitat peste tot și nu te-am găsit. Credeam că te aflai pe drum?

Mă răsucesc pe partea cealaltă, întorcându-mă cu spatele la fereastră și mustrându-mă că nu am inventat o scuză, ceea ce mă pune în postura ciudată de a minți.

– Chiar eram, numai că... ei bine, m-au apucat niște crampe și...

– Oprește-te chiar aici, spune Miles. Pe bune, taci!

– Am pierdut ceva? întreb eu închizându-mi ochii când îi aud gândurile, cuvintele desfășurându-se în fața mea ca banda de jos a postului CNN: „Îhh! Dezgustător. De ce insistă să vorbească despre lucrurile acelea?"

– Altceva în afară de faptul că Drina nu a mai venit? Nu, nimic. Mi-am petrecut prima parte a nopții ajutând-o pe Haven să o caute, iar în a doua am încercat să o conving că îi e mai bine fără ea. Jur, ai fi crezut că sunt iubite. Cea mai înfiorătoare relație vreodată, Ever[1]! Ha! Te-ai prins? Îi place să facă calambururi cu numele meu.

Mă apuc cu mâna de cap și mă ridic din pat, dându-mi seama că este prima dimineață de mai bine de o săptămână când mă trezesc fără să fiu mahmură. Și, cu toate că știu că ăsta e *un lucru foarte bun*, nu schimbă cu nimic faptul că mă simt mai rău ca niciodată.

---

[1] Alt joc de cuvinte; *ever* (lb. engl.) înseamnă *vreodată, niciodată, mereu.* (n.tr.)

– Deci ce zici? Îmi faci pe plac să mergem la Fashion Island să facem cumpărături de Crăciun?

– Nu pot. Sunt încă pedepsită, spun eu scotocind printr-un morman de hanorace și oprindu-mă când dau de cel pe care Damen mi l-a cumpărat când am fost la Disneyland, înainte ca totul să se fi schimbat, înainte ca viața mea să se fi transformat din foarte ciudată în extraordinar de ciudată.

– Cât?

– Nu știu. Pun telefonul pe dulap și-mi trag un hanorac verde lămâie pe cap, știind că nu contează cu adevărat cât de mult mă pedepsește Sabine, că, dacă vreau să ies am să ies, și mă voi asigura că mă întorc până ajunge ea acasă. Vreau să zic, e greu să controlezi un medium. Cu toate că asta că-mi oferă scuza perfectă ca să stau acasă, ascunsă, și să evit toată energia aleatorie. De aceea am ales să merg pe varianta aceasta.

Ridic telefonul la timp ca să-l aud pe Miles spunând:

– OK, bine, sună-mă când scapi.

Îmi pun niște jeanși, apoi mă așez la birou. Și, cu toate că-mi bubuie capul, ochii mă ustură și mâinile îmi tremură, sunt hotărâtă să trec de ziua asta fără ajutorul alcoolului, fără ajutorul lui Damen sau al călătoriilor clandestine pe câmpii astrale. Dorindu-mi să fi fost mai insistentă – să-i fi cerut lui Damen să-mi arate cum să mă apăr. Vreau să zic, de ce singura soluție pare a fi mereu Ava?

Sabine bate la ușa mea, iar eu mă întorc când intră în cameră. Fața îi e palidă și îndurerată, ochii roșii, iar aura i-a devenit gri și pestriță. Și mă-nfior când îmi dau seama că totul e din cauza lui Jeff și a faptului că ea a descoperit mulțimea de minciuni. Minciuni pe care i le-aș fi putut dezvălui de la bun început, scutind-o de toate durerile, numai dacă nu aș fi considerat că problemele mele sunt mai importante decât ale ei.

– Ever, spune ea oprindu-se lângă patul meu. M-am tot gândit. De vreme ce nu mă simt bine cu toată treaba asta cu pedepsitul și fiindcă tu ești de fapt adultă, mă gândesc că ar fi cazul să te și tratez așa, deci...

„Deci nu mai ești pedepsită", gândesc eu terminând propoziția în minte. Dar, când îmi dau seama că ea încă crede că problemele mele sunt din pricina durerii sufletești, fața îmi arde de rușine.

– ... Nu mai ești pedepsită. Zâmbește, un gest de pace pe care nu-l merit. Cu toate că mă întrebam dacă nu ți-ai schimbat părerea în legătură cu a vorbi cu cineva, deoarece cunosc un terapeut care...

Clatin din cap înainte să termine, știind că-mi vrea binele, cu toate că refuz orice fărâmă din el. Și, când se întoarce să plece, mă surprind pe mine însămi spunând:

– Hei, vrei să ieșim în seara asta să cinăm?

Ezită în ușă, în mod clar surprinsă de oferta mea.

– Eu fac cinste.

Zâmbesc încurajator, neștiind cum voi reuși să fac față unei seri într-un restaurant mare și aglomerat, însă dându-mi seama că-mi pot folosi banii câștigați la cursă pentru a plăti nota.

– Asta ar fi frumos, zice ea, bătând cu degetele în perete înainte să ajungă pe hol. Mă voi întoarce pe la șapte.

În clipa în care aud ușa din față închizându-se, Riley mă bate pe umăr meu și urlă:

– Ever! Ever! Poți să mă vezi?

Aproape că leșin.

– La naiba, Riley, m-ai speriat de *moarte!* Și de ce urli? spun eu, întrebându-mă de ce sunt atât de arțăgoasă, când adevărul e că sunt mai mult decât bucuroasă să o revăd.

Ea clatină din cap și se trântește pe pat.

– Ca să știi și tu, am încercat să te fac să mă vezi *zile întregi.* Am crezut că ți-ai pierdut capacitatea de a mă mai vedea și am început să mă sperii rău de tot!

– Mi-am *pierdut* capacitatea. Numai din cauză că am început să beau – mult. Și apoi am fost exmatriculată. Clatin din cap. A fost un dezastru.

– Știu. Dă din cap, cu sprâncenele împreunate de îngrijorare. Te-am urmărit tot timpul, sărind în sus și-n jos în fața ta, urlând și țipând, și bătând din palme, orice ca să încerc să-ți atrag atenția, dar tu erai prea beată ca să mă vezi. Îți amintești când ți-a zburat sticla din mână? Zâmbește și face o reverență în fața mea. Eu am fost de vină. Și ai fost norocoasă că nu te-am pocnit cu ea în cap. Deci ce naiba s-a întâmplat?

Ridic din umeri și privesc în jos, știind că îi datorez un răspuns, dar nefiind sigură de unde să încep.

– Ei bine, e ca și cum toată energia aleatorie a devenit deodată atât de copleșitoare că n-am mai putut-o suporta. Și, când mi-am dat seama că alcoolul mă apăra de ea, bănuiesc că pur și simplu am vrut să păstrez această stare, că nu am mai vrut să mă întorc la cum am fost înainte.

– Și acum?

– Și acum... Ezit, privind-o lung. Și acum, m-am întors de unde am plecat. Trează și nefericită.

Râd.

– Ever... Face o pauză, evitându-mi privirea înainte să se uite la mine. Te rog să nu te superi, dar cred că ar trebui s-o vezi pe Ava. Și tocmai când încep să refuz, ea își ridică mâna și spune: Te rog, ascultă ce-am de zis, bine? Cred că ea chiar te poate ajuta. De fapt, *știu* că te poate ajuta. Ea a *încercat* să te ajute, dar tu n-ai vrut s-o lași. Dar acum, ei bine, e destul de evident că nu mai ai prea multe opțiuni. Vreau să zic, poți ori să începi să bei din nou, să te ascunzi în camera ta pentru tot restul vieții, ori să te duci să vorbești cu Ava. Foarte simplu, nu crezi?

Clatin din cap în ciuda durerii, apoi mă uit la ea și spun:

– Uite, știu că ești foarte îndrăgostită de ea și în fine, mă rog, asta-i alegerea ta. Dar ea nu mă poate ajuta, așa că te rog... lasă-mă cu asta, vrei?

Riley clatină din cap.

– Greșești. Ava te poate ajuta. În plus, ce te costă să încerci?

Stau acolo lovind partea de jos a patului și privind prin jur, gândindu-mă că singurul lucru pe care Ava l-a făcut vreodată pentru mine a fost să-mi transforme viața din rea în și mai rea. Și, când în cele din urmă mă uit din nou la Riley, observ că a abandonat toate costumele de Halloween în favoarea jenșilor, a unui tricou și a unor pantofi sport Converse, așa cum ar trebui să se îmbrace o fată normală de doisprezece ani, dar a devenit, de asemenea, și încețoșată, transparentă și practic poți să vezi prin ea.

– Ce s-a întâmplat cu Damen? În ziua în care ai fost la el acasă? Mai sunteți împreună? întreabă ea.

Dar eu nu vreau să vorbesc despre Damen, nici măcar n-aș ști de unde să încep. În plus, știu că încearcă să-mi abată atenția de la ea și de la înfățișarea ei străvezie.

– Ce se întâmplă? întreb eu, cu vocea ridicată și înspăimântată. De ce te evapori?

Dar ea doar clatină din cap și se uită la mine.

– Nu am mult timp.

– Ce vrei să spui – *nu ai mult timp?* Te întorci, *nu?* strig eu, panicată când îmi face cu mâna și dispare, lăsând cartea de vizită mototolită a Avei în locul ei.

Treizeci și trei

Nici nu apuc bine să trag frâna de mână, că ea e la ușă, așteptând.

„Deci ori e cu adevărat medium, ori stă acolo de când am terminat de vorbit la telefon."

Dar, când îi văd îngrijorarea de pe chip, mă simt vinovată că am gândit asta.

– Ever, bine-ai venit, spune ea zâmbind în timp ce mă conduce pe treptele principale și într-o sufragerie frumos decorată.

Privesc peste tot prin jur, observând fotografiile înrămate, cărțile de pe măsuța de cafea, canapeaua și scaunele care se asortează, uimită de cât de normal e totul.

– Te așteptai la pereți purpurii și globuri de cristal? Râde, făcându-mi semn să o urmez într-o bucătărie luminată de soare, cu gresie bej, aparate electrocasnice curate lună și o lucarnă luminată de soare. O să te servesc cu un ceai, spune ea punând apa la fiert și oferindu-mi un scaun la masă.

O privesc în timp ce-și vede de treabă, punând niște biscuiți pe o farfurie și preparând ceaiul, iar când se așază în fața mea, o privesc și spun:

– Hm, scuză-mă că m-am purtat atât de... nepoliticos și... tot ce am făcut.

Ridic din umeri, tresărind când am constatat cât de ciudat și inadecvat au sunat cuvintele.

Dar Ava pur și simplu zâmbește, punându-și mâna pe a mea, și, în clipa în care mă atinge, mă simt mult mai bine.

– Mă bucur că ai venit, am fost atât de îngrijorată în legătură cu tine!

Privesc spre masă, ochii fiindu-mi fixați pe o tavă verde, neștiind de unde să încep.

Dar, de vreme ce ea e șefa, o face în locul meu.

– Ai văzut-o pe Riley? mă întreabă ea.

Și nu pot să cred că a ales să înceapă cu asta.

– Da, spun în cele din urmă. Și, ca să știi și tu, nu arată deloc bine.

Îmi strâng buzele și-mi mut privirea, convinsă că ea e oarecum responsabilă.

Dar va râde – *râde!*

– Crede-mă, Riley e în regulă.

Dă din cap, luând o gură de ceai.

– Să *te cred?* Rămân cu gura căscată, clătinând din cap. Privind-o bându-și ceaiul și ciugulind din biscuitul ei atât de calm încât mă scoate din sărite. De ce aș face-o? Tu ești cea care i-a spălat creierul! Tu ești cea care a convins-o să stea deoparte! izbucnesc eu, dorindu-mi să nu fi venit aici.

Ce greșeală colosală!

– Ever, știu că ești supărată și știu cât de mult îi duci dorul, dar știi măcar ce-a sacrificat ca să fie cu tine?

Mă uit spre fereastră, privind spre fântână, spre plante, spre statueta lui Buddha, vrând să-i dau un răspuns tâmpit.

– Eternitatea.

Îmi dau ochii peste cap.

– Fii serioasă, are tot timpul din lume.

– Mă refer la *altceva.*

– Mda? La ce anume? întreb eu gândindu-mă că ar trebui să pun biscuitul jos și să o șterg de-aici.

Ava e o mincinoasă, o prefăcută și vorbește cu mare convingere despre cele mai revoltătoare lucruri.

– Dacă Riley e aici cu tine înseamnă că nu poate fi cu ei.

– Cu *ei?*

– Cu părinții tăi și cu Buttercup.

Clatină din cap, plimbându-și degetul pe marginea ceștii în timp ce se uită la mine.

– De unde știi ast...

– Te rog, credeam că am trecut de astea, spune ea privindu-mă fix.

– Asta e ridicol, bombăn eu uitându-mă în altă parte, întrebându-mă ce a putut vedea Riley la o asemenea persoană.

– Chiar e?

Își îndepărtează părul de pe față scoțând la iveală o frunte netedă, evident fără urmă de îngrijorare.

– Bine. Să zicem că te cred. Dar, dacă știi atât de multe, atunci spune-mi unde crezi tu că e Riley când nu e cu mine? întreb eu, privind-o drept în ochi. Gândindu-mă: „Hai să vedem ce mai inventează".

– Rătăcind.

Își duce ceașca la buze și ia o altă înghițitură.

– Rătăcind? O, OK. Răd. De parcă ai ști.

– Nu are nici o altă opțiune acum că a ales să fie cu tine.

Privesc spre fereastră, simțindu-mi respirația fierbinte, sacadată, spunându-mi că nu are cum să fie adevărat.

– Riley nu a trecut puntea.

– Greșești. Am văzut-o. O privesc aspru. Mi-a făcut cu mâna și toate alea, ei toți mi-au făcut cu mâna. Eu știu. *Eu am fost acolo.*

– Ever, nu mă îndoiesc de ceea ce-ai văzut, dar ce vreau eu să spun este că Riley nu a ajuns pe partea *cealaltă.* S-a oprit la mijloc și a fugit înapoi să te caute pe tine.

– Scuză-mă, dar greșești, îi spun.

Asta nu e deloc adevărat. Inima îmi bate cu putere când îmi amintesc ultimul moment, zâmbetele, cum mi-au făcut cu mâna și

apoi... și apoi nimic... au dispărut în timp ce eu m-am luptat și am implorat și am rugat să rămân. Ei au fost luați în vreme ce eu am rămas. Și e numai vina mea. Ar fi trebuit să fiu eu. Orice lucru rău este din cauza mea.

– Riley s-a întors în ultima clipă, continuă ea. Când nimeni nu se uita, iar părinții tăi și Buttercup deja traversaseră. Ea mi-a spus, Ever, am trecut prin asta de multe ori. Părinții tăi și-a continuat drumul, tu te-ai întors la viață, iar Riley a rămas blocată, a rămas în urmă. Iar acum își petrece timpul rătăcind, făcând vizite mie, ție, vechilor prieteni și vecini, și câtorva celebrități indecente.

Zâmbește.

– Știi asta?

O privesc cu ochii larg deschiși.

Clatină din cap.

– E firesc, cu toate că cele mai multe entități legate de cele pământești se plictisesc destul de repede.

– Ce anume legate de cele pământești?

– Entități, spirite, fantome, toate-s la fel. Deși sunt destul de diferite de cei care au trecut puntea.

– Deci spui că Riley e blocată?

Încuviințează.

– Trebuie să o convingi să plece.

Clatin din cap, gândind: „Nu prea depinde de mine".

– Ea deja a plecat. Abia mai vine pe la mine, mormăi eu privind-o urât de parcă ea ar fi de vină.

Dar, de fapt, este.

– Trebuie să îi dai binecuvântarea. Trebuie să o faci să știe că totul e în regulă.

– Ascultă, spun eu obosită deja de discuția asta, de Ava vârându-se în treburile mele, spunându-mi cum să-mi trăiesc viața. Am venit aici să mă ajuți, nu să ascult așa ceva. Dacă Riley vrea să rămână, atunci

OK, asta-i treaba ei. Doar pentru că are doisprezece ani nu înseamnă că eu îi pot spune ce să facă. E destul de încăpățânată, știi?

– Hmmm, mă întreb de la cine ia exemplu, spune Ava sorbindu-și ceaiul și privindu-mă lung.

Dar, cu toate că zâmbește, încearcă să pară că ar fi fost o glumă, iar eu mă uit la ea și îi zic:

– Dacă te-ai răzgândit și nu mai vrei să mă ajuți, atunci spune-mi.

Mă ridic de pe scaun, cu ochii înlăcrimați, corpul tremurând, capul bubuindu-mi și totuși pregătită să plec dacă trebuie. Amintindu-mi că tata m-a învățat esența negocierii – că trebuie să fii dispus să pleci, indiferent ce se întâmplă.

Mă privește o clipă, apoi îmi face semn să mă așez.

– Cum preferi. Oftează. Uite ce trebuie să faci.

Când Ava mă conduce afară, sunt surprinsă să văd că deja s-a întunecat. Bănuiesc că am stat pe-aici mai mult decât mi-am dat seama, făcând un curs pas cu pas, învățând cum să mă pregătesc și să-mi creez propriul scut psihic. Dar, cu toate că lucrurile nu au început foarte bine, în special aflând lucrurile acelea în legătură cu Riley, sunt totuși fericită că am venit. Este pentru prima dată în ultima vreme când m-am simțit complet normală, fără ajutorul alcoolului sau al lui Damen.

Îi mulțumesc din nou, apoi mă îndrept spre mașină și tocmai sunt pe cale să mă urc, când Ava mă privește și spune:

– Ever?

O privesc și eu la rândul meu, văzând-o înconjurată doar de lumina galbenă, fină, a verandei ei, acum că aura nu-i mai este vizibilă.

– Chiar mi-aș dori să-ți arăt cum să-ți cobori scutul. S-ar putea să fii surprinsă să afli că îți lipsesc acele percepții, încearcă ea să mă convingă.

Dar am mai trecut prin asta mai mult decât o dată. În plus, deja am luat o hotărâre și nu există cale de întoarcere. Mă bucur să

întâmpin o viață normală și să spun la revedere nemuririi, lui Damen, Tărâmului Verii, abilităților de medium și tot ce are legătură cu ele. De când cu accidentul, tot ce mi-am dorit a fost să fiu din nou normală. Iar acum, că sunt, plănuiesc să rămân așa.

Clatin din cap și-mi bag cheia în contact, privind-o din nou când spune:

– Ever, te rog, gândește-te la ce ți-am spus. Ai înțeles totul greșit. Ai spus adio persoanei care nu merită.

– Despre ce vorbești? întreb eu abia așteptând să ajung acasă, ca să pot începe să mă bucur de viață din nou.

Dar ea zâmbește.

– Cred că știi la ce mă refer.

Treizeci și patru

Nemaifiind pedepsită, și eliberată de tot bagajul faptului de a fi medium, îmi petrec următoarele cinci zile în compania lui Miles și a lui Haven, întâlnindu-ne la cafea, mergând la cumpărături, vizionând filme, cutreierând prin centrul orașului, urmărind repetițiile lui Miles, încântată să am din nou o viață normală. În dimineața de Crăciun, când Riley apare, sunt ușurată că încă o pot vedea.

– Hei, așteaptă! spune ea, blocând ușa tocmai când sunt pe cale să cobor la parter. Nici gând să-ți deschizi cadourile fără mine! Și, când zâmbește, este atât de radioasă și senină că aproape pare a fi solidă, nimic fragil, nimic transparent, nimic translucid în înfățișarea ei. Știu ce-ai primit! Rânjește. Vrei să-ți dau un indiciu?

Clatin din cap și râd.

– Bineînțeles că nu! Măcar o dată aș dori să nu știu, spun eu, zâmbind în timp ce ea se duce în mijlocul camerei și execută niște roți perfecte.

– Apropo de surprize. Chicotește. Jeff i-a cumpărat lui Sabine un inel! Îți vine să crezi? S-a mutat din casa mamei sale, și-a cumpărat propria casă, iar acum o imploră să se întoarcă la el și să o ia de la început!

– Pe bune? Mă mir eu, privindu-i jeanșii spălăciți și tricoul cu model, fericită să văd că a terminat-o cu costumele și că nu mai copiază.

Încuviințează.

– Dar Sabine îl va trimite înapoi. Vreau să zic, cel puțin din câte pot să bănuiesc. Totuși, de fapt, n-o să primească încă inelul, așa că bănuiesc că va trebui să așteptăm și să vedem. Totuși, oamenii te iau cam rar, prin surprindere, știi?

– Încă spionezi celebrități? întreb eu, vrând să aflu dacă mai știe vreo bârfă.

Face o grimasă și își dă ochii peste cap.

– Dumnezeule, nu. Am fost chiar frivolă. În plus, sunt mereu aceleași lucruri vechi, numai cumpărături, numai mâncare, numai droguri urmate de dezintoxicare. Tuns, ras și frezat – plictiseală.

Râd, dorindu-mi să o îmbrățișez. Am fost atât de speriată crezând că o pierdusem!

– La ce te uiți? întreabă ea privindu-mă chiorâș.

– La tine. Zâmbesc.

– *Și?*

– *Și* sunt fericită că ești aici. Și că încă pot să te văd. Am fost speriată că îmi pierdusem abilitatea când Ava mi-a arătat cum să construiesc scutul ăla.

Zâmbește.

– Ca să fiu sinceră, ți-a reușit. A trebuit să-mi folosesc aproape toată energia ca tu să mă poți vedea. De fapt, folosesc puțină energie din a ta. Te simți obosită?

Ridic din umeri.

– Puțin, dar totuși abia m-am trezit.

Clatină din cap.

– Nu contează. Tot eu sunt.

– Hei, Riley. Mă uit la ea. Încă o mai... *vizitezi pe Ava?* întreb eu ținându-mi respirația în așteptarea răspunsului ei.

Ea clatină din cap.

– Neh. Am terminat și cu asta. Acum haide, abia aștept să-ți văd fața când își dezambalezi noul iPhone! Ups!

Râde, punându-și mâna peste gură în timp ce iese prin ușa închisă a dormitorului.

– Chiar rămâi? șoptesc eu, ieșind pe hol în modul obișnuit. Nu trebuie să pleci sau să fii în altă parte?

Se suie pe balustradă și ajunge jos alunecând, privind înapoi către mine și zâmbind când spune:

– Nu, nu mai trebuie.

Sabine a înapoiat inelul, eu am primit un iPhone, Riley și-a reluat vizitele zilnice, câteodată însoțindu-mă la școală, Miles a început să iasă cu unul dintre dansatorii din *Hairspray*, Haven și-a vopsit părul în șaten-închis, a renunțat la tot ce are legătură cu goticismul, a început procesul dureros de a-și îndepărta tatuajul cu laserul, a ars toate hainele-Drina și le-a înlocuit cu unele emo. Noul An a venit și a trecut, marcat de o mică reuniune acasă la mine, care a inclus cidru spumos pentru mine (renunțasem oficial la alcool), șampanie de contrabandă pentru prietenii mei și o baie la miezul nopții în jacuzzi, ceea ce a fost cam banal în comparație cu o adevărată petrece de Revelion, dar n-a fost chiar plictisitoare. Stacia și Honor încă mă priveau urât, la fel ca înainte, domnul Robins s-a trezit la viață (una fără fata lui sau nevastă-sa), doamna Machado tot s-a cutremurat când s-a uitat la pictura mea și printre toate, a fost Damen.

La fel ca mortarul în jurul unei cărămizi, ca un semn într-o carte, el a umplut toate locurile goale și a ținut totul laolaltă, a menținut întregul. Cu fiecare test neașteptat, cu fiecare șampon, fiecare fel de mâncare, fiecare film, fiecare cântec, cu fiecare scăldare în jacuzzi l-am păstrat în mintea mea, liniștită la gândul că el era acolo – undeva –, cu toate că îl respinsesem.

De Ziua Îndrăgostiților, Miles și Haven sunt îndrăgostiți – cu toate că nu unul de celălalt. Dar, deși împreună la masa de prânz, aș putea la fel de bine să fiu singură. Ei sunt prea ocupați să se holbeze

la Sidekickurile lor ca să-și dea seama că mai exist și eu, în timp ce iPhoneul meu stă lângă mine, tăcut și ignorat.

– O, Doamne, asta e *hilar!* N-ai să *crezi* cât de minunat e! spune Miles, pentru a mia oară ridicându-și ochii de la mesaj, râzând cu poftă în vreme ce se gândește la răspunsul perfect.

– O, Doamne, Josh tocmai mi-a dăruit *o tonă de melodii!* Nu merit deloc, murmură Haven scriindu-i un răspuns.

Și, cu toate că sunt fericită pentru ei, fericită că ei sunt fericiți și toate alea, mintea îmi cutreieră spre ora de pictură și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să trag chiulul. Deoarece aici, la Bay View, azi nu numai că e Ziua Îndrăgostiților, ci mai e și Ziua Inimii Secrete. Ceea ce înseamnă că toate acele acadele mari, roșii și în formă de inimă, cele cu bilețele roz de dragoste pe care le-au fluturat pe-aici toată săptămâna sunt în sfârșit distribuite. Și, pe când Miles și Haven așteaptă cu nerăbdare să le primească pe ale lor, cu toate că prietenii lor nu sunt de aici, eu doar sper să trec repede de ziua asta, cumva întreagă la cap și fără a fi afectată prea tare.

Pentru că, deși recunosc cu mâna pe inimă că, abandonând combinația iPod/glugă/ochelari de soare, am trezit interesul băieților, eu nu sunt interesată de ei. Deoarece adevărul e că nu e nici un băiat în școală asta (pe planeta asta!) care ar putea să se compare cu Damen. Nimeni. Deloc. Pur și simplu, e imposibil. Și nu aș vrea să-mi cobor standardele.

Și, când clopoțelul sună, știu că nu pot chiuli. Zilele mele de chiulit, zilele mele de băut alcool s-au terminat de mult. Așa că, fără tragere de inimă, mă îndrept spre clasă, preocupată de ultima mea temă nefericită – să reproduc unul dintre *...isme*. Și se întâmplă să aleg cubismul – făcând greșeala să mă gândesc că va fi ușor. Dar nu e. De fapt, nu e deloc.

Și, când simt pe cineva în spatele meu, mă întorc și spun:

– Da? Privind spre acadeaua pe care o ține în mână, apoi întorcându-mă înapoi la treaba mea, presupunând că e o greșeală. Dar,

când mă atinge din nou pe umăr, nu-mi bat capul să mă întorc, ci zic doar:

– Ai greșit persoana.

Bombăne ceva în barbă, apoi își drege vocea și spune:

– Tu ești tipa asta, Ever, nu?

Încuviințez.

– Atunci ia-o odată! Clatină din cap. Tre' să livrez toate acadelele din cutie înainte să sune clopoțelul.

Îmi dă acadeaua și iese din clasă în timp ce eu îmi pun jos cărbunele, deschid felicitarea și citesc:

Mă gândesc la tine
Mereu.
Damen

Treizeci și cinci

Intru în goană pe ușă, nerăbdătoare să ajung sus, ca să îi pot arăta lui Riley acadeaua mea de Ziua Îndrăgostiților, cea care a făcut soarele să strălucească, păsările să cânte și mi-a transformat cu totul ziua, deși refuz să am ceva de-a face cu destinatarul ei.

Dar, când o văd stând acolo, singură, pe canapea, cu câteva clipe înainte să se întoarcă și să mă vadă, ceva în legătură cu felul în care se uită, atât de mică și singură, îmi amintește de spusele Avei – că spusesem adio persoanei greșite. Iar fericirea mă părăsește imediat.

– Hei, spune ea rânjind spre mine. N-o să-ți vină să *crezi* ce am văzut la *Oprah*. E un câine căruia îi lipsesc labele din față și totuși poate să...

Dau drumul genții la podea și mă așez lângă ea, luând telecomanda și oprind sonorul.

– Ce ai? spune ea încruntându-se la mine pentru că am făcut-o pe *Oprah* să tacă.

– Ce faci aici? întreb eu.

– Hm, stau pe canapea așteptându-te să vii acasă... Își încrucișează ochii și-și scoate limba. Da-a.

– Nu, vreau să zic, de ce ești *aici?* De ce nu ești în... *altă parte?*

Își strâmbă gura într-o parte și se întoarce la televizor, înțepenită, cu fața imobilă, preferând o *Oprah* fără grai în locul meu.

– De ce nu ești cu tata și cu mama, și cu Buttercup? întreb eu privind-o în timp ce buza de jos începe să-i tremure, la început ușor, dar curând de-a binelea, făcându-mă să mă simt atât de îngrozitoare, că trebuie să-mi smulg cuvintele pentru a continua. Riley. Mă opresc, înghițind în sec. Riley, nu cred că ar mai trebui să vii pe-aici.

– Mă *dai afară?*

Se ridică în picioare, ochii fiindu-i plini de mânie.

– Nu, nu e asta, e doar...

– Nu mă poți opri din a te vizita, Ever! Pot să fac ce vreau! *Orice!* Și tu nu poți face *nimic* în legătură cu asta! spune ea clătinând din cap și mergând prin cameră.

– Sunt conștientă de asta. Dau din cap. Dar, de asemenea, știu că nici nu ar trebui să te încurajez.

Își încrucișează brațele și își strânge buzele, apoi se trântește din nou pe canapea, lovind întruna cu piciorul, așa cum face când e tristă, supărată sau frustrată, sau toate trei.

– E doar, ei bine, pentru o perioadă ai părut a fi foarte ocupată cu altceva, în altă parte, și păreai foarte fericită și OK cu asta. Dar acum ești din nou aici tot timpul și mă întreb dacă e din cauza mea. Deoarece, cu toate că nu suport gândul să nu te am prin preajmă, este mult mai important pentru mine ca tu să fii fericită. Și spionând vecinii și celebritățile, vizionând *Oprah* și așteptându-mă pe mine, ei bine, nu cred că e cel mai bun lucru. Mă opresc, respirând adânc, dorindu-mi să nu trebuiască să continui, dar știind că e necesar: Fiindcă, deși să te văd este indiscutabil, cea mai mare bucurie a zilei, nu pot să nu mă gândesc că există un alt loc – mai bun – pentru tine.

Privește lung spre televizor în vreme ce eu privesc lung spre ea, păstrând tăcerea până ce o întrerupe ea.

– Ca să știi și tu, eu *sunt* fericită. Mă simt foarte bine și fericită, *așa că gata.* Își dă ochii peste cap, apoi își încrucișează brațele la piept. Câteodată locuiesc aici, câteodată locuiesc în altă parte. În locul

acela numit Tărâmul Verii, care e destul de grozav, în caz că nu-ți amintești.

Îmi aruncă o privire scurtă.

Încuviințez. Oh, mi-l amintesc foarte bine!

Se reazemă din nou de pernuțe și își încrucișează picioarele.

– Deci împac și capra, și varza, nu? Care-i problema?

Îmi strâng buzele și o privesc, refuzând să mă las convinsă de argumentele ei, încredințându-mă că fac ceea ce trebuie, singurul lucru bun.

– *Problema* e că eu cred că există un alt loc, chiar *mai bun.* Un loc unde mama și tata, și Buttercup te așteaptă...

– Ascultă, Ever, mi-o retează ea. Știu că te gândești că, dacă sunt aici, e din cauză că am vrut să împlinesc treisprezece ani și, de vreme ce asta nu s-a întâmplat, eu trăiesc indirect prin tine. Și, mda, poate că asta e parțial adevărat, dar te-ai gândit măcar o dată că poate sunt aici pentru că nu suport nici eu să te părăsesc? Mă privește, clipind rapid, dar, când încep să vorbesc, ridică o mână și continuă: La început, am zis să-i urmez deoarece, ei bine, ei sunt părinții și m-am gândit că așa trebuia să fac, dar când am văzut că ai rămas în urmă și am venit să te caut, până ce m-am întors acolo, ei deja plecaseră, iar eu n-am mai putut să găsesc puntea și, ei bine, am rămas blocată. Dar apoi am întâlnit câțiva oameni care erau acolo de ani de zile, ei bine, versiunea anilor pământești, și ei mi-au arătat totul, și...

– Riley... încep eu, dar mă întrerupe din nou.

– Și, ca să știi și tu, i-am *văzut* pe mama și pe tata, și pe Buttercup și sunt cu toții bine. De fapt, sunt mai mult decât bine, sunt *fericiți.* Ei își doresc ca tu să nu te mai simți vinovată tot timpul. Ei te pot vedea. Știi asta, nu? Numai tu nu-i poți vedea. Nu îi poți vedea pe cei care au traversat puntea, îi poți vedea numai pe cei ca mine.

Dar nu-mi pasă de detaliile cu pe cine pot sau nu pot vedea. Am rămas încă la partea cu ei își doresc să nu mă mai simt vinovată, cu toate că știu că ei sunt doar drăguți și că așa fac părinții, încercând

să mă absolve de orice vină. Deoarece adevărul e că accidentul s-a petrecut din vina mea. Dacă nu l-aș fi făcut pe tata să se întoarcă, ca să-mi iau hanoracul pe care-l uitasem la Tabăra de Majorete de la Lacul Pinecone, noi n-am mai fi fost în locul acela, pe drumul acela, în acel moment când o căprioară tâmpită și confuză a apărut în fața mașinii noastre, forțându-l pe tata să se abată din drum, să zboare în râpă, să se izbească de un copac și să îi omoare pe toți, pe toți în afară de mine.

Vina mea.

Toată.

Numai a mea.

Dar Riley clatină din cap și spune:

– Dacă e vina cuiva, atunci e a tatei, deoarece toată lumea știe că nu trebuie să te abați din drum când un animal țâșnește în fața mașinii. Trebuie să-l lovești și să continui să mergi. Amândouă știm că el nu putea să facă așa ceva, așa că a încercat să ne salveze pe toți, dar a sfârșit prin a salva numai căprioara. Dar totuși, poate că e vina căprioarei. Vreau să zic, nu avea ce să caute pe drum când are o pădure perfectă în care să sălășuiască. Sau poate că e vina parapetului pentru că nu era mai solid, mai rigid, făcut dintr-un material mai dur. Sau poate că e vina firmei de mașini pentru că nu au făcut frânele mai bune. Sau poate... Se oprește și se uită la mine. Ceea ce vreau să zic e că nu e vina *nimănui.* Așa s-a întâmplat. Așa a fost să *fie.*

Îmi înăbuș un suspin, dorindu-mi să pot crede asta, dar nu pot. Eu știu mai bine. Eu știu adevărul.

– Cu toții știm asta și acceptăm. Așa că acum a sosit timpul să-l accepți și tu. Se pare că pur și simplu tu ai avut noroc.

Dar n-am avut noroc. Damen a trișat, iar eu am căzut în capcana lui!

Înghit în sec și privesc spre televizor. *Oprah* s-a terminat, iar *Dr. Phil* i-a luat locul – o chelie strălucitoare și o gură foarte mare care nu se oprește nici odată din mișcare.

– Îți aduci aminte când am fost atât de transparentă? Asta din cauză că eram pregătită să trec de partea cealaltă. În fiecare zi mă strecor tot mai aproape de cealaltă parte a punții. Dar, tocmai când mă hotărăsc s-o traversez, ei bine, tocmai atunci se pare că tu ai cea mai mare nevoie de mine. Și nu suport să te părăsesc – încă nu pot să te părăsesc, spune ea.

Însă, cu toate că eu chiar vreau ca ea să rămână, deja i-am luat o viață. Și n-am să-i iau și viața de dincolo.

– Riley, cred că a sosit timpul să pleci, șoptesc eu atât de ușor, că o parte din mine speră că ea n-a auzit de fapt. Dar, odată rostite vorbele, știu că e cel mai bun lucru pe care l-am făcut, așa că spun din nou, mai tare de data asta, cuvintele vibrând. Cred că ar trebui să pleci, repet eu, abia crezând că am fost în stare să o fac.

Se ridică de pe canapea, cu ochii larg deschiși și supărați, obrajii strălucind de lacrimi cristaline.

Și înghit în sec când spun:

– Nici nu știi cât de mult m-ai ajutat. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Tu ești singurul motiv pentru care mă trezesc în fiecare zi și sunt în stare să trăiesc. Dar mă simt mai bine acum, iar tu trebuie să...

Mă opresc, înecându-mă cu propriile cuvinte, incapabilă să continui.

– Mama a zis că o să mă trimiți înapoi în cele din urmă.

Zâmbește.

O privesc, întrebându-mă ce înseamnă asta.

– A spus: „Într-o zi, sora ta va crește în ele din urmă și va face ceea ce trebuie".

Și când o spune, amândouă izbucnim într-un râs puternic. Râdem de absurditatea situației. Râdem de obiceiul mamei de a spune: „Într-o zi vei crește și... umple tu spațiul gol". Râd ca să atenuez puțin tensiunea și durerea de a-mi lua rămas-bun. Râd pentru că mă simt a naibii de bine făcând asta.

Și când râsetul încetează, o privesc și-i zic:

– O să continui să mă vizitezi și să îmi dai bineț, da?

Clatină din cap și privește în altă parte.

– Mă îndoiesc că ai să mă poți vedea, de vreme ce nu îi poți vedea pe mama și pe tata.

– Ce zici de Tărâmul Verii? Ne putem vedea acolo? întreb eu, gândindu-mă că mă pot întoarce la Ava, să o rog să-mi arate cum să cobor scutul, însă numai ca să o pot vizita pe Riley pe Tărâmul Verii, nu pentru altceva.

Ridică din umeri.

– Nu sunt sigură. Dar mă voi strădui să-ți dau un semn, ceva ca să știi că sunt în regulă, ceva specific mie.

– Cum ar fi? întreb eu panicându-mă când văd că deja dispare. Nu m-am așteptat să se întâmple chiar atât de repede. Și cum am să știu? Cum pot fi sigură că e de la tine?

– Crede-mă, vei ști.

Zâmbește, făcându-mi cu mâna în timp ce dispare.

Treizeci și șase

În clipa în care Riley dispare de tot, eu izbucnesc în lacrimi, știind că am făcut lucrul cuvenit, dar totuși dorindu-mi să nu mă rănească atât de rău. Rămân așa o perioadă de timp, ghemuită pe canapea, amintindu-mi tot ce a spus despre accident și că nu e deloc vina mea. Dar cu toate că vreau să cred asta, știu că nu e adevărat. Patru vieți au pierit în ziua aia și totul numai din cauza mea.

Și totul numai din cauza acelui hanorac tâmpit, albastru cobalt, uitat în tabăra majoretelor.

– Am să-ți cumpăr altul, spuse tatăl meu privind în oglinda retrovizoare, ochii săi întâlnindu-i pe ai mei, două perechi de ochi albaștri. Dacă mă întorc acum, o să rămânem blocați în trafic.

– Dar e preferatul meu, m-am smiorcăit eu. Cel pe care l-am primit la tabăra de majorete. Nu-l poți cumpăra dintr-un magazin.

M-am bosumflat, știind că era doar o chestiune de secunde până să-mi facă pe plac.

– Chiar îl vrei atât de mult?

Am încuviințat, zâmbind când el a clătinat din cap, a respirat adânc și a întors mașina, privindu-mă în oglinda retrovizoare exact în același moment când o căprioară a apărut în drum.

Am vrut s-o cred pe Riley, să-mi ademenesc mintea să gândească în acest fel. Dar știind adevărul, nu prea aveam șanse.

Și, ștergându-mi lacrimile de pe față, îmi amintesc cuvintele Avei. Gândindu-mă că, dacă Riley a fost persoana potrivită de la care să-mi iau adio, atunci înseamnă că Damen trebuie să fi fost persoana greșită.

Mă întind după acadeaua pe care am pus-o pe masă și icnesc când văd că s-a transformat într-o lalea.

O lalea roșie, mare, uriașă, strălucitoare.

Apoi, fug prin cameră, îmi pun laptopul pe pat și caut pe internet semnificațiile florilor, dând pagina în jos până ce citesc:

În anii 1800, oamenii îşi comunicau deseori intenţiile prin florile pe care le trimiteau, deoarece anumite flori aveau anumite semnificaţii. Aici găsiţi o listă cu cele mai tradiţionale:

Dau mai jos, spre lista alfabetică, ochii mei căutând **lalele,** şi îmi ţin respiraţia când citesc:

Lalele roşii - Iubire nemuritoare.

Apoi, doar ca să mă distrez, mă uit după boboci albi de trandafir şi râd din răsputeri când citesc:

Boboci albi de trandafir - Inima care nu cunoaşte dragostea; inima care ignoră dragostea.

Și știu că mă verifica. În tot acest timp. Ținând acest secret uriaș, care schimbă viața, fără să știe cum să-mi spună, neștiind dacă voi accepta, dacă voi refuza sau dacă îl voi părăsi. Flirtând cu Stacia doar ca să obțină o reacție, ca să tragă cu urechea la gândurile mele, să vadă dacă-mi păsa. Și am devenit atât de pricepută în mă minți pe mine însămi, refuzându-mi sentimentele în legătură cu orice, că am sfârșit prin a ne induce în eroare pe amândoi.

Și, cu toate că, în mod sigur, nu îl iert pentru ceea ce a făcut, trebuie să recunosc că a mers. Iar acum, tot ce trebuie să fac ca să-l văd din nou este să rostesc cuvintele cu voce tare, iar el va apărea chiar în fața mea. Deoarece adevărul e că îl iubesc. L-am iubit fără încetare. L-am iubit din prima zi. L-am iubit chiar și atunci când am jurat că nu-l iubeam. N-am ce să fac – pur și simplu, îl iubesc. Dar, deși nu sunt atât de sigură în legătură cu toată chestia asta cu *nemurirea,* Tărâmul Verii a *fost* destul de grozav. În plus, dacă Riley are dreptate, dacă există soartă și destin, atunci e valabil și în acest caz?

Închid ochii și-mi imaginez corpul călduros și minunat al lui Damen îmbrățișându-l pe al meu, șoapta buzelor sale moi și dulci la urechea mea, pe gâtul meu, pe obrazul meu, felul în care îi simt gura când mi-o dăruiește – rămân agățată de imaginea asta, sentimentul iubirii noastre perfecte, al sărutului nostru perfect, în timp ce șoptesc cuvintele pe care le-am refuzat atât timp, cele pe care am fost prea speriată să le rostesc, cele care îl vor aduce înapoi la mine.

Le spun din nou și din nou, vocea mea căpătând forța în timp ce ele umplu camera.

Dar, când îmi deschid ochii, sunt singură.

Și știu că am așteptat prea mult.

Treizeci și șapte

Mă duc la bucătărie, căutând ceva înghețată, știind că un „plasture" Häagen-Dazs[1] cremos și bogat nu-mi poate vindeca cu adevărat inima rănită, dar poate alina durerea. Și, după ce scot o găletușă din congelator, o legăn în mână și iau o lingură, scap totul pe jos când aud o voce spunând:

– Atât de înduioșător, Ever! Foarte, foarte înduioșător.

Mă întorc, chircindu-mi degetele de la picioare care au fost pictate de niște înghețată Vanilla Swiss Almond în timp ce rămân cu gura căscată la o Drina perfectă – picior peste picior, mâinile împreunate, o femeie frumoasă și aranjată, care stă chiar acolo, la barul meu unde iau micul dejun.

– Ce drăguț că l-ai chemat pe Damen după ce ai invocat acea micuță scenă de iubire în capul tău! Râde, privindu-mă fix. A, da, încă pot vedea în mintea ta. Scutul tău micuț? Mai subțire decât Giulgiul din Torino, mi-e teamă. Oricum, în legătură cu tine și cu Damen, și cu a voastră sintagmă „fericiți până la adânci bătrâneți", și alte adânci bătrâneți, și tot așa? Clatină din cap. Ei bine, știi că nu pot permite ca asta să se întâmple. Așa cum s-a dovedit, munca mea

[1] Firmă de înghețată înființată de doi polonezi imigranți în The Bronx, New York, în 1961 (n.tr.)

de-o viață te-a tot distrus, iar tu nu prea ai habar de ce mai sunt eu capabilă să-ți fac.

O privesc lung, concentrându-mă asupra respirației, menținând-o la un ritm normal și calm, în timp ce încerc să-mi șterg din minte orice gând incriminator, știind că ea o să-l folosească împotriva mea. Dar problema e că *a încerca* să-ți golești mintea funcționează la fel de bine ca atunci când îi ceri cuiva să *nu* se gândească la elefanți – din acel moment, el numai la *asta* se va gândi.

– Elefanți? Pe bune? Oftează, scoțând un sunet puternic, diabolic, ce face încăperea să vibreze. Dumnezeule, ce vede el la tine? Ochii ei mă privesc aspru, plini de dispreț. Cu siguranță, nu intelectul sau logica, de vreme ce nu există nici o dovadă că ai așa ceva. Și ideea ta cu o scenă de iubire? Atât de Disney, atât de Family Channel, atât de *îngrozitor de plictisitoare*. Pe bune, Ever, trebuie să-ți amintesc că Damen a trecut prin sute de ani de viață, inclusiv anii șaizeci – amor liber, desfrâu?

Clatină din cap spre mine.

– Dacă îl cauți pe Damen, nu e aici, spun cu în cele din urmă, cu vocea răgușită, hârșâită, ca și cum n-aș mai fi folosit-o de-o grămadă de timp.

Ridică din sprâncene.

– Crede-mă, *știu* unde e Damen. *Mereu* știu unde e. Cu asta mă ocup.

– Deci îl hărțuiești.

Îmi strâng buzele, știind că nu ar trebui s-o întărât, dar, hei, n-am nimic de pierdut. În orice caz, ea e aici ca să mă omoare.

Își țuguie buzele și ridică mâna, verificându-și unghiile perfect manichiurate.

– Nici vorbă, murmură ea.

– Ei bine, dacă asta ți-ai ales tu să faci în ultimii trei sute de ani, atunci s-ar putea spune...

– Mai degrabă șase sute, trol micuț și îngrozitor ce ești, șase sute de ani.

Mă privește și se încruntă.

Șase sute de ani? Vorbește serios?

Își dă ochii peste cap și se ridică.

– Voi, muritorii, sunteți atât de proști, atât de tâmpiți, atât de previzibili, atât de *obișnuiți*. Și totuși, în ciuda tuturor defectelor voastre evidente, mereu păreți să-l inspirați pe Damen să-i hrănească pe înfometați, să slujească omenirea, să se lupte cu sărăcia, să salveze balenele, să oprească aruncatul gunoaielor pe străzi, să recicleze, să mediteze la pace, să spună nu drogurilor, alcoolului, cheltuitului aiurea și aproape la tot ce merită trăit – o căutare altruistă, plictisitoare după alta. Și pentru ce? Învățați vreodată? *Alo! Încălzirea globală!* Se pare că nu. Și totuși, *și totuși*, cumva, se pare că eu și Damen putem sări peste astea, cu toate că-mi ia mult prea mult timp pentru a-l deprograma, pentru a-l face să redevină Damen cel desfrânat, hedonist, avar și indulgent pe care îl cunosc și-l iubesc. Crede-mă, asta e doar o altă escală și, cât ai clipi, vom fi din nou stăpânii lumii.

Vine spre mine, zâmbind din ce în ce mai tare cu fiecare pas, unduindu-se ca o pisică siameză pe lângă tejgheaua marmorată.

– Ca să fiu sinceră, Ever, nu-mi imaginez ce vezi la el. Și nu mă refer la ceea ce alte femei și, să recunoaștem, bărbați, văd la el. Nu, mă refer la faptul că, din cauza lui Damen, pari să suferi tot timpul. Din cauza lui Damen, treci prin toate astea acum. Doar dacă n-ai fi trăit în acel accident de mașină. Clatină din cap. Vreau să zic, tocmai când am crezut de cuviință să plec, tocmai când am fost sigură că murisești, următorul lucru pe care-l aflu e că Damen s-a mutat în California deoarece, *surpriză*, te-a adus înapoi! Clatină din nou din cap. Ai crede că, după toate aceste sute de ani, aș fi mai răbdătoare. Dar nu, tu chiar mă plictisești și, în mod evident, nu e vina *mea*.

Se uită spre mine, dar eu refuz să îi răspund, fiindcă încă încerc să-i descifrez cuvintele – „Drina a provocat accidentul?"

Se uită la mine și-și dă ochii peste cap.

– *Da*, eu am provocat accidentul. De ce trebuie să ți se spună totul de-a fir a păr? Dă din cap. *Eu* am speriat căprioara care a fugit în fața mașinii voastre. *Eu* am știut că tatăl tău era un prostănac cu inimă bună care ar risca cu plăcere viața familiei lui pentru a salva o căprioară. Muritorii sunt atât de previzibili! În special cei care încearcă să facă lucruri bune. Râde. Totuși, la sfârșit, a fost aproape prea ușor ca să fie amuzant. Dar nu te bucura, Ever, de data asta, Damen nu e aici să te salveze, iar eu *voi* sta prin preajmă, ca să termin treaba.

Scrutez încăperea, căutând ceva cu care să mă apăr, ochind suportul de cuțite din cealaltă parte a încăperii, însă știind că nu voi ajunge la el în timp util. Nu sunt rapidă ca Damen și Drina. Cel puțin, nu cred că sunt. Și nu există cale să aflu.

Oftează.

– Categoric, te rog, ia cuțitul, vezi dacă-mi pasă. Clatină din cap și își verifică ceasul încrustat cu diamante. Însă chiar aș vrea să începem, dacă nu te superi. De obicei, îmi place să-mi văd de treabă fără să mă grăbesc, să mă distrez puțin, dar astăzi, fiind Ziua Îndrăgostiților, ei bine, plănuiesc să cinez cu iubitul meu de îndată ce te elimin. Ochii îi sunt întunecați, iar gura diformă și, pentru o clipă, tot răul din ea iese la suprafață. Dar apoi, imediat cum dispare, este înlocuit de o frumusețe atât de răpitoare, că e greu să nu te holbezi.

– Știi, înainte ca tu să fi apărut, într-una dintre… încarnările tale, eu am fost adevărata sa iubire. Dar apoi ai apărut tu și ai încercat să mi-l furi, și de atunci a fost același ciclu vechi. Se apropie ușor de mine, fiecare pas tăcut, rapid, până ce stă în fața mea, iar eu n-am avut timp să reacționez. Dar acum mi-l iau înapoi. Și el mereu revine, Ever, fii sigură de asta.

Apuc planșeta din bambus, gândindu-mă că o pot lovi în cap cu ea, dar se întinde spre mine atât de rapid, încât mă dezechilibrează și-mi izbește corpul de frigider, lovitura de la spate tăindu-mi respirația, în timp ce icnesc și bâjbâi prin jur, și cad la pământ. Auzind

bufnetul capului meu care se sparge când se izbește de podea, în vreme ce o dâră de sânge cald îmi alunecă în gură.

Și, înainte să mă pot mișca sau să fac orice pentru a riposta, e deja pe mine, sfâșiindu-mi hainele, părul, fața, șoptind în urechea mea:

– Renunță, Ever! Relaxează-te și renunță. Alătură-te familiei tale, cu toții își doresc să te vadă. Nu ești făcută pentru viața asta. Nu ai pentru ce trăi. Iar acum ai șansa să pleci.

Treizeci și opt

Cu siguranță că mi-am pierdut cunoștința, dar numai pentru o clipă, deoarece, când îmi deschid ochii, ea e încă deasupra mea, cu fața și mâinile pătate de sângele meu, în timp ce fredonează și mă îmboldește, și șoptește, încercând să mă convingă să renunț, să plec o dată pentru totdeauna, să dispar și să se termine totul.

Dar, cu toate că asta ar fi sunat tentant mai înainte, acum nu mai este așa. Târfa asta mi-a omorât familia, iar acum o să plătească.

Îmi închid ochii hotărâtă să mă întorc în locul acela – noi toți în mașină, râzând, fiind fericiți, plini de iubire, văzând asta acum mai clar ca niciodată, acum, că scena nu mai e încețoșată din pricina vinei, acum, că nu mai sunt eu cea care trebuie învinuită.

Și, când îmi simt puterea vibrând în trup, o ridic pe Drina de pe mine și arunc de-a lungul încăperii, privind-o cum zboară direct în perete, brațul atârnându-i într-un unghi nefiresc în timp ce corpul îi cade la pământ.

Mă privește cu ochii plini de șoc, dar curând e în picioare și râde în vreme ce se scutură. Și, când vine cu viteză spre mine, o arunc din nou, privind cum zboară de-a lungul bucătăriei și ajunge în camera de lucru, trecând prin ușile franțuzești închise și împroșcând o explozie de cioburi prin încăpere.

– Creezi o adevărată scenă a crimei, spune ea scoțându-și cioburi de sticlă din mână, din picioare, de pe față, rănile vindecându-se

imediat ce ea le îndepărtează. Foarte impresionant! Abia aștept să citesc totul despre asta în ziarul de mâine. Zâmbește și numaidecât se află din nou deasupra mea, complet refăcută, hotărâtă să câștige. Te-ai băgat în rahat până peste cap, șoptește ea. Și, sincer, demonstrația ta jalnică de forță începe să devină puțin cam de prisos. Pe bune, Ever, ești o gazdă îngrozitoare. Nu-i de mirare că n-ai prieteni. Așa te porți tu cu toți musafirii?

O împing de pe mine, pregătită să o azvârl printr-o mie de geamuri dacă trebuie. Dar nici n-am terminat de gândit, că sunt străpunsă de o durere oribilă, aprigă și apăsătoare. Privind cum Drina vine spre mine, cu fața transformată într-un rânjet, paralizându-mă, ca să nu o pot opri.

Acesta ar fi vechiul truc *îți bagi capul în gura crocodilului*. Râde. Funcționează mereu. Cu toate că, să fiu sinceră, am încercat să te avertizez. Doar că n-ai vrut să asculți. Dar, sincer, Ever, este alegerea ta. Pot să accentuez durerea... Își îngustează ochii în timp ce corpul mi-e învăluit în agonie, prăbușindu-mă pe podea pe când stomacul mi se strânge de greață. Sau, pur și simplu, te pot lăsa să pleci. Frumos și ușor. Tu alegi.

Încerc să-mi concentrez atenția asupra ei, privind-o în vreme ce se apropie, însă viziunea mi-e deformată, iar membrele îmi sunt atât de moi și de slăbite, încât ea pare a fi o ceață rapidă pe care nu o pot vedea.

Așa că închid ochii și gândesc: „Nu o pot lăsa să câștige. Nu o pot lăsa să câștige. Nu de data asta. Nu după ceea ce i-a făcut familiei mele".

Și, când îmi îndrept pumnul spre ea, corpul mi-e atât de plăpând, stângaci și înfrânt, că sunt surprinsă când ajunge chiar în pieptul ei, zgâriind-o înainte să cadă. Iar eu mă dau înapoi, cu respirația tăiată, știind că n-a fost îndeajuns, că nu s-a întâmplat nimic bun.

Îmi închid ochii și mă-nfior, așteptând sfârșitul, și, acum, că este inevitabil, sper să vină repede. Dar, constatând că nu mă mai doare

capul, iar stomacul mi se calmează, îi redeschid și o văd pe Drina clătinându-se spre perete, cuprinzându-și pieptul cu mâinile și privindu-mă acuzator.

– Damen! plânge ea, privind în spatele meu. N-o lăsa să-mi facă asta mie, *nouă*...

Mă întorc și îl văd stând lângă mine, uitându-se la Drina și scuturând din cap.

– E prea târziu, zice el luându-mă de mână, împreunându-și degetele cu ale mele. A sosit vremea să pleci, Poverina.

– Nu-mi spune așa! plânge ea, ochii ei cândva verzi fiind acum roșii. Știi cât de mult *urăsc* numele ăsta!

– Știu, spune el, strângându-mi degetele, în vreme ce ea se zbârcește, îmbătrânește și dispare, singura dovadă că a existat fiind o rochie neagră de mătase și o pereche pantofi de firmă.

– Cum...

Mă întorc spre el, căutând niște răspunsuri.

Dar el zâmbește și zice:

– S-a terminat. S-a terminat pentru totdeauna. Mă trage în brațele sale, acoperindu-mi fața de o mulțime de sărutări minunate, promițând: Nu o să ne mai deranjeze niciodată de-acum.

– Am... *omorât-o?* întreb eu, nu prea știind ce simt cu adevărat în legătură cu asta, în pofida a ceea ce a făcut familiei mele și a afirmațiilor că m-a omorât de mai multe ori.

Damen încuviințează.

– Dar... *cum?* Vreau să zic, dacă e nemuritoare, atunci nu se presupune că ar fi trebuit să-i tai capul?

El clatină din cap și râde.

– Ce fel de cărți citești? Apoi, fața îi devine foarte serioasă când spune: Nu funcționează așa. Nu există tăiere de capete, nu există țăruși de lemn, gloanțe de argint, totul se reduce la simplul fapt că dorința de răzbunare se atenuează, iar iubirea devine mai puternică. Cumva ai reușit să o lovești pe Drina în cel mai vulnerabil punct al ei.

Privesc chiorâș, fiindcă nu prea înțeleg.

– Abia am atins-o, spun eu, amintindu-mi cum pumnul meu s-a izbit de pieptul ei, dar nu foarte tare.

– A patra chakra a fost ținta ta. Iar tu ai lovit chiar în mijloc.

Ha?

– Corpul are șapte chakre. A patra chakră, sau inima-chakra, cum e uneori numită, este centrul iubirii absolute, a compasiunii, eul superior, toate lucrurile de care Drina ducea lipsă. Iar asta a făcut-o să fie lipsită de apărare, vulnerabilă. Ever, *lipsa ei de iubire* a fost cea care a omorât-o.

– Dar, dacă ea a fost atât de vulnerabilă, de ce nu și-a apărat acel loc, de ce nu l-a protejat?

– Nu știa, a fost trasă pe sfoară, s-a lăsat condusă de egoul ei. Drina nu și-a dat seama niciodată cât de întunecată devenise, cât de antipatică, cât de odioasă, cât de posesivă...

– Și, dacă știai toate astea, de ce nu mi-ai spus înainte?

Ridică din umeri.

– Era doar o teorie pe care o aveam. N-am omorât niciodată un nemuritor, așa că nu am fost sigur dacă avea să funcționeze. Până acum.

– Vrei să spui că mai sunt și alții? Drina nu e singura?

Deschide gura să spună ceva, apoi o închide ferm. Și, când mă uit în ochii săi, văd o licărire de regret, remușcare? Dar, la fel de repede, dispare.

– A spus câteva lucruri despre tine și despre trecutul tău...

– Ever, zice el. Ever, uită-te la mine. Îmi ridică bărbia până ce, în cele din urmă, mă uit în ochii săi. Trăiesc de mult timp...

– Știu, *șase sute de ani!*

Se-nfioară.

– Mai mult sau mai puțin. Ceea ce vreau să spun este că am văzut ceva lucruri, am făcut unele lucruri, iar viața mea nu a fost întotdeauna foarte bună sau curată. De fapt, mare parte din ea a fost exact

opusul. Încep să mă dau îndărăt, nesigură dacă sunt pregătită să ascult asta, dar el mă trage înapoi și continuă: Crede-mă, ești pregătită să asculți asta, deoarece adevărul e că nu sunt un criminal și nici o persoană rea. Eu doar... Se oprește. Eu doar m-am bucurat de o viață bună. Și totuși, de fiecare dată când te-am întâlnit, am dorit să renunț la tot doar ca să fiu aproape de tine.

Mă trag înapoi, de data asta cu succes. Gândind: „Oh, Doamne! Oh, nu! Cazul clasic al unui băiat care pierde o fată, doar că de data asta se tot repetă, trecând prin secole, de fiecare dată sfârșind înainte ca ei să și-o pună. Nu-i de mirare că e interesant, eu sunt singura care-i tot scapă! Sunt ca un fruct care respiră, viu, interzis! Asta înseamnă că trebuie să rămân virgină pe veci? Să dispar o dată la câțiva ani doar ca să-l fac să rămână interesat? Vreau să zic, acum că ne-am pricopsit unul cu celălalt pentru eternitate, o s-o facem imediat și nu va mai fi decât o chestiune de timp până ce acest tren special să ajungă în Orașul Plictiseală din S.U.A., iar el va dori să se bucure de o «viață bună» din nou."

– *Te-ai pricopsit cu mine?* Așa vezi tu asta? Că vei fi *pricopsită cu mine* pentru toată eternitatea?

Și, din felul în care mă privește, nu-mi pot da seama dacă e amuzat sau ofensat.

Obrajii îmi ard, uitând temporar că gândurile mele nu sunt deloc personale. El e îngrijorat.

– Nu, mie... mie mi-a fost teamă că vei gândi în felul acela despre *mine.* Vreau să zic, e o poveste clasică de iubire – cea care a plecat *din nou și din nou și din nou!* Nu-i de mirare că ai rămas atât de fermecat! Nu avea nici o legătură cu mine! Ți-ai petrecut șase sute de ani încercând să-mi intri în grații!

– Fuste, nădragi, crede-mă, pantalonii n-au fost la modă decât mult, mult mai târziu[1]. Dar, văzând că nu râd, Damen mă trage spre

[1] Expresia „To get in my pants" se traduce, literar, prin „Să-mi intri în grații". Însă traducerea exactă e: „Să-mi intri în pantaloni" – de aici ironia lui Damen. (n.tr.)

el și spune: Ever, *totul* are legătură cu tine. Și, dacă nu te superi că ți-o spun, experiența mi-a dovedit că cel mai bun mod de a trata eternitatea este s-o trăiești o dată pe zi.

Mă sărută, fugitiv, înainte să-și schimbe poziția și să încerce să se îndepărteze, însă eu îl apuc de mână și îl trag înapoi spre mine.

– Nu pleca, rostesc eu, privindu-l lung. Te rog, nu mă mai părăsi niciodată.

– Nici măcar ca să-ți aduc niște apă?

Zâmbește.

– Nici măcar pentru apă, îi zic eu, mâinile mele explorându-i fața, fața sa incredibil de frumoasă. Mi-ai...

Cuvintele mi se blochează în gât.

– Da?

Zâmbește.

– Mi-ai lipsit, reușesc în cele din urmă s-o spun.

– Și tu mie.

Se apleacă, apăsându-și buzele de fruntea mea, apoi trăgându-se repejor îndărăt.

– Ce-i? întreb eu, văzând felul în care mă privește, rânjetul întinzându-i-se pe toată fața și încălzindu-i-o.

Apoi, îmi trec degetele pe sub breton și icnesc când îmi dau seama că cicatricea mi-a dispărut.

– Iertarea vindecă. Zâmbește. În special, iertarea de sine.

Îl privesc lung, uitându-mă fix în ochii săi, știind că are mai multe de spus, dar nefiind sigură dacă pot să trec prin asta. Așa că, în schimb, închid ochii, gândindu-mă că, dacă îmi poate citi mintea, atunci nu ar trebui să rostesc acest cuvinte cu voce tare.

Dar el doar râde.

– Întotdeauna e mai bine când sunt rostite.

– Dar deja am spus-o, de asta te-ai întors, nu? M-am gândit că aveai să vii mai repede. Vreau să zic, ar fi fost frumos să-mi fi dat o mână de ajutor.

– Te-am auzit. Și aș fi venit chiar mai repede, dar aveam nevoie să știu dacă erai cu adevărat pregătită, nu doar singură după ce i-ai spus adio lui Riley.

– Știi despre asta?

Încuviințează.

– Ai făcut ce trebuia făcut.

– Deci aproape că m-ai lăsat să mor aici doar pentru că ai vrut să fii sigur?

Scutură din cap.

– Nu te-aș fi lăsat niciodată să mori. Nu și de data asta.

– Și Drina?

– Am subestimat-o, n-am bănuit.

– Nu vă puteați citi unul altuia gândurile?

Mă privește lung, mângâindu-mă pe obraz cu degetul mare.

– Am învățat cu mult timp în urmă să ne ascundem gândurile unul de celălalt.

– Ai să mă înveți și pe mine cum să-mi ascund gândurile?

Zâmbește.

– Cu vremea, o să te învăț de toate, promit. Dar, Ever, trebuie să știi ce înseamnă asta cu adevărat. N-ai să mai fii niciodată împreună cu familia ta. Nu vei mai trece niciodată puntea. Trebuie să știi în ce te bagi.

Îmi apucă bărbia și mă privește adânc în ochi.

– Dar pot mereu să... *mă retrag*... nu? Știi tu, să renunț? Așa cum mi-ai spus tu?

Damen clatină din cap.

– Devine din ce în ce mai greu odată ce te-ai băgat în asta.

Mă uit la el, știind că există o mulțime de lucruri la care voi renunța, însă dându-mi seama că trebuie să existe o cale de a mă descurca. Riley mi-a promis un semn, iar eu voi începe de aici. Dar, între timp, dacă eternitatea începe astăzi, atunci acesta este felul în

care am s-o trăiesc. Pentru ziua de azi și numai azi. Știind că Damen îmi va fi mereu alături. *Vreau să zic, mereu, da?*

Se uită la mine, așteptând.

– Te iubesc, șoptesc eu.

– Și eu te iubesc. Zâmbește, buzele sale căutându-le pe ale mele. *Mereu* te-am iubit. *Mereu* te voi iubi.

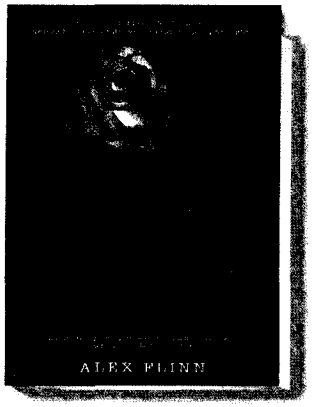

La Editura RAO a apărut

BESTIA

ALEX FLINN

Sunt o bestie.

O bestie. Nu chiar un lup sau un urs, o gorilă sau un câine, ci o creatură nouă, oribilă, bipedă cu colți și gheare și păr pe peste tot. Sunt un monstru.

Credeți că vorbesc de basme? În nici un caz. Totul se întâmplă în New York. Acum. Nu este o diformitate, nu este o boală. Și voi rămâne așa pentru totdeauna, distrus, dacă nu reușesc să rup vraja.

Da, vraja, vraja pe care vrăjitoarea din clasa de engleză a aruncat-o asupra mea. De ce m-a transformat într-o bestie care se ascunde ziua și bântuie noaptea? Am să vă spun. O să vă spun cum am fost Kyle Kingsbury, tipul care și-ar fi dorit oricine să fie, cu bani, arătos, viață perfectă. Și o să vă mai spun și cum am devenit... o bestie.

Acum, cartea RAO vine și prin SMS!
septembrie 2010 – septembrie 2011

Comandați prin SMS cărți RAO, urmând pașii de mai jos:
1. Trimiteți un SMS cu textul „RAO" la numărul 1815 (tarif nomal).
2. Noi vă vom suna și vă vom prelua comanda.
3. Cărțile vă vor fi livrate gratuit prin intermediul Poștei Române sau, contra unei taxe de transport, prin curier rapid.

Numărul de SMS este valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.
Pentru toate cărțile comandate prin SMS, beneficiați de 15% reducere.